
Până ne vom revedea...
RENEE COLLINS

Cluburi rurale și petreceri în grădină. Ultimul lucru pe care și-l dorește Cassandra e să petreacă vacanța dinaintea ultimului an de liceu izolată într-un orășel plin de snobi din Massachusetts, pe țărmul oceanului. Cass tânjește după dramatism și aventură, lucruri greu de găsit în acel loc, unde se simte prinsă ca într-o capcană.

Dar când un străin încântător apare pe plaja privată a familiei ei, susținând că este proprietatea lui – și că sunt în anul 1925 –, Cass este atrasă într-un mister vechi de aproape o sută de ani. În vreme ce caută răspunsuri în prezent, Cass descoperă un adevăr care pune viața lui Lawrence în pericol. Nu va mai conta din ce secol vine el, dacă nu va mai trăi până mâine.
Disperată să-l salveze pe băiatul care înseamnă totul pentru ea, Cassandra trebuie să găsească o cale de a schimba istoria… sau să riște să-l piardă pe Lawrence pentru totdeauna.

Timpul s-a oprit în loc atunci când am citit această poveste, atât de frumoasă, încât mi-a tăiat răsuflarea.
Nu voiam să se mai termine niciodată.

Kasie West

RENEE COLLINS

Până ne vom revedea...

Colecție coordonată de
Shauki Al-Gareeb

RENEE COLLINS

Până ne vom revedea...

Traducere din limba engleză de
Alexandra Limoncu

LEDA EDGE

Redactare: Mirella Acsente
Tehnoredactare computerizată: Mihaela Ciufu
Ilustrație copertă: © Shutterstock

ISBN 978-606-793-041-2

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COLLINS, RENEE
Până ne vom revedea... / Renee Collins ; trad.: Alexandra Limoncu. - București : Corint Books, 2016
ISBN 978-606-793-041-2

I. Limoncu, Alexandra (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Prolog

Plaja este pustie. În lumina crepusculară, valurile se sparg de stânci, lăsând în urmă dâre de spumă albă. Nisipul sclipeşte ca oţelul ud. Iarba se leagănă uşor în briza sărată a serii. Într-o continuă schimbare şi totuşi mereu aceeaşi. Îmi imaginez că plaja a arătat la fel încă de la începutul veacurilor.

Păşind pe terenul moale, mă simt purtat în timp, într-o seară străveche, cu eoni în urmă. Cu mult înainte ca unchiul meu să-şi revendice acest teren. Cu mult înainte ca omul să îndrăznească măcar să murdărească aceste ţărmuri.

Aş vrea ca fantasma mea evanescentă să fi fost adevărată.

Privirea îmi alunecă asupra reflexiei lunii pline în apă. Se frânge în mii de cioburi pe apa mării negre, tulburată de fiecare undă. O formă mică, albă îmi atrage atenţia. Este chiar în luciul reflexiei, astfel că abia o zăresc.

Intru în valuri. O pasăre, moartă şi şchioapă, se rostogoleşte înainte şi înapoi în spuma albă. Are aripile întinse, pieptul înspicat alb cu maro.

Iau mica făptură în palmă. Ce o fi omorât-o oare? Ciudat. Nu pare rănită. S-o fi înecat în mare? Apuc uşurel între două

degete piciorușul ei fragil. Observ un inel de metal prins la încheietură. Mă cuprinde un fior. Mă uit mai atent și am vaga impresie că este gravat cu numere și litere. Ceva mă face totuși să rezist ispitei de a le descifra. Nu pot spune ce anume.

Oricum, ce mai contează? Biata făptură e moartă, ceea ce-mi reamintește că nu există cale de întoarcere. Timpul șuieră, ca vântul. Și nu doar creaturile mai slabe precum această mică pasăre îi cad pradă. Până și cel mai puternic om va cădea răpus de lovitura-i necruțătoare.

Depun pasărea în apă. În vreme ce refluxul o poartă departe cu el, mă resemnez cu acest adevăr. Curând, vara se va sfârși. Prea curând.

CAPITOLUL 1

Cassandra

Data: 8 iulie.

Zile în noua locuinţă de vară a mamei şi a tatălui meu vitreg: 22.

Ore petrecute la clubul de golf: 0.

Ore petrecute pe plaja privată sofisticată: 0.

Ore petrecute lâncezind pe canapea şi jelind lipsa unei vieţi reale: undeva în jur de 100.

De câte ori mi-a zis mama să-mi fac prieteni noi şi să nu mai fiu deprimată: tot undeva pe la 100.

Ca să-l parafrazez pe Shakespeare: O, de m-ar vedea o muză de văpaie în ce plictiseală adâncă mă complac...

Având în vedere circumstanţele, să fie clar că nu am de ales: voi încerca să mă furişez în curtea vecinilor ca să mă bălăcesc în piscina lor la două noaptea.

Cei doi complici ai mei nu sunt chiar partenerii ideali. Travis Howard şi Brandon Marks fac parte din nobilimea locală a acestei regiuni străvechi, de fiţe, de pe ţărmul nordic al statului Massachusetts. Ambii au acel look clasic american: înalţi, ochi albaştri strălucitori şi o podoabă capilară blondă, dată cu gel

şi aranjată la un nivel ştiinţific de perfecţiune. Însă, date fiind condiţiile, mă mulţumesc şi cu ei.

Brandon aproape că nu poate ţine pasul cu noi în timp ce ne croim drum prin tufele foarte îngrijite care împodobesc gardul din spate al proprietăţii familiei Anderson. Poate din cauză că e prea ocupat să se uite agitat peste umăr.

— Suntem urmăriţi! exclamă el.

Am un schimb de priviri cu Travis.

— Calmează-te, frate! îi spune Travis.

Eu oftez.

— Pe bune! N-am luat cu mine sărurile, aşa că nu-mi leşina pe aici.

Travis ridică pumnul pentru a-l ciocni. Brandon nu se dă bătut:

— Vă spun pentru ultima oară, suntem urmăriţi. Credeţi că oamenii ăştia nu au camere de supraveghere?

— Habar n-am, zic eu veselă.

— Ei, m-ai liniştit.

— Mă străduiesc.

Probabil că ar fi trebuit să merg singură. Problema e că am nevoie de o pereche de mâini care să mă ridice peste gard. Frăţiorul meu Eddie n-ar putea s-o facă, are doar trei ani. Şi, din motive lesne de înţeles, nu puteam să-i rog pe mama sau pe Frank. Şi astfel nu-mi rămâne pe listă decât o singură persoană pe care o cunosc aici: Travis.

Ne-am întâlnit la o petrecere în aer liber. Cât de burghez sună! Eram atât de plictisită, încât îmi venea să-mi scot singură ochii. Apoi l-am văzut pe tipul ăsta sărit de pe fix care dansa cu un scaun, stârnind murmure şocate printre caţele locale. Şi am tras pe loc concluzia că e un tip de treabă. Travis e destul de cool. Îmi aminteşte uneori de Jade, prietena mea din

Ohio. Un zurbagiu încântător. Dar apariția în coada lui Travis a amicului său Brandon s-a dovedit a fi o schimbare de plan neplăcută.

E târziu, totuși atmosfera e încă încărcată de umiditate. Nu atât de agasantă ca în miezul zilei, dar suficient cât să-mi lipească părul de ceafă. Greierii cântă zgomotos în tufișurile din jur, ceea ce îmi dă un sentiment de neliniște, ca și cum cântecul lor neîntrerupt ar putea atrage atenția asupra noastră. De parcă i-ar striga unui paznic nevăzut: „Ia uite! Ia uite! Ia uite!" Cred că agitația lui Brandon este contagioasă.

Din fericire, văd marginea gardului înainte să-mi fac prea multe gânduri negre în privința neliniștii mele.

— Am reușit! exclam eu.

Mă prind de zăbrele, în căutarea unui loc potrivit pentru a mă sălta până la jumătatea gardului. Travis mă ajută cu inspecția.

— Uite aici, îmi arată el. Terenul e mai ridicat pe partea cealaltă și tufișurile alea o să-ți atenueze aterizarea.

— Bravo! zic eu, impresionată. Ai cumva experiență în pătrunderea pe proprietăți private?

— Da, numai că de obicei o facem pentru bani și lucruri de valoare. Intrarea prin efracție pentru o bălăceală e o plăcută schimbare de activitate.

Îi ofer un zâmbet complice, iar el îmi face cu ochiul în stilul Mister Adolescent american.

— Bine, atunci. Ridică-mă.

Brandon se bagă între noi.

— Chiar facem asta? Adică, proprietatea tatălui tău vitreg are o plajă privată imensă. Dacă-ți dorești atât de mult să înoți, nu putem merge acolo?

— Brandon, pierzi esențialul.

— Nu m-ai lămurit niciodată care e esențialul.

— Numai un prost și-ar dori să înțeleagă ceva ce nu poate fi înțeles, declam eu, pretinzând că citez un filosof antic.

Travis îmi face cu ochiul.

— Frate, asta a fost profundă!

— Știu. Apoi îi întorc spatele lui Brandon: Vezi? A priceput.

— Asta-i o adevărată tâmpenie, comentează Brandon, fără pic de umor.

Îmi scot telefonul.

— Deci nu vrei să apari în poza de grup?

Travis vine lângă mine și mă ia de umeri:

— Ce drăguț! E timpul pentru un selfie.

Îndepărtez telefonul și Travis și cu mine ridicăm degetul mare în sus, într-o expresie plină de entuziasm. Brandon își încrucișează neliniștit brațele la piept:

— Hai să terminăm odată.

— Hei, ia uite cine e nerăbdător să se distreze, spun eu și îl plesnesc prietenește pe spate. Era și timpul să ni te alături.

Brandon clatină din cap și rămâne în continuare cu brațele încrucișate. Travis stă în fața lui. Împreună constituie scara perfectă. Mă cațăr și mă salt pe umerii lor până ce ating vârful gardului. Mă împing și reușesc să-mi trec un picior peste gard.

— Gata! le strig.

Cocoțată pe coama gardului, iau în vizor ținta. Piscina e luminată, chiar dacă soții Anderson sunt plecați toată săptămâna, și aruncă sclipiri turcoaz ademenitoare în noaptea întunecată. Dacă aș fi avut timp și trusa de pictor la mine, aș fi imortalizat scena. Pentru moment însă, trebuie să mă mulțumesc cu un scenariu captivant imaginar.

— Hai s-o facem! zic eu și sar în iarba de sub mine.

Aterizez sigură pe picioare și descui poarta.

Brandon rămâne nemişcat în pragul ei.

— Cass...

— Lasă-mă să ghicesc: nu crezi că este o idee bună.

Travis izbucneşte în râs:

— Hai, serios, frate, nu mai fi aşa papă-lapte.

Dă să intre, când Brandon îl apucă de braţ.

— Trav. Ştii de ce nu putem.

Travis nu zice nimic, dar o umbră îi întunecă expresia. Mă încrunt:

— Ce este?

Când Travis nu răspunde, Brandon mărturisește:

— Am putea ajunge la închisoare.

— Hai, nu mai fi așa de teatral...

— Nu, serios. Suntem amândoi... oarecum sub supraveghere.

De-acum se bucură de întreaga mea atenţie:

— Lămureşte-mă!

Travis clatină din cap:

— Ei, nu-i mare scofală! Lui Brandon i s-a făcut frică.

— Atunci spune-mi.

Îmi evită privirea.

— Eram împreună cu Brandon și câţiva băieţi din echipa de lacrosse. Într-o seară, acum câteva săptămâni, ne ameţiserăm puţin. Era târziu. Și am... pătruns într-un magazin de băuturi.

Brandon sare să explice înainte ca eu să am vreo reacţie:

— N-a fost ideea mea. N-ar fi trebuit s-o facem, a fost o prostie, OK? Oricum, am fost prinși, numai că tatăl lui Austin a tras niște sfori și ne-am ales doar cu un avertisment.

Încuviinţez încet din cap.

— Înţeleg. Deci l-aţi pus pe Tăticuţu' să fenteze legea pentru voi.

— Nu-i chiar aşa, ripostează Travis, dar îmi dau seama că se simte jenat.

Brandon oftează:

— Nu pot să intru în belele. Mă aşteaptă o bursă de lacrosse şi părinţii m-ar omorî dacă o dau în bară. Şi la Trav e la fel.

Nu ştiu ce mă irită mai tare, sistemul de justiţie ipocrit din zonele ştabilor sau faptul că există într-adevăr un motiv legitim ca să scurtăm mica noastră aventură.

Îmi încrucişez braţele.

— Deci, după ce ne-am chinuit atât, vreţi să plecăm?

— Dar eu nu am spus asta, se burzuluieşte Travis, în defensivă.

— Nu fi idiot, Trav! zice Brandon mânios. Nu merită.

Din privirea pe care i-o adresează lui Travis îmi pot da seama că Brandon vrea să spună, de fapt, că eu nu merit. Iritarea pune stăpânire pe mine.

— Ei bine, n-am bătut atâta drum ca să dau înapoi acum. Voi, băieţi, puteţi pleca acasă cu bursa voastră de lacrosse cu tot!

— Foarte bine, zice Brandon. Eu am întins-o de-aici.

Pleacă valvârtej, fără ca măcar să arunce o privire în urmă. Travis rămâne pe loc, dar văd că şi-a dat seama de nesocotinţa faptelor sale şi ar vrea să plece şi el.

— Hai, du-te! îi spun. Am ajuns dincolo de gard, deci nu mai am nevoie de tine.

Travis oftează:

— Brandon are dreptate. Probabil că ar trebui s-o ştergem de-aici.

Îmi pun ostentativ mâinile în şold:

— Nup. Mă duc să înot.

— Cass!

— Serios, du-te. Mă descurc de-acum.

— Nu te las singură la două noaptea. E periculos.

— Ce galant ești, Travis! zic eu râzând.

— Vorbesc serios. E periculos.

Cu un surâs, mă răsucesc și mă îndrept către piscină. Îmi strigă numele într-o șoaptă ascuțită, dar nu-l bag în seamă.

Luminițe de grădină mărginesc aleea și terasa pavată. Apa din bazin freamătă îmbietor. Jos pălăria în fața familiei Anderson! E foarte drăguț la ei.

Gânditoare, dau ocol piscinei, apoi încerc apa cu un deget de la picioare.

— Temperatura ideală.

O simplă intrare în piscină nu mă satisface. Ori o fac de la trambulină, ori n-o mai fac deloc. Pășesc cu hotărâre către zona de scufundări, frumos realizată, și mă prind de scară. Travis mă strigă din nou. Mă uit peste umăr și oftez. Stă ascuns în umbra unui tufiș.

— Ești nebună, țipă el în șoaptă.

— Vinovată, dragul meu Travis.

Îi trimit un pupic și mă sui pe platformă. Mă furnică tot corpul pe măsură ce mă apropii de trambulină. E o prostie, dar mă simt mai vie acum decât m-am simțit toată vara.

— OK. Acum ori niciodată. Unu... doi...

Lumina de la intrare mă lovește cu violența soarelui la amiază. Mă amețește atât de tare, încât duc brațele la ochi să o blochez și aproape că alunec pe spate în piscină.

— OK, puștilor! tună o voce de bărbat. Distracția s-a încheiat!

Cine și-ar fi închipuit că o comunitate închisă și superbogată are pază douăzeci și patru din douăzeci și patru? A, stai! Știam, doar că nu mi-a păsat.

Un uriaș în uniformă de bodyguard își face apariția la marginea piscinei, aproape de locul în care mă aflu. La stânga,

Travis se face una cu casa. Prins în capcană. Dacă ar fugi, paznicul l-ar observa cu siguranţă. Fasciculul unei lanterne puternice mă izbeşte în faţă.

— Dă-te jos de-acolo!

Arunc o privire către apa unduitoare din bazin, apoi către Travis, după care mă uit din nou la bodyguard. Clar nu are chef de glumă.

Ceva din situaţia asta parcă rezumă simbolic întreaga vară. Fusesem pe cale să obţin un stagiu de practică într-un studio de film în New York. Sau să mă duc la Paris cu Jade. Sau chiar într-o tabără de teatru. Nu mă hotărâsem încă. Dar, orice aş fi ales, eram gata să trăiesc viaţa din plin şi să evadez din Oraşul de Nicăieri, Ohio. Și ce se întâmplă până la urmă?

Mamei şi lui Frank le-a venit ideea nebunească să închirieze o casă pe plajă în Massachusetts. Și pentru că Frank lucrează în domeniul financiar, asta îi permite să-şi desfăşoare activitatea oriunde. Prin urmare, n-au închiriat casa pentru doar o săptămână, ca o familie normală, ci pentru întreaga vară. Și, bineînţeles, au insistat să ne care după ei pe mine şi pe Eddie. Ca să stau în fund toată ziua sau să mă duc la petreceri organizate în timpul zilei, în aer liber.

— Unde sunt tipii ăia doi cu care te-am văzut? mă întreabă paznicul.

Camere. Normal că sunt camere peste tot. Raza lanternei se mută de pe faţa mea ca să lumineze întreaga curte. Travis se încordează de teamă, iar eu sunt cuprinsă de un sentiment de vină. Deși îl catalogasem drept un pachet de muşchi plin de bani, chiar îmi plăcea tipul. A fost drăguţ şi a intrat în jocul meu idiot de bunăvoie. Nu-l pot lăsa să suporte nişte consecinţe grave şi de durată. Căutând ochii lui Travis, mimez îndemnul „Du-te!", apoi îi fac semn cu ambele mâini gardianului:

— Sunt doar eu, uriaşule! Eu şi cu sufleţelul meu singuratic!

Raza lanternei se întoarce asupra mea. Îmi creşte pulsul. Nu sunt prea sigură ce anume fac, dar iresponsabilitatea asta mă face să mă simt bine.

— Mi s-a părut că mai văd pe cineva, spune paznicul.

Din nou, raza lanternei se mută de pe faţa mea şi începe să măture curtea. Trebuie să acţionez rapid. Inspir adânc, îmi scot rochia de plajă şi o arunc pe dalele de piatră. Preţ de o clipă, unică şi umilitoare, lanterna gardianului îmi luminează sutienul roşu şi slipul, ca toată lumea să le vadă.

Travis ar face bine să se afle deja la mijlocul drumului spre casă.

Vocea paznicului este calmă, dar ameninţătoare:

— Domnişoară...

— Ultimul care sare-n apă e un ou clocit! strig eu.

Îmi ţin respiraţia, îmi iau avânt de pe trambulină, sar în aer, în poziţie perfectă de lebădă, şi plonjez în apă.

CAPITOLUL 2

Cassandra

Puţine lucruri se pot compara cu umilinţa de a sta în pragul propriei case, la ora două noaptea, udă leoarcă şi cu un om de pază ţinându-te strâns de braţ. În vreme ce el bate la uşă, brusc nu mai ştiu ce ar putea fi mai rău: să-mi petrec ceva timp la închisoare sau să înfrunt furia mamei mele. Ca un noroc chior, Frank este cel care deschide uşa. Clipeşte ameţit, cu părul vâlvoi, abia trezit din somn.

— Cass? zice el, încruntându-se năucit. Ce vrea să-nsemne asta?

Gardianul îmi eliberează braţul din strânsoare şi mă prezintă la tăiere:

— În seara asta, fiica dumneavoastră vitregă a crezut că e o idee amuzantă să înoate în piscina familiei Anderson.

Frank clipeşte, în încercarea de a se dezmetici, şi se holbează la ceas. Mă mut de pe un picior pe altul, stânjenită.

— A fost un accident. Eram confuză. Eram... somnambulă.

Gardianul îi aruncă lui Frank o grimasă, dar acesta nu zice nimic. După un moment de tăcere agonizantă, îl atinge pe braţ pe paznic.

— Mulţumesc că ai adus-o acasă..., zice el şi citeşte numele de pe ecuson. ...Jim, îţi rămân recunoscător. De aici o preiau eu.

— Trebuia s-o aduc, spune gardianul, strâmbându-se. Prin părţile astea, luăm foarte în serios încălcarea proprietăţii.

Frank aprobă:

— Aşa şi trebuie. Şi pot să te asigur că mama ei şi cu mine nu vom lăsa această faptă nepedepsită.

Cutele dintre sprâncenele paznicului se adâncesc:

— Nu ştiu...

Frank îi oferă un zâmbet călduros:

— Uite ce e, Jim. Ne-o predai, cu promisiunea că va fi muştruluită zdravăn, iar mâine-dimineaţă o să vorbesc cu domnul Anderson să-ţi dea weekendul liber. Poate să vină Braden să-ţi ţină locul.

Mi se pune un nod în gât. Asta ori se va termina foarte bine, ori foarte, foarte prost.

Omul de la pază îl cercetează atent pe Frank, cântărind în tăcere argumentele pro şi contra în vederea următoarei lui mutări. Apoi, cu încetinitorul parcă, mă împinge uşor înainte.

— Dacă se mai întâmplă vreodată, dacă se mai întâmplă o singură dată, o raportez la poliţie.

Simt că explodez de uşurare. Frank îl strânge prieteneşte de braţ pe gardian.

— Mii de mulţumiri, Jim.

Zâmbind voios, mă conduce în casă şi închide uşa în urma noastră. Zâmbetul dispare în momentul în care se întoarce către mine.

— Pot să-ţi explic, mă grăbesc eu să încep.

— Mâine. Poţi şi chiar o vei face mâine-dimineaţă. Acum te sfătuiesc să te duci să-ţi pui nişte haine uscate şi să încerci să dormi.

Mă înroşesc de ruşine, văzând cât de drăguţ este, în ciuda celor întâmplate.

— Mulţumesc, Frank.

Îmi alungă cuvintele cu jumătate de surâs şi se îndreaptă către dormitorul lui. Mă strecor şi eu în camera mea, simţindu-mă pierdută. Mama o să mă omoare când o să afle.

Prima fază a Planului de Reducere a Pedepsei îl implică pe Eddie. E deja trecut de zece când mă trezesc şi ştiu că de-acum mama e informată deja despre faptele mele din seara trecută. Liniştea aparentă ce domneşte la parter e de rău augur. Vorbesc despre mine. Aşteaptă să-mi fac apariţia. Am nevoie de un băieţel adorabil care să mai îmblânzească loviturile.

Tiptil, în vârful picioarelor, mă strecor în camera de joacă. Eddie nu e nicăieri. Nu e nici în camera lui. Mai rămân două locuri în care s-ar putea ascunde: fie este cu mama şi cu Frank, fie se uită la desene animate în living. Cu speranţa că îl pot găsi în cel de-al doilea loc, cobor scările.

Voci scăzute, dar tensionate, răzbat din sufragerie. Încă vorbesc despre mine. Strângând din dinţi, fac ultimii paşi către living.

Succes deplin!

Eddie stă turceşte pe canapea, urmărind desenul său preferat despre un robot extraterestru orfan şi căţeluşul său robot. Ridică privirea la mine când intru în cameră. Este nemaipomenit de drăguţ. Suntem chiar norocoşi. Avusesem obiecţiile mele tipic preadolescentine când mama s-a recăsătorit. Să nu mă înţelegeţi greşit, pentru sănătatea mintală a tuturor, cel mai bun lucru pentru părinţii mei era să divorţeze, dar cu siguranţă

am respins ideea când în cadru a apărut Frank. Apoi s-a născut Eddie. Şi uşor-uşor am început să realizez că am putea funcţiona ca o familie adevărată. Iar acum nu-mi mai pot imagina viaţa dacă Frank n-ar fi făcut parte din ea. Eddie este lipiciul care ne ţine uniţi. Zâmbind, mă strecor lângă el.

— Hei, piticule, pot să mă uit şi eu cu tine la desene?

Eddie arată către pieptul său cu un deget durduliu de copil:

— Eu sunt robotul. Tu eşti căţelul.

— O alegere corectă.

Mă cuibăresc lângă Eddie, iar el mă mângâie pe păr.

— Cuminte, Căţeluş.

Încerc să imit cât mai bine un câine şi adulmec faţa frăţiorului meu, care miroase în mod clar a cereale cu scorţişoară.

— Mă gâdili, zice el, râzând.

Îi dau un pupic pe obraz şi apoi îmi las capul pe umărul lui.

— Căţeluşul e neliniştit. Căţeluşul crede că mama lui este foarte supărată pe el.

Eddie mă mângâie din nou pe cap:

— Nu-ţi face griji, Căţeluş. Mama ta e drăguţă.

Ah, lumea simplă şi sigură a unui copil mic! Aproape că-mi doresc să mă întorc în timp şi să am din nou trei ani. Atunci când lucrurile nu erau aşa de complicate.

— Eşti bine acolo, piticule?

Vocea mamei mă face să sar în sus. O clipă mai târziu, trece pragul încăperii. Când mă vede, îşi încrucişează instantaneu braţele la piept. Este calmă, dar gata de atac. Presimt că treburile n-o să meargă prea bine pentru mine.

— Aşadar, te-ai trezit, zice ea. Ai dormit bine?

Îmi retrag braţul cu care îl înconjurasem pe Eddie.

— Mda. Tocmai mă jucam cu frăţiorul meu de-a roboţelul extraterestru şi căţelul lui.

— Cassandra. Ia-o încetişor către sufragerie. Vom avea o mică discuţie.

— De ce n-o putem purta chiar aici?

Ştiu că n-au cum să fie duri de faţă cu Eddie.

Drept răspuns, mama ridică o sprânceană, ceea ce vrea să însemne „vorbesc cât se poate de serios". Oftând din greu, mă ridic de pe canapea.

— Ia-ţi adio de la sora ta, Eddie, murmur eu. Să-ţi aduci aminte de mine.

— Mişcă-te, Cass! mă zoreşte mama.

Mărşăluiesc până în sufragerie, cu capul sus, ca un martir dus la eşafod.

Frank stă aşezat la masă şi soarbe din cafea. Îmi aruncă o privire în timp ce eu îmi trag un scaun. În ochii lui se citeşte milă? Părere de rău? Expresia e prea subtilă pentru a o descifra. Mama ia loc în faţa mea. Mă pregătesc să asist la toată polologhia de clişee parentale.

„Ce naiba a fost în capul tău?"

(Nimic. Evident.)

„Asta e educaţia pe care ţi-am oferit-o?"

(Se pare că nu.)

„Te răzbuni pentru că nu te-am lăsat să-ţi petreci vara cu tatăl tău, nu-i aşa?"

(Nuuu! În niciun caz!)

„Vei fi pedepsită multă vreme, domnişoară."

(Şi asta cu ce e diferit faţă de starea mea actuală?)

Totuşi, mama nu zice nimic. Numai ticăitul ceasului de bucătărie agăţat pe perete tulbură liniştea. Cu fiecare moment, mă aştept la un atac mai înverşunat. În cele din urmă, ea scoate un mic oftat.

OK, iată că vine!

— Ce se întâmplă, Cassandra? mă întreabă ea pe un ton alarmant de blând. Ce s-a întâmplat cu tine în vara asta?

Mă foiesc pe scaun, alegând să privesc fix o picătură de lapte ce s-a uscat pe masă decât să mă uit la ea. Mama continuă, implacabilă:

— Pari pierdută. Şi mă doare sufletul să te văd aşa. Eşti atât de deşteaptă şi de talentată. Dacă te concentrezi puţin, poţi avea întreaga lume la degetul mic. Dar îţi iroseşti timpul aiurea. Ai zis că vrei să te faci regizor, aşa că te-am trimis în tabăra de regie. Când ai făcut ultima oară un filmuleţ, Cass? Apoi ai vrut să iei lecţii de actorie. După care mi-ai zis că vrei să pictezi. Ai luat lecţii de desen vreme de şase luni şi toată vara nu te-am văzut o dată ţinând o pensulă în mână. Şi cred că nu m-ar deranja dacă aş afla că ţi-ai făcut prieteni noi cu care să te distrezi. Dar toată vara tu nu ai făcut nimic. N-ai făcut decât să-ţi manifeşti furia şi iresponsabilitatea. Ce se întâmplă cu tine, Cass?

Un val de căldură îmi cuprinde obrajii. Îmi înfig şi mai tare unghia în pata uscată de lapte de pe masă.

— Trebuie să te aduni, domnişoară. La toamnă vei intra în ultimul an de liceu. Trebuie deja să afli cine eşti cu adevărat şi ce-ţi doreşti de la viaţă.

Frank îşi lasă uşor mâna pe braţul meu.

— Suntem alături de tine, puştoaico. Vrem doar să te ajutăm.

Nu ridic privirea. Nu pot să ridic privirea. Mă simt dată în vileag. Ţipete, pedepse – cu ele mă descurc. Dar asta? Trebuie să-i pun capăt chiar acum.

Mă las pe spătarul scaunului şi dau din umeri, cu o figură plictisită.

— Ce pot să spun, mamă? Cred că trec printr-o criză adolescentină. Pubertate. Hormoni. Chestii de-astea.

— Cassandra!

— Ştiu, zic eu, ridicându-mi mâinile în faţă în timp ce mă scol de pe scaun. Ştiu. Sunt pedepsită.

— Cassandra!

Le întorc spatele şi mă îndrept spre uşă, către camera mea. Acolo unde mă simt în siguranţă.

— Pedeapsă pe viaţă. Am înţeles. Cred că a sosit vremea să-mi iau muzicuţa şi să scrijelesc trecerea zilelor pe peretele de lângă pat.

Mama mă strigă din nou, pe un ton ascuţit, dar eu sunt deja la jumătatea coridorului. Fug sus în cameră şi trântesc uşa în urma mea.

Bătălia de la Masa din Sufragerie nu s-a încheiat încă. Cele două armate s-au regrupat în taberele lor. Următorul atac al mamei soseşte via Frank, imediat după prânz. Ciocăne la uşă şi mă anunţă vesel că mama zice că am voie să cobor la petrecerea de diseară.

— Am voie să cobor...

Vorbe iscusite, căci ştie că încuiată în cameră toată noaptea îmi va fi infinit mai bine decât la petrecere. Să mă îmbrac cu o rochie albă de dantelă la care să asortez o eşarfă înflorată. Să joc rolul de fată drăguţă a gazdelor. Să încuviinţez din cap şi să zâmbesc în mijlocul unor nenumărate discuţii plicticoase. Bine jucat, mamă! Bine jucat!

Cufundată într-un fotoliu de răchită, mă holbez la mama, care poartă o conversaţie cu câţiva oaspeţi. Încă o petrecere

de tâmpire a minţii. Oameni bogaţi, de vârstă mijlocie, agăţându-se disperaţi de ultimul fir de tinereţe, bârfind şi bând Cabernet Sauvignon.

Frank scoate dopul unei alte sticle, râzând la ceea ce probabil a fost o glumă răsuflată. Deşi au o căruţă de bani, oamenii ăştia sunt şocant de plictisitori. Singura persoană cu care mi-ar plăcea să-mi petrec timpul este Travis, numai că părinţii nu-l slăbesc din ochi şi, chiar dacă aseară a scăpat ca prin urechile acului, privirea lor necruţătoare mă avertizează să nu mă apropii mai mult.

Așa că stau pe scaunul meu, bând un Sprite și urmărind o molie care zboară în jurul unui lampion chinezesc alb, atârnat pe terasă.

La ora zece, mama îmi face un semn din cap. Timpul regulamentar s-a sfârșit. Mă gândesc să mă retrag în camera mea, dar, cum voi fi ţintuită acolo câteva zile, iau hotărârea să rămân afară.

Smulgându-mi de la gât eșarfa înflorată şi lăsând-o agăţată într-un tufiş în semn de rebeliune, mă duc să mă plimb pe domeniu. Casa asta e mult prea sofisticată ca să aibă doar o curte din spate. Are domeniu. Pentru a mia oară, ce-o fi apucat-o pe mama să vină aici? Da, e o casă superbă într-o zonă superbă, dar nu e locul nostru aici. Și nici nu va fi vreodată. Oricâţi bani ar câştiga Frank. Suntem americani de clasă mijlocie, care locuiesc în suburbii. Nu organizăm serate pe verandă, ci petreceri cu barbeque în curtea din spate, unde bărbaţii beau bere peste măsură, iar copiii joacă „Adevăr sau provocare" în living.

Luminaţi de globul unui lampion pe terasa din spatele meu, invitaţii râd şi vorbesc despre lucruri deşarte. Adevărul dureros mă izbeşte în faţă. Întotdeauna am cochetat cu gândul că locul meu nu este în Ohio, că menirea mea este să fac lucruri

mult mai importante. Şi acum iată-mă aici, totuşi încă am sentimentul că nu aparţin acestui stil de viaţă. Poate că sunt o snoabă incurabilă care va fi nefericită oriunde s-ar duce.

Impulsul de a face ceva prostesc îmi dă ghes încă o dată. O mică faptă de vandalism nesoldată cu victime, poate. Să-mi rup rochia şi să mă întorc în mijlocul petrecerii goală-goluţă ca în ziua în care m-am născut.

Lovesc o pietricică, trimiţând-o de-a dura pe potecă. Câţi ani am, doisprezece? Încerc cumva să-i atrag atenţia mamei deoarece mi-e teamă că-şi iubeşte noul soţ mai mult decât pe mine? Ruşinată cum se cuvine, încerc să-mi afund mâinile în buzunare, până când îmi dau seama că port rochie şi nu am buzunare.

Paşii mă poartă dincolo de fântâna arteziană, dincolo de foişorul împodobit cu tufe de trandafiri, pe poteca pavată cu dale de piatră colorate, de-a lungul peluzei îngrijite cu meticulozitate. Din inerţie, mă îndrept către plaja privată a proprietăţii. Nu e cine ştie ce plajă propice înotului – cam stâncoasă – şi nu mă aştept ca vreun musafir să se fi abătut până aici.

La marginea gazonului, un rând de tufişuri înalte, la fel de îngrijit tunse, formează un zid natural. Mergând de-a lungul lui, găsesc o trecere secretă către mare. Am dat peste ea acum câteva săptămâni. La un moment dat, cineva a avut probabil intenţia să o transforme într-o potecă pavată către plajă, dar gândul nu s-a materializat niciodată. Acum grădinarii lasă să crească rămurelele atât cât să ascundă gaura, dar menţin posibilitatea de acces.

Stropi fini de spumă mă ating înainte să văd valurile. Gustul sărat pluteşte în aer. Fiind crescută în Ohio, n-am avut prea multă tangenţă cu oceanul. Experienţa mea cu apa s-a limitat la piscina cartierului. Probabil din cauza asta, mărimea şi mişcarea constantă a oceanului mă intrigă şi, totodată, mă îngrozeşte.

Îmi fac loc cu coatele printre tufişurile dese şi oceanul mi se dezvăluie în faţa ochilor. E negru şi vast şi aparent într-o perpetuă mişcare. Spuma albă a valurilor sparte se rostogoleşte pe plajă, acoperind nisipul sclipitor. E o fâşie de plajă surprinzător de lungă. De fapt, un mic golf, încadrat perfect de gardul viu din spate şi de promontoriile stâncoase aflate de-o parte şi de alta. Stânci mari sunt presărate în apă şi de-a lungul ţărmului, însă este suficient nisip cât să te întinzi. Locul e liniştit, neregulat, dar nemaipomenit de frumos. Îmi umplu adânc plămânii cu mirosul oceanului şi brusc realizez că ar fi trebuit din primul moment să vin aici şi să car după mine proasta mea dispoziţie. Zona asta e neîndoielnic mai potrivită decât o petrecere de snobi.

Mă aşez pe un petic de nisip de lângă un grup de stânci şi urmăresc cum valurile se sparg blând de ţărm. Briza sărată îmi răvăşeşte părul pe faţă. Dar nu mă mişc. Pun pariu că astfel arăt mai gânditoare. La ce mă gândesc atât de profund – n-am habar. Ce jalnică sunt! Nici nu ştiu măcar de ce mă simt cuprinsă de angoasă şi de tristeţe. Pur şi simplu aşa sunt.

Îmi scot telefonul. Poate îi mai trimit un mesaj lui Jade:

Bună, sunt la o petrecere răsuflată. Mă plictisesc. Sper că şi tu.

Dar ea n-o să-mi răspundă decât mâine. Dacă o va face. Cu siguranţă ea nu se plictiseşte. E prea ocupată să-şi trăiască viaţa din plin la Paris. Bucurându-se de provocarea şi plăcerea resimţite la orele de practică într-un muzeu de artă, program la care aş fi aplicat şi eu dacă aş fi ştiut de el. Probabil. Îmi afund degetele în nisipul rece, strâmbându-mă la gândul acesta.

Nu ştiu de ce mă deranjează că Jade pare să-şi fi pus la punct planul pe cinci ani de acum înainte. Adică, de ce un artist nu poate pur şi simplu să se bucure creând opere de artă? De ce trebuie să transforme asta într-o meserie? O parte din mine îşi

doreşte ca lucrurile să fi fost mai simple. Aşa cum fuseseră cu trei ani în urmă, când Jade şi cu mine eram entuziasmate că mergem la liceu. În felul ăsta, Jade n-ar mai fi mers la Paris şi nici eu n-aş mai fi venit aici cu mama şi Frank. Am fi stat la tatăl meu, am fi făcut nopţi albe, vorbind despre băieţi, şi nu ne-ar fi păsat de nimic.

O lumină îmi atrage privirea. Acolo, la linia orizontului, unde negrul oceanului se întâlneşte cu negrul cerului, se vede o fâşie lată şi strălucitoare. Îmi ia o clipă să realizez despre ce e vorba. Începe să răsară luna. Accesez „Calendarul fermierului" de pe telefonul mobil. Se pare că în seara asta va fi lună plină.

Mă uit din nou la lumina tremurătoare. E ceva magic şi totuşi înspăimântător în ea. Mă cuibăresc cu genunchii la piept şi privesc. Conturul auriu al lunii îşi face apariţia, ieşind din apele negre: e imens şi freamătă în arşiţa verii. Apoi se întâmplă ceva inexplicabil.

O scânteie luminoasă, o săgeată strălucitoare emană din luna ce răsare şi pluteşte peste ocean, atingând cu un sărut ţărmul.

Sar ca un arc, făcând ochii mari. A fost atât de rapid. Mai repede decât ai clipi. Atât de repede, încât nici măcar nu sunt sigură că am văzut cu adevărat. Poate sunt ochii mei de vină. Scânteile luminoase sunt simptome ale dezlipirii retinei. Sau ale glaucomului? Tatăl lui Jade este oftalmolog şi ea e obsedată că ar putea avea probleme grave cu ochii. Dar înainte să apuc să-i dau un telefon, zăresc o siluetă.

Pe plajă se află cineva, stând aproape de linia ţărmului. Cum de nu l-am văzut venind? Eram prea ocupată să privesc luna?

Mijesc ochii în întuneric. Silueta e cu siguranţă masculină. Şi tânără. Chiar şi de la distanţa asta îmi pot da seama. Îl urmăresc: stă nemişcat. Ar trebui probabil să mă tem să fiu singură

pe plajă cu un străin, mai ales un străin care e posibil să fie un ninja. Mama mi-a dat un mic spray cu piper, pe care să-l port ca breloc la chei, pentru astfel de urgențe. Întotdeauna am considerat că e atinsă de paranoia în privința asta. Cred că ar fi furioasă dacă ar afla că nu am fugit în clipa în care l-am văzut pe tipul ăsta.

Dar eu cred că sunt în siguranță. Observându-l mai bine, deduc că este un invitat de la petrecere. Pantalonii și cămașa îl dau de gol. Ba poartă chiar și haină. A cam exagerat cu ținuta. Nu pot băga mâna în foc de la distanța asta, dar îmi închipui că este cam de vârsta mea. Șaptesprezece. Poate cu un an sau doi mai mare. Nu-mi amintesc să fi văzut pe cineva de vârsta mea la petrecere, cu excepția lui Travis și a lui Brandon. O dovadă și mai hotărâtoare că este un ninja.

Fără să mă remarce, străinul se plimbă pe plajă. Cu haina pe umeri, își afundă mâinile în buzunare și contemplă oceanul. Mă încearcă imboldul de a-mi face simțită prezența, însă ceva mă reține. Poate hainele lui ciudat de elegante. Sau felul în care stă pur și simplu acolo. Poate pentru că și el pare la fel de singur cum mă simt eu.

Face câțiva pași prin apă, împingând cu piciorul o piatră. E înalt și slab și merge adâncit în gânduri. La ce s-o fi gândind atât de intens? Poate la o primă iubire tragică, imposibilă? Așa sper.

Se apleacă să culeagă o piatră și o aruncă în ocean. N-ar trebui să-l mai urmăresc, căci ar fi aiurea să-i explic de ce nu l-am avertizat de prezența mea acolo. Ar trebui să mă furișez cât încă stă cu spatele la mine.

Sau l-aș mai putea urmări încă puțin...

Aproape că mă aștept să-și scoată un carnețel și să scrie o poezie minunat de tristă. Cât de patetică trebuie să fiu când îi

atribui atât de repede un rol unui om complet străin și încep să-mi imaginez cum ar fi să mă îndrăgostesc de el! În viața reală, probabil că e un puști bogat și răzgâiat, obsedat de Camaro-ul lui tunat sau de cum s-o facă pe bancheta din spate a Camaro-ului său tunat – sau de ambele.

Oftez. Un pic cam zgomotos. Băiatul Ninja întoarce capul și privește direct spre mine. Mă îndrept de spate. Mă bate gândul s-o iau la goană. Sau să fac pe oarba. Orice scuză ar fi mai bună decât să admit că l-am urmărit în chip sinistru preț de cinci minute. Minunat. Se îndreaptă către mine.

— Îmi pare rău, strigă el. Nu te-am văzut.

Deschid gura să îndrug niște scuze prostești, însă un ghimpe de rebeliune îmi dă ghes. Ce rost are? Nu-i datorez tipului niciun fel de scuze pentru că stăteam pe proprietatea mea. Și ce dacă își închipuie că sunt vreo ciudată sau nebună? După vara asta, n-am să mă întorc niciodată în Crest Harbor, ceea ce înseamnă că nici pe el nu-l voi mai vedea vreodată.

Pulsul îmi crește rapid în ciuda hotărârii mele, totuși rămân pe poziții.

— Nu mă lua în seamă, zic eu. E destul loc pe plaja asta pentru toți singuraticii melancolici.

Un surâs ușor înflorește pe buzele lui.

— Așa deci. Atunci, e vreo distanță obligatorie între melancolici sau pot să revendic locul ăsta mic de aici?

Arată cu degetul nisipul de lângă mine. Fără să aștepte răspunsul, se așază și îmi zâmbește. E un zâmbet minunat. Și dacă ar fi să adaug părul blond-nisipiu pieptănat pe spate și ochii căprui, adânci, atunci e clar. Arată mult prea bine ca să fie altceva decât un nenorocit cu bani în căutarea unei prăzi ușoare.

Trist, într-adevăr. Parcă nici nu-mi vine să vorbesc cu el ca să nu distrug aureola cu care l-am înconjurat. Nu putea să păstreze

distanța și să rămână învăluit în tristețe și poezie? Se lasă puțin pe spate, sprijinindu-se în mâini, și privește spre ocean.

— Frumoasă lună, nu-i așa?

Îi urmăresc privirea. Luna e uriașă, un cerc auriu de lumină.

— Mda, este destul de spectaculoasă.

— Și răsăritul ei a fost foarte interesant. Băiatul îmi aruncă o privire lungă. Nu cumva ai văzut și tu...?

Mă încordez:

— Ce să văd?

Răzgândindu-se, clatină din cap:

— Nu. Nimic. Nu mă lua în seamă.

Îmi îngustez ochii. Doar n-a văzut și el scânteierea aceea, sau a văzut-o?

Tocmai vreau să-l întreb, când el își întinde mâinile și trage adânc aer în piept, apoi spune:

— Ned avea dreptate. E o noapte perfectă pentru o petrecere.

— Da, așa cred, răspund eu sec.

Se așază mai bine, cu genunchii strânși la piept.

— Și ce faci aici de una singură?

Sentimentul de abandon nepăsător mă cuprinde din nou, înecând orice tentativă de socializare pe care o puteam oferi. N-am nimic de demonstrat și nu vreau să impresionez pe nimeni.

— A, nimic. Cugetam la subtila suferință a vieții.

Ridică din sprâncene:

— Ei bine... Mă studiază, gândindu-se probabil că sunt vreo țăcănită emo. Apoi dă din cap și își întoarce privirea spre ocean: Asta înseamnă că suntem doi.

Nu pare să-și bată joc de mine. De fapt, pare chiar pierdut în propriile gânduri. Un mic zâmbet i se ivește pe buze.

— „Pentru fiecare clipă de extaz trebuie să plătim cu o suferință."

Cuvintele îmi par ciudat de familiare și apoi îmi amintesc:

— Emily Dickinson.

— Așa este, aprobă el. Pari surprinsă că am citat-o.

— Chiar sunt.

Râde ușor:

— Și de ce, mă rog?

— Pentru că nu pari genul de băiat care să cugete la suferința vieții și să citeze din Dickinson.

Asta îl amuză:

— A, nu? Ia spune-mi, și cum ar trebui să arate un astfel de băiat?

Ar arăta ca domnul Perry, profesorul meu de engleză, deșirat și chel. Nu ca un tânăr îmbrăcat cu stil, un ninja stânjenitor de arătos.

— Să zicem că tu pari să-ți găsești mai bine locul la o petrecere decât la un cerc de poezie.

Surâsul său se umbrește ușor:

— Cred că a fost cam urât din partea mea să plec de la petrecere. Dar nu puteam să gândesc în toată larma aia. Stăteam acolo și mi-am dat seama că mi-a ajuns. Știi?

— Deci ai plecat din cauza zgomotului? Ăsta nu prea e de obicei un motiv acceptabil ca să meditezi în singurătate, dar eu îl accept.

— E mai mult de-atât.

— OK. Atunci care este?

Oftează:

— Ai fost vreodată într-o încăpere ticsită de oameni și totuși să te simți complet singură? Și totul în jurul tău – luminile, șampania, invitații – să pară...

— Deşertăciune?

— Exact.

Mă cercetează atât de intens, încât mă ia cu fiori.

— Am simţit-o pe pielea mea, răspund eu, susţinându-i privirea.

— Asta te-a adus acum pe plajă?

Tipul ăsta fie a exersat mult rolul de cuceritor al fetelor angoasate, cu suflet de artist, fie nu este ticălosul pe care credeam că-l intuisem. Adrenalina înlătură zidul de sarcasm cu care mă înconjur de obicei.

— Cred că voiam să fac ceva nebunesc, însă m-a apucat frica și am venit aici să-mi plâng de milă.

— Ce-ai fi vrut să faci?

— Dacă nu mi se făcea frică, vrei să spui?

Aprobă din cap, fără să mă slăbească din ochi.

— Chiar nu știu. Și asta e o parte a problemei.

Scoate un mic hohot de râs:

— Ești diferită. Pot să-mi dau seama după felul în care stai și contempli ţărmul.

— Și tu ești destul de ciudat, să știi.

— Vină asumată, zice el, făcându-mi cu ochiul. Și-atunci ce ne facem, tu și cu mine? O pereche de răţuşte ciudate în căutarea sensului vieţii.

— Cred că trebuie să facem ceva nebunesc.

— Haide! Ce să fie? mă întreabă, în timp ce se saltă în picioare. Știu. Mă apucă de mâini și mă trage în sus. Vom sări în ocean.

Râd la ironia sugestiei lui:

— Nu, mulţumesc. Aseară am făcut o baie și m-am ales cu destule necazuri în urma ei.

— Haide, vino! O să fie distractiv!

— Nu!

Un zâmbet şiret i se întinde pe chip.

— Nu ai venit aici să porţi o discuţie. Asta puteai s-o faci şi la petrecere.

Fără veste, o ia la goană, trăgându-mă după el. Dăm piept cu o rafală de vânt stârnită de o furtună în larg. Abia îmi menţin echilibrul, încercând să ţin pasul cu el.

— Hei! strig eu, cu părul fluturând. Opreşte-te!

— Gata cu vorba! Acum trecem la acţiune!

— Am zis că nu vreau să înot!

Continuă să alerge.

— Vom sări de pe promontoriu, să vedem dacă putem prinde o sirenă.

— Nu. Sunt prea tânără ca să mor!

Râde şi nici eu nu pot să mă abţin. Alergăm până ce ajungem la baza promontoriului, unde ne oprim amândoi, aplecându-ne pentru a ne trage sufletul.

— Dacă mă împingi în apă, o să te înec, spun eu cu respiraţia tăiată.

Îmi aruncă un rânjet:

— Credeam că vrei să faci o nebunie.

— Da, vreau. Dar nu-mi vine să mor alături de un necunoscut. Nu asta am avut în minte.

— M-a cam luat valul, nu-i aşa? Nici măcar nu-ţi ştiu numele.

— Aşa e. Nu-l ştii.

— Ei bine, ai de gând să mi-l spui sau am pierdut şansa de a te cunoaşte mai bine?

Respiraţia mi s-a domolit, însă felul cum se uită la mine îmi face inima să bată în continuare cu repeziciune.

— Cass, zic. Cassandra.

Îmi întinde mâna. Ca să facem cunoştinţă, probabil. Ca pe vremuri. I-o strâng stânjenită.

— Şi tu eşti?

Clipeşte.

— Lawrence, răspunde el, surprins de întrebarea mea.

— Scuze, nu sunt de pe-aici. Nu-i cunosc pe toţi puştii şmecheri.

Se încruntă uşor.

— Chiar eşti şocat că nu-ţi ştiu numele? spun eu în bătaie de joc.

— Nu, dar, din moment ce petrecerea aia idioată e pentru mine, am crezut că...

— Poftim?? Petrecerea e pentru tine?

Ridică din umeri, încolţit.

— Stai uşor. N-a fost ideea mea.

— Aha! Deci pretinzi că mamei şi tatălui meu vitreg le-a venit din senin ideea să te facă vedeta petrecerii la ei acasă? Fie eşti îngrozitor de narcisist, fie ai luat-o razna. Acum, dacă stau să mă gândesc mai bine, probabil că amândouă.

Se încruntă.

— Cred că vorbim de două petreceri diferite. Eu mă refer la cea din spatele tufişurilor de colo.

— Nu mai spune! Acolo e casa părinţilor mei!

Se holbează la mine.

— Te înşeli.

Îmi ard obrajii de furie.

— Știu că nu ne potrivim perfect în peisaj, dar ei au închiriat casa cu acte în regulă și, prin urmare, e casa lor.

Se încruntă, străduindu-se să-mi priceapă cuvintele.

— Nu cred că-i cunosc pe părinţii tăi.

— O, bineînțeles că nu. Doar că te-au invitat la ei acasă, la o petrecere care aparent este dată în cinstea ta. Nu, nu aveai niciun motiv să-i cunoști.

Se scarpină la ceafă.

— N-am vrut să...

— N-are importanță.

— Părinții tăi au cumva vreo legătură cu unchiul meu, Ned?

— Unchiul Ned?

Încă o dată, pare surprins că nu cunosc personalitățile din Crest Harbor.

— Ned Foster.

— Bănuiesc că și el e un alt nume cu greutate de pe aici pe care ar trebui să-l cunosc și să-l venerez? Nu-s genul ăla de fată, OK? Mă doare undeva de Ned Foster.

Lawrence se uită la mine de parcă aș fi nebună. Un sentiment de rușine îmi inundă obrajii. Iată ce pățesc dacă îmi las imaginația să zburde, închipuindu-mi că tipul ăsta ar fi diferit. Pornesc cu pas apăsat spre plajă.

— Mai bine mă întorc.

— Stai. Fuge după mine. N-am vrut să te jignesc. Doar că... sunt foarte confuz.

— Ei bine, eu nu sunt. Mi-am dat seama cine-mi ești de cum te-am văzut.

Înainte de a apuca să-mi răspundă ceva, alerg restul drumului prin nisip și apoi printre tufișuri.

Odată ce mă văd pe peluză, încetinesc. Dar nu aud zgomot de pași în urma mea. Mă opresc, detestându-mi slăbiciunea, și arunc o privire înapoi spre plajă.

Dar Lawrence nu vine după mine.

CAPITOLUL 3

Lawrence

Fuge înapoi la petrecere. Furioasă? Ruşinată? Aş vrea să pot înţelege ce s-a întâmplat. Alerg după ea printre tufişuri, dar se pare că a reușit cumva să se evapore în mulţimea care umple peluza.

— A, iată-te, Lon!

Charles mă bate cu mâna pe spate. Respiraţia îi duhneşte a rachiu ieftin pe care unchiul Ned l-a cumpărat din New York.

— Iată-l pe sărbătorit, mormăie el.

— Charles, ai văzut vreo fată venind dinspre plajă?

— Vrei să zici Fay?

Cuvintele mi se opresc în gât. N-ar suna tocmai în regulă dacă aş spune că am fost pe plajă alături de o altă fată. Arunc o privire asupra mulţimii dezlănţuite. Orchestra de jazz scârţâie și bubuie ca o cutie muzicală care a luat-o razna. Peste tot vezi braţe în aer, pahare cu băuturi spumoase. O mare de tunsori franţuzeşti, brunete și blonde platinate laolaltă, se balansează și dansează după un ritm propriu. Dar nu văd nicăieri fata ciudată pe care am întâlnit-o pe plajă. Dându-mi seama că Charles mă urmăreşte, dau uşor din cap:

— Sigur că da. Unde e Fay?

— E lângă orchestră. Te căuta mai devreme. Am încercat s-o conving să-mi acorde un dans, dar m-a refuzat. N-are ochi decât pentru tine, iubărețule!

Îl împing ușor, rânjind când trec pe lângă el, dar zâmbetul dispare în clipa în care nu mă mai poate vedea. O femeie cu bentiță scânteietoare și cu un șal de pene se ciocnește de mine, chicotind, apoi fuge să se alăture prietenei sale. În stânga mea, câțiva tipi bine îmbrăcați râd de mama focului, pocnindu-se cu palmele pe genunchi. Aș vrea să mă întorc pe plajă. Să simt nisipul fin și rece și briza liniștită a fluxului. La capătul terasei, o caut din nou pe fată. Pe Cassandra. Ar trebui să iasă în evidență. Cu rochia ei deosebită, cu părul ei lung, șaten-auriu.

— Căutai pe cineva?

Glasul lui Fay Cartwright se aude în spatele meu ca o pisică ce toarce alene. Mă întorc și o văd stând alături de mine, afișând acel zâmbet abia schițat, ce sugerează cunoașterea multor secrete. Conturul dermatografului deasupra genelor scoate în evidență culoarea ochilor săi, căprui-auriu, într-un mod senzual și somnoros totodată. Tot timpul pare că știe ceva ce eu vreau să ascund de ea. O clipă, scânteia unei temeri se aprinde în sufletul meu la gândul că m-a văzut pe plajă discutând cu Cassandra.

Vine mai aproape și brațul ei atinge ușor brațul meu. Simt parfumul cu care s-a dat pe gâtul ei fin. Părul negru ca pana corbului este aranjat în unghi ascuțit pe obraji. Familia Cartwright nu este de când lumea în înalta societate locală – de fapt, nici nu i-am văzut pe ai ei la vreuna din petrecerile de pe aici –, însă frumusețea lui Fay este de ajuns ca să treci cu vederea îmbogățirea lor recentă.

— Cam aglomerat în seara asta, murmură ea.

— Ned n-ar fi trebuit să facă asta.

— Ba sigur că da. Doar nu în fiecare zi faci optsprezece ani.

— Aşa o fi. Numai că eu aş fi fost mai fericit dacă invitam câţiva prieteni la o cină simplă. Poate o ieşire în Crest Harbor.

Fay îmi adresează un zâmbet ironic:

— Nu prea eşti adeptul locurilor aglomerate.

— Nu prea.

— Pe mine mă incită, zice ea cu o scânteie în ochi. Dar ia stai, de ce n-am merge noi într-un loc mai izolat? Te-aş putea ajuta să te relaxezi un pic.

Degetele îi alunecă pe mâneca hainei, apoi le atinge uşor de mâna mea. Se răsuceşte şi o porneşte agale spre casă, rochia aurie fremătând la fiecare legănare molatică a coapselor. E ca un cântec de sirenă și mă trezesc purtat de val după ea.

Chiar când să intru în casă, mă strigă unchiul Ned. Stă pe terasă cu prietenii lui de-o viaţă. Vârful aprins al trabucurilor le luminează zâmbetele binevoitoare. Ned este de departe cel mai solid din grup. E înalt și lat, cu o burtă care îi pune pe ceilalţi în inferioritate. Părul lui negru și bogat este singura dovadă fizică a faptului că el și tatăl meu sunt fraţi.

— Lon, băiete, vino-ncoace.

Mă uit la Fay, care s-a oprit la baza scărilor de marmură. Ridică uşor din umeri și ia un pahar de pe tava unui ospătar care trece pe lângă ea. Îl ridică, îmi face cu ochiul şi apoi soarbe o înghiţitură din băutură. O să mă aştepte. Sper.

Ned îmi toarnă un pahar de coniac în timp ce mă apropii de el.

— Ţine, fiule. Ia și bea. De-acum eşti bărbat, zău aşa!

Vorbeşte cu o reală afecţiune pentru mine. Soţia lui Ned, Stella, a murit înainte să-i ofere un urmaş și mereu m-a tratat ca pe propriul fiu. Cred că de aceea, când mama a murit în

urmă cu un an, Ned a început să se implice mai mult în viața noastră. Deoarece ne poate înțelege pierderea suferită.

— Mulțumesc, îi zic.

Orson Baker mă bate cu palma pe spate:

— Micuțul Lonnie s-a făcut om mare. Cine-ar fi crezut? Când mergi la colegiu, băiete?

— Tatăl său a aranjat deja, răspunde Ned în locul meu, zâmbind cu mândrie. Din toamnă e student la Harvard.

Bărbații aceștia de vârsta a doua încuviințează mulțumiți din cap și închină paharele în cinstea mea. Aș vrea să le spun să nu se mai obosească, deoarece, chiar dacă tatăl meu a făcut aranjamente, asta nu înseamnă că mă voi duce acolo. În schimb, le ofer cel mai minunat zâmbet de care sunt în stare.

Mătușa Eloise ni se alătură. Este sora mai mare a lui Ned și a tatălui meu. Locuiește la distanță de aproximativ o oră și se poartă ca o cloșcă cu Ned, mereu cu ochii în patru pe bătrânul burlac singuratic. În seara asta poartă cea mai țipătoare rochie a sa, lungă până la genunchi, cu perle și cristale aplicate. Vrea să se dea drept cea mai răzvrătită femeie a anilor '20. Face orice ca să-și ascundă părul încărunțit și ridurile care au început să-i sape chipul. Mă străduiesc s-o complimentez cum pot eu mai bine. Înaintarea în vârstă o irită la culme.

— Lonnie, zice ea cu voce ridicată, deja amețită de băutură. Iată-te. Fay te căuta peste tot.

— Sunt bine, mătușă Eloise, o liniștesc eu, dându-i un mic pupic pe obraz.

— Dragul meu băiat, râde ea, mângâindu-mă pe față. Apoi către însoțitorii ei: E o adevărată favoare să-l avem aici toată vara. Ne-am tot rugat de el și ne-am tot rugat, nu-i așa, Ned? Și chiar se simte bine cu noi. Te simți bine cu noi, nu-i așa, Lonnie?

— Sigur că da, zic eu, în vreme ce verific dacă Fay mă mai aşteaptă.

Este tot acolo, numai că-şi petrece timpul discutând cu un tip înalt, un zâmbăreţ tâmpit care nu-şi mai ia ochii de la sânii lui Fay. Mâna stângă mi se strânge pumn.

— Aş face bine să mă duc. Fay mă aşteaptă.

— O, bineînţeles, zice Ned şi mă bate pe spate. Distracţie plăcută! Dar ai grijă să te întorci înainte de miezul nopţii, ca să sufli în lumânări! S-ar putea să te aştepte o surpriză!

Le face cu ochiul prietenilor săi. În tort e ascunsă o dansatoare. Am aflat deja de la Charles. Cu un zâmbet obosit, îmi impun să mimez surpriza.

— Ne vedem mai târziu.

Mă strecor printre petrecăreţii veseli şi intru în casă. Când Fay mă vede venind, buzele ei se arcuiesc într-un zâmbet nestăpânit. Urc până la ea. Individul care-i ţinea companie îmi aruncă o privire tâmpă.

— Ai vreo problemă, amice? mă întreabă el. Acum eu vorbeam cu domnişoara.

— Doar încercai. Îţi vând un pont pentru data viitoare: ochii ei sunt aici, sus.

Fay își înăbușă râsul cu palma. Necioplitul se arată ofensat, dar înţelege apropoul.

— Bine, păstrează-o! zice el.

Își netezește părul pe spate cu un gest menit să impresioneze și își ia tălpășiţa. Rămași singuri, Fay își desface braţele:

— Ei, trebuia să-ţi atrag atenţia cumva.

— Crede-mă, ai făcut-o.

Zâmbește și îmi potrivește cravata, deși îmi stătea perfect.

— Și-acum, murmură ea, unde rămăsesem?

— Parcă voiai să mă ajuţi să mă relaxez.

— Corect.

Se răsucește și începe să urce scările cu grația unei feline. Fac un pas după ea, dar ceva mă oprește. Gândul îmi zboară la fata misterioasă de pe plajă. Probabil e o prostie. Nici măcar n-o cunosc. Totuși, oricât ar fi fost de scurtă întâlnirea noastră, m-a făcut să pun în balanță întregul timp petrecut în vara asta. Petrecerile, grupul de prieteni, chiar și Fay. Până acum, asta era tot ce-mi doream. Și totuși... de ce mă port ca un năuc și nu pot să fac nimic ca să-mi revin?

Fay se oprește la mijlocul treptelor și se uită peste umăr. Îmi face semn cu capul. O fi din cauză că sunt un om slab, însă accept ceea ce Ned, Fay și tatăl meu îmi oferă pe tavă. Un sentiment de autodezgust îmi răscolește pântecele, precum un șarpe ce se încolăcește. Cu mâinile adânc înfipte în buzunare, pornesc după Fay în umbrele foșnitoare, lăsând în urmă petrecerea.

CAPITOLUL 4

Cassandra

Când am reușit în sfârșit să mă târăsc în bucătărie pentru micul dejun, omleta pe care mi-a pregătit-o Frank e deja rece. Mama șterge blaturile și îl strigă pe Eddie să-și ia de acolo mașinuța de curse. Când mă observă, ochii i se umbresc și mă scrutează necruțător.

— Mă mir că ai dormit atât de mult. Te-ai dus la culcare destul de devreme.

Dau din umeri și mă așez la tejgheaua înaltă a barului. Înfig furculița în omleta tare ca piatra.

— Mai bine ia asta, zice ea și îmi împinge un ștrudel cu zmeură pe suprafața de granit a barului.

Accept cu un zâmbet ramura de măslin. Mai bine zis, o jumătate de zâmbet. Doar atât sunt în stare să ofer în dimineața asta.

Își face apariția și Frank, cu *Wall Street Journal* la subraț.

— 'Neața, Cassie! Te-ai odihnit bine?

Încuviințez din cap, sperând că gura mea plină cu ștrudel o să fie o bună scuză de a nu purta o conversație de complezență.

Frank își toarnă un pahar cu suc de portocale.

— Ia zi, te-ai distrat aseară la petrecere?

— Mhm, mormăi eu cu indiferență și cu gura plină.

Gândul îmi zboară la conversaţia bizară şi frustrantă avută cu Lawrence.

— Te ajută să cunoşti mai bine oamenii din partea locului, continuă Frank, făcându-mi un semn optimist cu ochiul. O mulţime de persoane agreabile.

— Mm-hmm, aprob din nou.

În minte îmi pregătesc strategia de retragere urgentă din conversaţie.

— Chiar şi oameni foarte importanţi, îi dă el zor, crezând că mă impresionează.

Totuşi, cuvintele lui îmi aduc mingea la fileu.

— Chiar aşa, spun eu. Cineva de la petrecere îmi vorbea despre un anume Ned Foster. Bănuiesc că ştii cine e.

— Ned Foster..., zice Frank. Hm, nu pot spune că-l cunosc. Dar știu că există o familie Foster în apropiere, lângă Weston. Sunt aici din moși strămoși. Dacă nu mă înșel, încă din secolul al optsprezecelea.

Așa cum mi-am închipuit. Nobilimea din Crest Harbor.

Mama se întoarce brusc către Frank, cu o sclipire de memorie:

— Nu cumva un Foster a construit casa asta pe la 1920? Parcă așa îmi aduc aminte că a zis agentul imobiliar.

— Tot ce e posibil, este de acord Frank, apoi soarbe din sucul de portocale. Știi că eu nu prea dau atenţie amănuntelor de genul ăsta, buburuză.

În mod normal, îmi dau ochii peste cap la auzul poreclelor pe care le inventează Frank, însă acum mintea mea nu se sinchisește de asta, fiind ocupată să întoarcă pe toate feţele spusele mamei.

— Deci Fosterii încă deţin proprietatea asta? întreb eu curioasă. De la ei am închiriat?

— A, nu, mă lămurește mama. Nu, Fosterii au vândut-o la scurtă vreme după ce au construit-o. Cam prea repede, după părerea mea. Dar nu-mi amintesc motivul.

Înfig furculița în miezul de zmeură al rămășiței de ștrudel din farfurie. Despre ce vorbea atunci Lawrence? O fi vreun expert în case de epocă din Crest Harbor? Sper că nu. Asta l-ar face atât snob, cât și pretențios.

Și misterios.

Și enervant de atrăgător.

Zâmbetul lui îmi bântuie gândurile ca o durere surdă. Pufnesc pe nări. Nu, e un nemernic. Nu uita cum s-a purtat aseară! De parcă era stăpânul întregului oraș.

Și-atunci, de ce vreau să aflu mai multe despre el?

Pentru că sunt tâmpită. Accept evidența.

— Pot să mă întâlnesc azi cu Travis? încerc eu, uitându-mă la mama cu speranță.

Pariez că el ar ști mai multe despre Lawrence.

— Nici să nu te gândești! Funduletul tău e pedepsit, Cass.

— Dar poate să vină el aici.

— Nu. Ai de îndeplinit treburi prin casă, apoi trebuie să-ți continui lectura de vacanță. Și după aceea, dacă mă cuprinde un sentiment de generozitate, te las la laptop după ce mănânci de prânz

Oftez zgomotos:

— Fantastic!

Chipul mamei este un zid de fier indiferent în fața rugăminților mele.

— Cum îți așterni, așa vei dormi.

Împing scaunul sub tejgheaua barului și mă îndrept către scări.

— De fapt, încă nu mi-am făcut patul în dimineața asta și cred că mă duc să mă întind în el, să mai dorm puțin.

— Ce mândră suntem! comentează mama în timp ce eu calc apăsat treptele.

Să stau în camera mea nu este cea mai nasoală pedeapsă pe care mama ar fi putut să mi-o dea, deoarece nu diferă prea mult de restul timpului petrecut în vacanța asta de vară. Totuși, acum sunt în cea mai proastă dispoziție. Și cum încă două zile lipsite de evenimente se anunță la orizont, nerăbdarea se transformă în amărăciune. Mă acresc precum laptele stătut.

În cea de-a treia zi sunt într-o stare sufletească atât de mizerabilă, încât sunetul făcut de Frank mâncându-și pepenele roșu la cină mă aduce în pragul isteriei. Trebuie să ies urgent de-aici. Înșfac două feliuțe din care se scurge zeama și îi anunț că mă duc să iau aer curat. Mama și Frank abia își pot ascunde ușurarea. Sunt sigură că a fost o absolută încântare să mă aibă prin preajmă.

Plescăind cu gura plină de pepene, o pornesc tropăind prin iarba peluzei. Apoi îmi dau seama că pașii mă poartă către plajă. Normal. Am o clipă de șovăială. Cât de patetică par dacă mă duc acolo? Foarte. Dar, la o adică, poate fi mai rău de-atât?

Cu fălcile încleștate, merg înainte. Trebuie să văd din nou plaja. Trebuie să o disociez de Lawrence. Pe măsură ce mă apropii de potecă, percep din ce în ce mai tare zgomotul valurilor, ceea ce face ca inima să-mi tresalte ușor. Asta-i ridicol! Cu o privire furioasă, îmi fac loc printre tufișuri și năvălesc pe nisip.

Și iată-l acolo.

Lawrence. Ieşind din apă. Fără cămaşă. Purtând nişte bermude caraghioase. Îşi netezeşte pe spate părul ud şi ciufulit şi ochii lui se opresc ţintă asupra mea.

Aş fi putut considera asta o reverie jalnică din partea mea, dacă nu aş fi văzut expresia la fel de surprinsă de pe chipul lui. Pentru o fracţiune de secundă, ne holbăm unul la altul.

— Cassandra? se aude glasul lui peste urletul valurilor.

Mă strigă de parcă vrea să vadă dacă sunt acolo în realitate sau nu. Dintr-odată, îmi dau seama că s-ar putea să fiu mânjită de suc de pepene pe bărbie, că sunt îmbrăcată cu un şort de blugi mult prea scurt, că părul meu e adunat într-un coc neglijent. Mă şterg cu braţul la gură.

— Ce naiba faci aici? îl întreb eu, înaintând pe fâşia de iarbă ca să audă ce zic.

— Păi... înot?!

Ochii mei coboară inevitabil asupra pieptului şi braţelor lui goale. Are corpul robust, dar nu are muşchii umflaţi de prea multe ridicări de greutăţi. Nu este solid, dar este cu siguranţă puternic. În timp ce îl studiez, o picătură de apă i se prelinge pe piept, ca un strop de aur topit în razele soarelui înserării.

Îmi smulg privirea, revenind asupra chipului său. Concentrează-te, Cass!

— A, da? Văd că înoţi. Te întreb, de fapt, ce cauţi aici? Pe o proprietate privată.

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru, zice el, râzând uşor.

Oamenii ăştia bogaţi chiar întrec măsura. Probabil că există pe undeva o potecă până aici, ceea ce transformă plaja într-una publică.

— Chiar e o surpriză să te văd aici, continuă Lawrence, în timp ce din cauza zâmbetului său mi se învălmăşeşte şirul gândurilor.

Suflu o şuviţă ce-mi alunecase rebelă pe faţă şi îmi încrucişez braţele:

— Ia ascultă...

— Mă bucur că te-ai întors, spune el, înaintând ca să-şi ia prosopul de pe jos. Întâlnirea noastră din seara aceea s-a terminat cam prost. Credeam că sigur n-o să te mai văd vreodată.

Vorbele lui mă dau gata. Dintr-odată, răspunsul acid pe care l-am pregătit mi s-a evaporat de pe limbă.

Se şterge rapid pe cap cu prosopul, ceea ce-i conferă acel look neglijent, extrem de sexy. Apoi îmi adresează un zâmbet, înţepenindu-mi limba definitiv.

— Ai venit să înoţi? mă întreabă el. Apa este excelentă.

— O, nu... Meditam iar la ceva, cred.

— Se pare că e modul tău preferat de a-ţi petrece timpul. Ce te apasă atât de tare, Cassandra?

Îmi dau ochii peste cap.

— Parcă ţi-am mai spus.

— Aşa este. Meditezi la subtila suferinţă a vieţii.

Încuviinţez, deşi sunt surprinsă că îşi aminteşte.

— Cam aşa ceva.

— Speram că încercai doar să mă faci să râd, zice Lawrence, uitându-se fix în ochii mei, pătrunzător. M-ar întrista să aflu că eşti cu adevărat nefericită.

Simt ceva în stomac. Îmi feresc privirea.

— Nu-ţi face griji. Voi supravieţui.

— Ştii, cu meditaţia nu rezolvi mare lucru acum. Ar trebui să încerci să înoţi. Oceanul face bine la suflet.

— Mă simt bine doar observându-l de la distanţă.

Lawrence îşi întoarce privirea către valurile care strălucesc în lumina aurie a soarelui ce se pregăteşte să apună.

— Adevărat. E minunat, fără îndoială. Este al doilea lucru frumos pe care să-l admiri pe această plajă.

— Doamne, chiar că știi să joci!

— Sunt un om legat pe veci de adevăr, răspunde și își atârnă prosopul în jurul gâtului, apoi ridică bărbia, de parcă încearcă să-și amintească ceva, și spune:

De adevăr și mare ochii ei tânjesc să se-mpresoare,
O veșnicie în spațiul vast ce i se-așterne la picioare.
În lumina lăptoasă a Luceafărului de dimineață,
Pas cu pas, sufletul meu cu al ei se-nvață.

Îmi mușc buza ca să înăbuș un rânjet prostesc. Mă dau în vânt după băieții care recită versuri.

— Este cumva... Byron? întreb nesigură.

Lawrence începe să râdă:

— Nu, deși sunt flatat. Este poezia mea.

Ridic din sprânceană:

— Poezia ta? Adică tu ai scris-o?

— Da. A fost o încercare.

Răspunsul meu este o tăcere sceptică.

— Chiar este atât de greu de crezut? spune el.

Este o informație pe care încă trebuie s-o analizez. După trei zile agitate în care am încercat din răsputeri să nu mă gândesc la Lawrence, să-l văd acum aici, fără cămașă și recitând poezii... mă amețește serios. O pornesc de-a lungul țărmului. El ține pasul cu mine, umăr la umăr.

— Ei bine, zic eu prudentă, nu întâlnești prea des tipi care să compună poezii. Iar cei care o fac nu sunt...

Era să zic „nu sunt la fel de sexy ca tine", dar din fericire m-am oprit la timp.

— Nu sunt cum? Sunt bețivi, sau ce?

— Nu la cuvântul ăsta mă gândeam.

— Eu nu sunt aşa. Ca să ştii.

Zâmbesc cu un aer de superioritate:

— Nu cred până nu văd.

Mergem în tăcere, fără să fie un sentiment apăsător. Lawrence înclină uşor capul ca să-mi întâlnească privirea.

— Deci ce părere ai? La poezia mea mă refer. Ţi-a plăcut?

— Nu e rea.

Am rostit acest răspuns prefăcut cu ceva efort.

— Bine, accept aprecierea ta.

Judecând după felul cum zâmbeşte şi mă priveşte, îmi închipui că este destul de conştient de efectul pe care-l are asupra mea.

— N-ai o cămaşă sau ceva cu care să te acoperi? întreb eu, încercând din răsputeri să nu mă uit la el.

— Te stânjenesc cumva?

— Nu, răspund eu râzând forţat, mult prea forţat.

Lawrence se abţine să nu râdă, ceea ce mă face să roşesc. Vezi-ţi de treabă, Cass! Eşti ridicolă!

Lawrence traversează plaja şi culege o cămaşă albă, de in, ce stătea agăţată într-un tufiş. O trage peste cap şi apoi aleargă uşor spre mine. Îl aştept pregătită de atac.

— Așadar, spun eu imediat ce ajunge în dreptul meu, presupun că scrii poezia ca să convingi blondele naive că eşti un tip profund și interesant, așa încât ele să-și dorească să se culce cu tine!

Lawrence își duce mâna la inimă.

— Lovitură ucigașă!

— Spun doar ce văd.

— În cazul ăsta, se întâmplă să te înșeli.

— Ba nu cred. Te-am ghicit eu.

— Nu prea ai nimerit-o.

Zâmbetul lui devine trist şi acea privire rătăcită şi gânditoare revine în ochii lui.

— De fapt, n-am mai împărtăşit nimănui versurile mele, cu excepţia tatălui meu. Şi el mi-a comunicat foarte clar cât de inutile le consideră.

Încetinesc pasul. Dacă Lawrence îşi bate joc de mine, atunci trebuie să mă gândesc la un contraatac, pentru că, la naiba!, e foarte convingător.

— Nu sunt inutile, zic eu încetişor. Sau cel puţin ceea ce am auzit eu. Adică... poate că celelalte or fi groaznice.

Lawrence nu-mi dă nicio replică. Îmi muşc buzele. Nu vreau să se termine aici conversaţia noastră. Nu încă. Trebuie să investighez mai mult. Cred că e cazul să renunţ un pic la sarcasm.

— Drept să-ţi spun, cred că e chiar minunat că scrii poezii.

— Mulţumesc, zice el, dar pare cu gândul departe.

Un val mare năvăleşte spre noi, iar spuma albă ne învăluie picioarele. Mă răsucesc, încercând să mă feresc, şi observ că soarele s-a ascuns în spatele casei și nu-l mai văd deloc. Norii par cuprinși de flăcări roşii și violet. Se anunţă o noapte caldă şi umedă, iar vântul poartă cu el mirosul oceanului şi al ierbii proaspăt tăiate. Inspir adânc și o senzaţie de căldură şi agitaţie pune stăpânire pe mine. Pentru prima dată după mult timp, simt un puternic îndemn de a-mi aduce cu mine șevaletul și pensulele. Cerul acesta reprezintă perfecţiunea întruchipată a verii.

— Ce apus frumos! remarcă Lawrence, urmărindu-mi privirea.

— Este desăvârșit!

Privirile noastre se întâlnesc şi zăresc ceva în expresia lui, ceva foarte familiar. Mă port nesăbuit când sunt fericită, aşa că mă hotărăsc să continui interogatoriul.

— Deci spui că n-ai arătat nimănui poeziile tale până acum? întreb eu, pornind din nou în pas de plimbare.

— Aşa este.

— Şi-atunci, de ce mi-ai recitat tocmai mie din versurile tale?

— Bună întrebare, zice el, dând din cap. Într-adevăr, de ce?

— Chiar nu ştii sau încerci să fii drăguţ cu mine?

— Chiar nu ştiu, admite el. Este ceva la tine care...

Este tipul de replică pe care orice adolescentă iubitoare de artă doreşte s-o audă. Şi oricât ar fi de folosit clişeul ăsta, m-a topit un pic pe dinăuntru. E priceput tipul ăsta!

Ne apropiem de ţărm. Apa rece ne atinge degetele de la picioare. Lawrence se apleacă să culeagă o piatră, pe care o azvârle cu putere în ocean.

— Ce este? mă întreabă el. Ce te face pe tine atât de diferită?

— Întotdeauna am fost o ciudată. Aşa sunt eu.

— Nu asta am vrut să spun. Nu te-ntâlneşti în fiecare zi cu o fată care apreciază poezia.

Ridic din umeri:

— Bănuiesc că nu, deşi nu am citit chiar atât de multe versuri. Sunt mai mult artistă. Pictoriţă.

Lawrence se opreşte, măsurându-mă atent.

— Chiar aşa?

— Da, dar nici eu nu sunt genul acela de artist beţiv. Poate doar în perioada mea de tristeţe albastră.

Încuviinţează din cap impresionat.

— Mirobolant! exclamă el cu sinceritate.

Mă umflă râsul la auzul cuvântului folosit:

— Da. E mirobolant, într-adevăr.

— Şi ce pictezi?

Interesul lui pare neprefăcut.

— Ei bine, pictez apusul, de exemplu.

— A, da. Deci peisaje.

— Câteodată. Pictez câte puţin din toate. Orice mă atinge şi mă trage de guler.

Lawrence nu şi-a luat ochii de la mine. Zâmbetul lui de admiraţie neascunsă mă face să-mi crească inima în piept.

— Ştiam că e ceva diferit la tine.

— Destul de bizar. Şi eu am crezut acelaşi lucru despre tine.

Mă ia ameţeala încercând să-l descifrez pe tipul ăsta. Este incitant, dar mă şi ţine în stare de alertă.

— Pot să-ţi pun o întrebare la întâmplare? Ai crescut într-o ţară străină? Sau într-o comunitate hippiotă? Într-o sectă de oameni prietenoşi?

Lawrence pare amuzat.

— Nu. De ce?

Clatin din cap:

— Întrebam şi eu aşa...

— Suntem o pereche de raţe ciudăţele, nu, Cassandra?

— Numai faptul că ai folosit expresia „raţe ciudăţele" ilustrează perfect ideea asta.

Se uită la mine cu privirea aceea cu care încep deja să mă obişnuiesc: îndrăzneaţă, fără pic de aroganţă, curioasă, ca şi cum ar vrea să mă cucerească şi nu-i este deloc teamă s-o arate.

— Vreau să te cunosc mai bine, zice el. Dacă-mi dai ocazia.

Obrajii îmi iau foc.

— S-ar putea să fiu dispusă să-ţi ofer această ocazie.

— De ce nu vii acasă la mine? Bucătarul îţi poate aduce nişte îngheţată cât mă duc eu să mă schimb. Şi apoi putem vorbi pe îndelete.

— Locuieşti în apropiere?

Lawrence arată către casa mea.

— Aş spune că este destul de aproape.

Mă înviorez. Crezusem că toate casele vecinilor sunt goale, stăpânii lor fiind plecaţi în Europa sau în Maldive sau într-o vacanţă exotică şi luxoasă unde se duc mereu oamenii bogaţi. Dar el stă atât de aproape? Asta înseamnă că putem să ne mai vedem? Sunt pedepsită, dar mă descurc eu. Mă uit la şortul meu ponosit şi pătat de pepene roşu. O fi în zadar, numai că, dacă într-adevăr vom mai petrece timp împreună, vreau să arăt bine.

— Îmi acorzi cinci minute să mă schimb?

— Sigur, doar dacă nu intenţionai să mergi să înoţi.

Oare crede că ăsta este costumul meu de baie?

— Nu. Asta este distracţia ta.

Mă îndrept spre casă. Nu vreau să-i ofer motive să se răzgândească.

— Așteaptă-mă în stradă și după aceea mergem la tine acasă, da?

Un licăr de nedumerire i se citeşte în ochi, dar ridică din umeri:

— Bine, dacă asta vrei, dar...

— Știu că e demodat, dar sunt fată. Fă-mi pe plac.

Mă grăbesc spre casă înainte să apuce să-mi răspundă. Lasă-i să tânjească după mai mult, mă sfătuiește Jade mereu. Îmi dau ochii peste cap la propriul gând. E ridicol cât de entuziasmată mă simt acum. Fac un salt, la propriu, și dau buzna în casă.

Mama şi Frank discută în sufragerie. Dintr-un alt salt, aterizez în spatele canapelei albe, din piele, ajung lângă mama și îmi înfăşor braţele în jurul ei într-o îmbrăţişare de urs.

— Ce se întâmplă? Cine ești și ce-ai făcut cu fata mea adolescentă morocănoasă?

— Tot eu sunt, spun eu, fluturându-mi genele înduioșător. Doar că acum vreau o suspendare a pedepsei.

Mama zâmbeşte afectat:

— Trebuia să ghicesc.

Mă arunc în genunchi în faţa ei şi cerşesc corespunzător:

— Bine. Am întâlnit un tip la petrecerea voastră...

— O, vai! exclamă mama şi îşi dă jos ochelarii de citit.

— E chiar drăguţ. Este foarte politicos. Ieşim un pic să ne plimbăm. Îi apuc mâna şi o duc la obrazul meu: Te roooooog!!!!!

Mama se uită neîncrezătoare la Frank, dar el e deja de partea mea.

— Ce bine că o avem din nou printre noi pe Cassie cea bucuroasă.

— Aşa este, admite mama. În ultima vreme ai fost o pacoste.

— Da, ştiu. Dar jur că n-o să mai fiu aşa. O să fiu mai bine. O să fiu o încântare.

Mama şi Frank încep să râdă – semn bun – apoi mama scoate un oftat.

— În regulă, puştoaico. Dar nu întârzii peste ora de întoarcere.

— Absolut.

Mama îşi dă ochii peste cap, dar zâmbeşte. O mai îmbrăţişez o dată.

— Eşti cea mai bună!

Galopând pe scări către camera mea, surprind un schimb de şoapte între ei, amuzate şi exasperate. Bineînţeles că va urma o discuţie despre firea furtunoasă a adolescentului. Pe bună dreptate. Dar nu mă deranjează. În clipa asta mă interesează doar să găsesc nişte haine drăguţe, să mă pieptăn şi să-mi mişc funduleţul în stradă.

Răscolind prin încrengătura de obiecte vestimentare din şifonier, reuşesc să găsesc un tricou albastru la modă şi o pereche de pantaloni scurţi mai puţin ponosiţi. Îmi strâng părul într-o coadă de cal pentru a masca pletele nespălate, iar o

pereche de cercei drăguți îmi definesc lookul. În mod intenționat nu acord prea mult timp pregătirii, căci nu vreau să pară că mă străduiesc prea tare. Deși o cam fac...

Coborând în goană scările, nu-mi pot ascunde zâmbetul. E o prostie să fiu atât de nerăbdătoare, dar scuza mea e că nu ard de nerăbdare să-l văd pe Lawrence în sine, ci sunt bucuroasă că în sfârșit mi se întâmplă ceva interesant în general.

Îmi impun să încetinesc pasul, până ce ajung să pășesc lejer pe alee. Trec de poartă și mă uit pe stradă în ambele direcții. În amurg, numai stâlpul de iluminat reprezintă o dovadă a civilizației. Cicadele cântă zgomotos în gardul viu înconjurător. Lumina licuricilor scânteiază în păduricea de dincolo de stradă. Apoi, undeva în depărtare, ca într-un film horror, un câine începe să latre.

Dar Lawrence nu este nicăieri.

De nervi, îmi fac gura pungă. Mi-a luat mai mult de cinci minute să mă pregătesc, dar nu exagerat de mult. Mai cercetez o dată strada. Nimic. Mintea începe să născocească scenarii posibile. A așteptat și apoi a crezut că nu mai vin? A fost chemat acasă? Poate că părinții îl țin acolo cu forța? Poate că s-a dus și el să se pregătească? Îi mai acord cinci minute.

Trec zece minute.

Apoi cincisprezece.

Douăzeci...

Stomacul mi se strânge ca un ghem. Mi-a tras clapa. Toată treaba asta n-a fost decât o glumă răutăcioasă? La gândul ăsta mă ia amețeala. Nu pare genul. Sau mă înșel? N-am văzut eu oare încă de la început niște semnale de avertizare? Dar le-am ignorat, deoarece am fost atrasă de spiritul lui meditativ, poetic. Probabil că ăsta a fost planul lui.

Deja cuprinsă de greață, mă mai uit o dată în lungul străzii, sperând dincolo de speranță că îi voi vedea în depărtare silueta întunecată. Speranța mea jalnică mă umple de rușine. Nu are de gând să vină. Cred că arăt ca o proastă, stând aici în mijlocul străzii pustii. Nu știu cum să ajung mai repede în casă.

Pe scări, aud vocea mamei.

— Cass? Te-ai întors?

Promisiunea pe care i-am făcut-o – și anume că voi fi dulce și veselă – are acum un gust amar. Vreau să țip la ea. Să-i fac o scenă. Să știe că sufăr. Dar îmi înghit cuvintele.

— Ne-am hotărât să amânăm plimbarea, îi strig eu, străduindu-mă să rostesc totul pe un ton cât se poate de normal.

— Aha, răspunde mama cu glas insuportabil de blând. Dar tu ești bine?

— N-am nimic. Sunt doar obosită. Mă duc să mă culc.

— OK. Noapte bună!

Nu răspund. Mă târăsc până în dormitor și împing ușa în urma mea.

CAPITOLUL 5

Cassandra

Când mă trezesc de dimineață, mă simt inexplicabil de calmă. Poate că „amorțită" ar fi un termen mai potrivit. Oricum ar fi, sunt hotărâtă să nu mai irosesc niciun dram de emoție sau vreun gând în ceea ce-l privește pe Lawrence Foster. Cobor la micul dejun cu capul sus. Sunt calmă. Sunt relaxată. Sunt de piatră.

Când mă apropii de masă, schimbul de priviri între mama și Frank nu scapă neobservat. Oare milă e ceea ce întrezăresc pe chipul mamei? Oftez și mă așez pe scaun. Chiar și Eddie pare să se poarte cu mănuși, stând în scaunul lui și molfăind cerealele cu zahăr. Nu se aude decât un crănțănit timid. Îmi dau ochii peste cap.

— Mamă, zic eu liniștită, am o rugăminte.

— Sigur, draga mea, spune ea, exagerat de veselă. Ce este?

— Hai să facem ceva. Ceva care să ne ocupe întreaga zi. Ceva distractiv.

Frank își lasă mâna pe umărul meu.

— Ai ceva pe suflet, Cassy...?

— Nup, nici vorbă!

— Bine, e de acord mama. Știu ce putem face. Mergem la cumpărături. Cumpărăturile vindecă orice.

— Dar nu e nimic de vindecat, dau eu replica rapid, în defensivă, negând de fapt ceea ce încerc să susțin cu tărie.

Mama își face numărul în continuare:

— Hai să mergem la cumpărături. Luăm decapotabila.

Ridic paharul cu suc de portocale:

— Închin acest pahar în cinstea cumpărăturilor!

Planul meu de diversiune funcționează perfect. Nu că ar fi prea greu. Lawrence este un tip interesant (și, OK, admit, unul foarte arătos), dar l-am cunoscut vreme de trei secunde. Nimic mai mult. Înțepătura umilinței trece destul de ușor.

Sau cel puțin așa pare.

Crăpăturile din fațada edificiului clădit de mine apar două zile mai târziu. Mă joc leapșa cu Eddie pe peluză, în vreme ce mama și Frank fac curat după o petrecere cu barbecue. Proiectul Înveselirea Adolescentei cu Toane a inclus tot felul de diversiuni. Dar nu mă plâng. De fapt, chiar îmi iubesc familia pentru asta.

Îi ajut pe mama și pe Frank să termine curățenia. Când ei aduc la bucătărie și ultimele vase, mă duc afară să mă asigur că n-am mai lăsat în urmă coji de pepene pentru vreun roi de viespi, când Eddie vine alergând la mine, supărat:

— Cassie! Nu-mi găsesc mingea de fotbal!

Cu o sprânceană ridicată, arăt către mingea roșie de fotbal din mâinile sale, iar el oftează exasperat:

— Cea verde, Cassie. Am pierdut-o!

Îi zburlesc ciuful:

— Uşurel, piticule! Te ajut eu s-o cauţi.

Vocea mamei răzbate din bucătărie:

— Cine vrea îngheţată?

Ochii lui Eddie se luminează ca două comete gemene. Mă pufneşte râsul. Puştiul ăsta cred că este cel mai uşor de entuziasmat om de pe lume.

— Du-te şi ia-ţi nişte îngheţată. Îţi găsesc eu mingea verde.

O zbugheşte, aproape împiedicându-se de nerăbdare. Clătinând din cap, cu zâmbetul pe buze, mă uit după minge pe peluză. Trece un minut până să o zăresc. O minge mică, verde fluorescent, stă proptită de gardul viu din fundul curţii. Chiar lângă poteca ce dă pe plajă.

Oftez şi o pornesc liniştită pe cărare, încercând să-mi ţin gândurile sub control. Nu vreau să cedez ispitei. Doar recuperez jucăria lui Eddie. N-am nicio intenţie să...

Când mă aplec să ridic mingea, mirosul de sare şi de nisip îmi gâdilă nările, purtat de vânt. Sunetul valurilor se aude șoptit în depărtare. Dintr-odată, îmi simt gâtul uscat. Stând aşa aplecată, îmi întind gâtul prin culoarul năpădit de crenguţe din gardul viu, în încercarea de a trage cu ochiul la ce se află dincolo de el. Pot vedea o pată de albastru. Oceanul. Nisipul. Și ceva mă trage către plajă.

E mai mult decât nebunie curată, dar îl văd acolo, așezat pe nisip. Stă pur şi simplu pe plajă şi citeşte dintr-o carte.

Într-o clipă, o mulţime de emoţii mă învăluie într-o succesiune rapidă. Mai întâi, un fior puternic la vederea lui. Apoi nedumerirea în faţa tupeului său de a mai veni aici. După care sentimentul de ruşine și dorinţa de a face stânga-mprejur înainte ca el să mă vadă și să-mi râdă în faţă. Apoi furie. Furie adevărată, care mă face să tremur.

Tropăi, iar el se întoarce repede. Face ochii mari. Sare în picioare.

— Nu-mi vine să cred! zice el, pălind.

Furia încă nu mi-a trecut.

— Nu, serios?! Mai ai curajul să-ţi arăţi faţa pe-aici? Fie eşti un ticălos mai mare decât mi-aş fi putut închipui, fie eşti un vagabond şi nu ai unde să dormi noaptea.

Clatină din cap:

— Cum ai...?

— De ce eşti aici? Să te dai mare? Să-ţi baţi joc de mine? Mă înregistrezi pe ascuns cu telefonul, pentru ca apoi să râdeţi de mine tu şi prietenii tăi snobi?

— Cassandra...

— Vreau să pleci, Lawrence! Nu mai am nimic să-ţi spun.

Face un pas spre mine.

— De ce te porţi aşa?

Încep să râd, nevenindu-mi a crede:

— De ce? O, Doamne, asta-i bună! Nu ştiu... Poate pentru că mi-ai tras clapa?

— Ce?!

— Te-am aşteptat douăzeci de minute, ceea ce, desigur, era exact ce-ţi doreai. Probabil ai fi preferat o jumătate de oră sau chiar patruzeci şi cinci de minute, astfel încât umilinţa să fie maximă, dar poţi să te mulţumeşti şi cu douăzeci de minute.

Lawrence mă priveşte năucit, clipeşte des, ca şi cum aş rosti cuvinte pe care el nu le poate pricepe. Inspiră adânc.

— Cassandra, începe el cu voce scăzută, te-am aşteptat o oră întreagă pe stradă.

Sinceritatea şi furia din glas mă dezarmează pe moment.

— Nu mai minţi! Nu era nici ţipenie de om acolo. Doar eu şi licuricii.

Lawrence ridică mâinile.

— Ba este adevărat, te-am așteptat o oră. Te-aș fi sunat la telefon, dar nu știu unde stai. Nici măcar nu-ți știu numele de familie. Habar nu am cum să iau legătura cu tine.

Îmi duc palmele la tâmple.

— Ce tot vorbești? Bineînțeles că știi unde locuiesc, spun eu și arăt cu brațul către casa mea. *Hello?*

Lawrence întreabă în bătaie de joc:

— Ce glumă este asta? Casa aia?

— Mda. Casa aia de dincolo de tufișuri. Ai venit la petrecerea noastră. Ai înotat pe plaja mea. Îmi vine greu să cred că ți-a scăpat unde stau.

Se ciupește de șaua nasului.

— Casa unchiului Ned se află dincolo de acest gard viu, Cassandra.

— Nu începe iar! Ridic vocea, la granița cu țipatul, dar nu-mi pasă. Despre ce vorbești? Nici măcar n-am auzit de Ned ăsta al tău. Nu mă interesează cine se crede stăpânul orașului sau cine a deținut pământul ăsta acum o mie de ani. Acolo stau eu. Aia este casa pe care tatăl meu vitreg a închiriat-o cu acte în regulă.

— Mă străduiesc din greu să-mi dau seama de ce te porți așa.

— Dar nu e complicat deloc! Aia este casa mea!

— De ce continui să pretinzi asta? mormăie el, cuprins de frustrare. Casa asta. Plaja asta. Toate sunt ale lui Ned. Cum poate exista vreo confuzie în privința asta când singura cale de acces până aici este ușa din față a casei lui?

— Ești nebun!

Și apoi mă luminez. Dacă este nebun de legat? Superb, dar nebun. Poate că Ned este o manifestare a schizofreniei lui acute.

— N-am idee cine este Ned, dar cu siguranţă nu locuieşte aici.

— Îmi pare rău, dar te înşeli.

— Nu prea cred!

— Casa aceasta este proprietatea lui Ned Foster, zice el, mânia lui egalând-o deja pe a mea. A construit-o în urmă cu trei ani.

Mă holbez la el:

— Serios, cred că eşti nebun.

— Încep să cred că tu eşti aşa, domnişoară!

— Revizuieşte-ţi propria istorie înainte să încerci să minţi. Casa asta a fost construită prin anii '20.

— Exact! În 1922.

— Atunci înseamnă că stai prost cu matematica.

— Ce?!

— Păi, din 1922 şi până acum au trecut mai mult de trei ani, nu crezi? Mai degrabă vreo nouăzeci şi trei?

A rămas perplex, uitându-se la mine:

— Nouăzeci şi trei...

— ...de ani. 1922 a fost acum mai bine de nouăzeci şi trei de ani, repet eu.

— Dar acum suntem în 1925, Cassandra, zice el rar, de parcă eu aş fi nebuna. Cum ar putea să treacă de atunci nouăzeci de ani?

Aprob din cap cu interes exagerat:

— O, deci suntem în 1925, da? Asta-i chiar fascinant!

Nu zice nimic. Doar se holbează la mine. Iar mie mi-a ajuns.

— Gata! N-am de gând să stau aici şi să mai joc după cum vrei tu. Am plecat.

— Cassandra! mă strigă Lawrence când eu mă răsucesc s-o pornesc spre casă. Stai!

Aleargă după mine, dar refuz să mă întorc. O ia pe urmele mele în timp ce eu înaintez prin nisip.

— Parcă ai fi un personaj dintr-o piesă, zice el, trecându-şi mâna prin păr. Apari la aniversarea mea, acum vii în casa mea fără invitaţie. Porţi cele mai ciudate şi mai extravagante haine. Şi-acum îmi zici că 1922 a fost acum nouăzeci şi trei de ani...

Îmi fac loc prin gardul viu.

— Nu ştiu în ce joc vrei să mă atragi, dar...

Când mă întorc să-i arunc cea mai respingătoare privire din dotare, cuvintele mi se opresc în gâtlej.

Faţa lui, întregul corp sunt... neclare. Clipesc, dar imaginea este încă înceţoşată. Ca şi cum cineva l-ar fi mascat cu un ecran din tifon. Ca şi cum l-aş privi printr-o lentilă mânjită de ceva exact în locul unde stă. Mă frec cu pumnii la ochi şi mă uit din nou. Dar şi el se uită la fel de ciudat la mine.

— Cassandra?

Mă dau înapoi, clipind încă pentru a alunga ceaţa asta nebunească de pe ochi. O fi vreun simptom de atac de cord sau ceva de genul ăsta? Oare orbesc din cauza vreunei probleme nediagnosticate de vedere?

Vine spre mine vorbind, dar tot ce aud este un murmur. Şi, dacă e posibil aşa ceva, devine şi mai transparent. Deja se contopeşte cu fundalul, cu tufişurile, cu oceanul, cu apusul din spatele lui. Amuţită, mă retrag şi mă împiedic, prăvălindu-mă pe peluză.

Lawrence face un pas pe iarbă. Văd cum buzele lui translucide îmi rostesc numele, apoi dispare. Dizolvându-se în fundal.

CAPITOLUL 6

Cassandra

Mă holbez la locul în care a dispărut Lawrence. Nu s-a întâmplat cu-adevărat. N-avea cum să se întâmple. Cred că orbesc. Sau am un atac cerebral.

Poate că sunt pe moarte. Sau chiar am murit.

Mă duc mai aproape de peticul de iarbă unde tocmai stătuse Lawrence.

Un pas.

Încă unul.

Apoi o siluetă străvezie prinde culoare și formă în fața tufișurilor. Inima îmi bate atât de tare în cutia toracică, de parcă și-ar dori să evadeze. Înaintez și culorile capătă consistență. Silueta începe să ia o formă cunoscută. Umană. Un murmur slab ajunge la urechile mele.

— Lawrence? rostesc cu voce tremurată.

Alerg către gardul viu și dau la o parte crenguțele care-mi zgârie pielea. Silueta se solidifică și prinde viață cu fiecare secundă. Murmurul devine distorsionat, ca atunci când nu ai conexiune bună la telefon.

— Cassandra?

— Lawrence!

Înlătur şi ultimele rămurele ale gardului neîngrijit. Piciorul îmi atinge nisipul şi mă ciocnesc de pieptul lui. Ne privim în ochi. Mă prinde de braţe, iar faţa-i este albă ca o coală de hârtie.

— Cassandra!

Nu pot să respir. Mă eliberez din strânsoare şi mă uit la el îngrozită.

— Ce-a fost asta? Ce naiba s-a întâmplat?!

Lawrence nu scoate un cuvânt şi mă priveşte cu ochii căscaţi.

— Ce s-a întâmplat? insist eu. Ai dispărut. Te-ai evaporat. Te-ai...

— ...dizolvat în fundal? continuă el ideea cu voce tremurată.

— Da...

— Nu eu am dispărut, ci tu. Te-am strigat. N-ai auzit?

— Ba da. Până te-ai topit de-a binelea.

Clatină din cap, năucit:

— Dar am fost aici tot timpul!

— Și eu la fel!

— Și-atunci, ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu! ţip eu. Habar n-am. Sunt la fel de speriată ca tine.

Păstrăm tăcerea câteva clipe, răsuflând din greu și aşteptându-l pe celălalt să găsească explicaţia. Lawrence se uită către gardul viu și eu îi urmăresc privirea.

— Poate că a fost pur și simplu o întâmplare, zice el. Un val de căldură. Un impuls de energie.

Dă să se îndrepte către tufișuri, dar eu îl prind de mână.

— Ce vrei să faci?

— Vreau să văd...

— Nu te apropia prea mult! îl avertizez eu, trăgându-l.

Își loveşte uşor buzele cu pumnul strâns, cu sprâncenele încruntate de concentrare.

— Ce-ar fi... ce-ar fi să mai încercăm o dată? Să vedem dacă se întâmplă acelaşi lucru?

— Ai înnebunit?

— Merită să încercăm.

— Nu! spun cu hotărâre. Dacă dispari, doar că de data asta nu te mai întorci?

Lawrence stă puţin pe gânduri, apoi, fără să răspundă, face un pas spre tufiş.

— Nu face asta! ţip eu.

— Trebuie să văd!

Îl văd cum îşi trece mâinile peste frunzele aspre. Se apleacă să cerceteze crengile şi rădăcinile, apoi prinde între degete câteva firişoare de nisip.

— Îmi pare cât se poate de obişnuit, zice el. Cred că trebuie să mai facem o încercare. Se ridică şi îmi întinde mâna: Haide!

— Eşti nebun, refuz eu, încrucişându-mi braţele la piept. Nu mă mai apropii de poteca aia!

— Deci ai de gând să-ţi petreci noaptea pe plajă? Mai devreme sau mai târziu tot trebuie să trecem pe acolo. Aşa că mai bine încercăm împreună.

Clatin din cap, însă, fără voia mea, paşii mă poartă spre el. Asta-i o prostie. E ca la ruleta rusească. Ceva cât se poate de bizar se petrece, iar noi o căutăm cu lumânarea.

— Facem o probă, spun eu. Dar ne întoarcem imediat pe plajă dacă ceva ciudat începe să se întâmple.

Încuviinţează din cap şi îmi ia mâna. Are palma transpirată. Ochii îi strălucesc de agitaţie şi entuziasm. Nu ştiu de ce este atât de nerăbdător să se dematerializeze iar.

— La trei..., zice el.

— Asta-i nebunie curată! Tu eşti nebun!

— Orice-ai face, nu-mi da drumul la mână.

Da, atâta vreme cât mâna ta există!

— Suntem nebuni!

— Unu... Doi... Trei...

Poteca devine încețoșată pe măsură ce înaintăm prin deschizătura strâmtă. După trei pași, Lawrence începe să se estompeze. Rămân fără aer.

— Se întâmplă!

— Simți ceva?

— De ce aș simți? Doar tu dispari.

— Mergi înainte, mă îndeamnă el, deși vocea lui pare un murmur.

— Trebuie să ne oprim!

Deși dispare chiar sub ochii mei, încă-i simt strânsoarea mâinii. Mă trage spre peluză.

— Lawrence, mi-e frică! Vreau să mă întorc!

— Nu. Mergi înainte!

Vocea îi este slabă, pierdută. Dispare.

Mă împiedic, fiind trasă în curte de silueta estompată din fața mea. Strânsoarea devine ușoară, precum nisipul ce se scurge printre degete. Îmi simt pulsul bătând tare în tâmple. Îmi țiuie urechile.

— Oprește-te! urlu eu.

Deslușesc o umbră înainte să dispară de tot.

— Lawrence! Întoarce-te pe plajă! Grăbește-te!

Înnebunită, mă lupt cu crengile verzi până ce, fără aer, mă prăbușesc pe nisip.

Ce se petrece? Am luat-o razna. Cu siguranță am luat-o razna. Sau poate nu. Poate este sfârșitul lumii. Nu un big bang, ci un vaiet. Toată lumea pur și simplu dispare. Ar putea fi un fantastic subiect de roman SF.

Două mâini se lasă pe umerii mei.

— Cassandra.

Cu un țipăt, mă răsucesc. Lawrence stă îngenuncheat în fața mea, abia trăgându-și răsuflarea, palid, dar în carne și oase.

— L-ai văzut pe Ned? mă întreabă el.

— Ce?

— Ned.

Clipesc des.

— Ce tot vorbești acolo?

— Ned era acolo, pe peluză. Nu l-ai văzut?

Mă holbez la el, creierul meu nefiind în stare să priceapă toate astea. Mi se face rău, mă cuprinde amețeala. Mă aplec, în încercarea de a nu-mi vărsa mațele. Umerii lui Lawrence se ridică și coboară cu fiecare respirație. Ochii lui îmi cercetează chipul, ca și cum ar încerca să găsească răspunsuri ascunse adânc în ochii mei.

— Ești o fantomă? șoptește el.

— Ce? Nuuu! Ce tot...? Bineînțeles că nu sunt!

Lasă capul într-o parte, nesigur. Îmi încleștez fălcile.

— Dac-aș fi fantomă, ai putea simți asta? zic eu, pocnindu-l în umăr.

— Hei! Se freacă în locul unde l-am lovit, strâmbându-se. Apoi își îngustează ochii. Ar putea fi o șmecherie. Nu prea cred în supranatural.

— Nu sunt fantomă, Lawrence!

— Păi, nici eu nu sunt. Și-atunci, care-i explicația?

Își lovește buzele cu pumnul, îngândurat.

— Dacă poteca e bântuită?

— Dar amândoi am trecut pe acolo de o sută de ori și nimic ciudat nu s-a întâmplat, spun eu. Orice s-ar întâmpla, are legătură cu tine.

— Sau cu tine!

— Sau cu noi amândoi.

Privirile ni se întâlnesc. Lawrence își înfige degetele în nisip, trasând absent o linie, în timp ce își frământă mintea. Apoi ridică privirea șovăielnic.

— Eu zic să mai încercăm încă o dată. Poate că dacă alergăm, putem ajunge împreună până acasă.

Clatin din cap, însă el mă apucă de mână.

— Încă o dată. Te rog!

Și-am mai încercat de trei ori. Prima oară am alergat cât ne țineau picioarele, a doua, mergând de-a bușilea, a treia, oprindu-ne la mijlocul culoarului dintre tufișuri, pentru a studia crengile și împrejurimile. Dar fiecare trecere a dus la același rezultat. Cealaltă persoană dispare, de parcă o forță nelumească se încrâncenează să o distrugă.

În vreme ce soarele apune, colorând cerul în portocaliu și violet în lumina amurgului, Lawrence și cu mine stăm în tăcere pe plajă, contemplând valurile ca atunci când ne-am văzut prima oară. Doar că de data asta nu-mi găsesc cuvintele. Nicio replică tăioasă. Ce mai poți să spui când te confrunți cu inexplicabilul?

Lawrence se ciupește de șaua nasului și oftează. Apoi ridică brusc capul.

— Ce e? îl întreb.

— În ce an suntem?

— Poftim?

— În ce an crezi că ești? Ai spus că 1922 a fost acum mai bine de nouăzeci de ani.

— Pentru că așa a fost!

I se pune un nod în gât, dar nu zice nimic.

— Te îndoiești de asta?

O vreme, stă și se uită la mine. Apoi răsuflă atât de tare, încât se cutremură, și își freacă de zor fața.

— E oare posibil? șoptește el. Din prima clipă în care am cunoscut-o, toată confuzia asta, toată insistența ei bizară...

— Despre ce tot vorbești acolo?

Își mușcă buza, de parcă și-ar cântări bine cuvintele înainte de a le rosti:

— Cassandra, aceasta este plaja privată a unchiului meu. Aici stă el. A construit casa acum trei ani. Nu a aparținut nimănui altcuiva. Acum suntem în 1925.

De data asta, e rândul meu să fac ochii mari de uimire.

Încearcă să fie amuzant? Sau este nebun cu-adevărat? Schizofrenic? Sau...

Imaginea lui Lawrence evaporându-se în aer ca un norișor de aburi îmi revine în minte. Un eveniment a cărui existență nu am cum s-o neg. Doar am făcut proba de cinci ori.

Un gând teribil îmi dă ghes. Dacă el este fantomă? Dacă bântuie pe această plajă de nouăzeci de ani încoace? Asta ar explica de ce crede el că suntem în 1925, de ce s-a purtat atât de ciudat când ne-am cunoscut.

Dar... e o entitate în carne și oase. Îl pot simți. Respiră. Se udă. Și-a schimbat hainele. Nu sunt eu prea familiară cu regulile și purtarea fantomelor, însă sunt sigură că nu-și schimbă vestimentația. Îi iau mâna într-a mea. Carne caldă. Simt fermitatea oaselor sub piele.

— Cassandra... ce faci?

Nu răspund, în schimb apăs cu două degete pe încheietura netedă. Capul și întregul meu trup sunt tulburate la maximum. Nu-i pot simți pulsul. Mă privește uimit, dar nu face nicio mișcare, de parcă m-ar vedea ca prin vis.

Apăs degetele la baza gâtului său, acolo unde se întretaie linia maxilarului cu traheea. Și este acolo. Mișcarea fină și caldă a sângelui care trece prin artera carotidă.

— În mod sigur eşti viu, zic eu încetişor.

Ochii lui, încă fixaţi într-ai mei, lucesc cu o intensitate stranie, iar eu îmi retrag mâna, venindu-mi în fire.

— Ceea ce este un lucru bun, adaug. Pentru că ai fi fost o fantomă jalnică. Deloc înfricoşătoare.

Zâmbetul ne apare pe buze, apoi, dintr-odată, ne întoarcem cu picioarele pe pământ. Mă las pe spate ca să-mi adun gândurile.

— Deci chiar crezi că este 1925?

— Da, dar bănuiesc că tu nu eşti de acord cu asta.

— Nu, nu sunt. Pentru că suntem în 2015!

Lawrence ridică din sprânceană.

— Tu crezi că trăieşti cu o sută de ani în viitor? Atunci când casa asta le aparţine părinţilor tăi. Când Ned a murit de mult. Când... eu am murit de mult...

Cuvintele lui îmi dau fiori.

Lawrence aruncă o privire către culoarul din gardul viu.

— Este oare posibil? şopteşte el.

Şi eu mă întreb acelaşi lucru. Este posibil ca el să fie din 1925? Să fi călătorit cumva în timp?

Sau eu m-am întors în 1925?

Lawrence rosteşte cu voce tremurată:

— Să înţeleg că tu îţi petreci viaţa la fel ca înainte în casa asta, în timpul tău.

— Iar tu faci acelaşi lucru. În 1925...

— Da. Exact. Totuşi ne intersectăm vieţile pe această plajă – şi numai aici. Apoi face ochii mari. Iată de ce ai crezut că nu te-am aşteptat deunăzi şi de ce eu am stat şi am tot stat, iar tu n-ai mai apărut. Eu chiar te-am aşteptat în stradă, doar că în 1925.

Îmi masez tâmplele. Prea multe gânduri îmi dau năvală în creier. Îmi simt capul ca un balon umflat peste măsură, gata să explodeze în orice moment.

— Nu știu ce să mai cred în clipa asta, spun eu. De fapt, mă simt cam rău.

Greața a pus stăpânire pe stomacul meu. Sunt amețită. Slăbită. Îmi vine să zac.

Mă ridic în picioare. Dintr-un salt, Lawrence e lângă mine.

— Unde te duci?

— În... eu... am nevoie de timp de gândire.

— O să te întorci? Vrei să ne mai vedem aici?

— De ce? Nu cred că e o idee prea bună.

— Și de ce n-ar fi?

Fac un pas înapoi.

— Pentru că e nebunie curată! Pentru că tu nu ai cum să fii din 1925. Asta nu se poate întâmpla în realitate.

— Ba uite că se întâmplă, insistă el. Iar noi trebuie să încercăm să acceptăm asta.

— Creierul meu deocamdată nu mai poate suporta situația.

Ochii lui sunt rugători.

— Mâine. Te rog! Hai să ne întâlnim aici, pe plajă.

Îmi mușc buza de jos. Dincolo de amestecul de confuzie și frică, un fior plăcut pune stăpânire pe mine.

— Cândva după prânz, încuviințez eu. Mama și Frank se duc să viziteze o galerie de artă mâine după-amiază, așa că voi fi singură o vreme.

— O să te aștept, promite Lawrence. O să fiu aici.

CAPITOLUL 7

Lawrence

Ora două noaptea mă găsește stând la birou. Nici măcar n-am încercat să dorm. Nu în noaptea asta. Nu după tot ce am văzut. Țin stiloul cu mâna tremurândă și cuvintele încep să curgă pe hârtie. Vin dinlăuntrul meu ca o maree grăbită și se lovesc de hârtie cu o emoție neostoită. Nu gândesc, nu încerc să construiesc fraze având o formă perfectă, care să-mi exprime gândurile. Pur și simplu scriu. Iar acest sentiment de a avea în sfârșit acea libertate a cuvintelor după care am tânjit toată vara este aproape la fel de captivant ca descoperirea mea de pe plajă.

Când am umplut și ultima coală pe care o aveam în sertar, broboane de sudoare mi-au apărut pe buza de sus și pe tâmple. Îmi simt pulsul în degete. Pun stiloul jos și mă las pe spătarul scaunului. Răsfoiesc câteva pagini și o dorință nețărmurită de a împărtăși versurile cu cineva începe să ardă în mine ca o flacără. Chipul Cassandrei mi se arată în minte. Trag draperiile diafane, din in, care maschează ușa de la balcon, și ies afară și mă prind de balustrada de piatră. Gustul sărat al oceanului sosește odată cu briza dimineții și pot percepe sunetul valurilor,

însă bezna nopții nu dezvăluie priveliștea. Închid ochii și îmi imaginez oceanul, plaja. Pe Cassandra dispărând într-o simfonie de culori. La gândul acesta mă ia cu fiori.

Simt ca și cum ceva incredibil, extrem de rar e pe cale să se petreacă. Trebuie să surprind cumva momentul. Dacă l-aș putea cristaliza în vreun fel în cuvinte, poate că atunci când voi fi trimis pachet la Harvard să duc o viață obedientă, plănuită cu cea mai mare atenție, voi avea totuși de ce să mă agăț – amintirea unui moment feeric. Strâng în brațe foile. Încă n-am terminat. Mai am multe de spus. La o adică, voi scrie toată noaptea.

Știu că în biroul lui Ned găsesc coli de scris. O iau încetișor pe hol și pe scările principale, cu speranța de a nu trezi pe cineva. Când traversez holul de la intrare, un fascicul de lumină îmi atrage privirea.

Faruri de automobil.

La ora asta?

Încruntat, mă îndrept către una din ferestrele înguste de lângă ușă. Afară este parcată o mașină, dar nu pe aleea pavată, ci chiar pe peluză, ascunsă parțial de tufișuri. Dacă a avut loc o petrecere în seara aceasta, a fost foarte silențioasă. Numai că n-a fost nicio petrecere. Și nici invitați. Și-atunci, ce caută automobilul acela afară în miez de noapte?

Se aude o portieră trântită, apoi zgomot de motor pornit. Mijesc ochii să văd mai bine chipul șoferului, numai că el întoarce rapid și demarează pe aleea de acces.

Urmăresc mașina până când farurile dispar în spatele unui șir de copaci din depărtare. Am încredere în portarul nostru, Porter, numai că am un sentiment de disconfort. E adevărat, într-o casă ca aceasta oamenii sunt într-un permanent

du-te-vino. Cei care fac aprovizionarea, muncitorii care asigură mentenanța, servitorii. Totuşi... Trebuie să-mi amintesc să discut cu Porter despre asta mâine-dimineață.

Că tot e vorba de amintire, emoțiile îmi invadează pieptul. Mă duc să iau un teanc de coli din biroul lui Ned şi să dau uitării automobilul ăla ciudat.

Un glas senzual de femeie mă trezeşte dintr-un somn adânc. O atingere catifelată îmi mângâie obrazul. Oboseala se luptă să mă tragă înapoi în lumea viselor, dar rezist şi revin în lumina înrourată a conştiinței.

Îmi rosteşte numele:

— Lawrence.

O scânteiere de bucle lungi şi aurii. Chipul ei. Ochii albaştri pătrunzători. Cassandra. În lumina orbitoare ce pătrunde prin perdelele de in, o văd stând aplecată deasupra mea. S-a întors.

Mă ridic în capul oaselor, respirând adânc.

Fay stă cocoțată pe pat lângă mine. Ridică din sprânceana subțire.

— 'Neața, Lonnie!

Mijesc ochii, dar chipul Cassandrei dispare aşa cum a făcut-o şi aseară pe plajă. Pentru o clipă, ca o bătaie de aripă, gândul îngrozitor că totul a fost doar un vis îmi taie respirația. Însă observ repede teancul de hârtii mâzgălite frenetic de pe biroul meu şi nodul din stomac se relaxează. A fost real. Chiar s-a întâmplat.

Fay îmi zâmbeşte şi mă trage de cămaşa ieşită din pantaloni. Sunt îmbrăcat de zi şi întins peste păturile pe care m-am prăbuşit cândva, azi-noapte.

— Ai stat până noaptea târziu să studiezi, presupun. Te pregătești pentru colegiu?

Îmi arunc din nou ochii la foile de pe birou, dar de data aceasta cuprins de panică. Nu îmi amintesc prea bine ce am scris, însă cuvintele par să strălucească pe pagină ca un far pe mare, dezvăluindu-mi secretul în fața lui Fay. Mă dau jos din pat și le strâng cât se poate de degajat, îndesându-le într-un sertar.

— Cam așa ceva.

Fay se așază în locul meu, întinzându-se pe o parte, cu piciorul ușor îndoit, astfel încât o mică porțiune din ciorapul de dantelă de pe coapsă să fie expusă.

— Vei fi un avocat dat naibii, Lonnie, deși îmi este milă de femeia cu care te vei căsători. Să rămână singurică noaptea în pat în timp ce tu stai în birou și studiezi următorul caz.

— Presupun că mă voi însura cu o fată răbdătoare, spun eu absent.

Încă nu mă simt în largul meu la gândul că mi-a citit foile în timp ce eu dormeam. Are acel zâmbet atotștiutor, însă este ceva ce o definește. O distrează să te lase să înțelegi că știe ceva ce tu nu vrei să știe.

Fay își întinde brațele și cască leneș, ceea ce face ca breteaua rochiei să-i alunece de pe umăr. Trece cu degetele de-a lungul decolteului.

— Eu n-aș putea să accept un astfel de om, zice ea. Eu am pretenția să fiu adorată mai presus de orice. Trebuie să fiu venerată.

Pe Fay am întâlnit-o aici, în casă, la o petrecere de bun-venit dată în cinstea mea. Întreaga vară și-a tot făcut apariția pe la diverse evenimente sociale. E ca o fantomă. Nu vine niciodată

însoţită şi nu vorbeşte despre viaţa ei din afara gălăgioaselor şi frivolelor petreceri organizate de Ned. Pur şi simplu există pentru a mă hăitui cu râsul ei viclean. Încă nu înţeleg ce urmăreşte. În momente ca astea, sunt convins că vrea să mă seducă. În alte dăţi pare distantă, ba chiar ostilă faţă de mine.

Mă uit spre uşă.

— Bănuiesc că este destul de târziu. Probabil că Ned mă aşteaptă.

Fay îmi aruncă o privire, apoi se ridică în capul oaselor şi îşi aranjează la loc breteaua.

— S-a lăsat păgubaş cu câteva ore în urmă. Se apropie deja prânzul.

— Ah!

Fay încă mă cercetează, deşi încearcă s-o ascundă, afișând o expresie obişnuită, aproape plictisită.

— De fapt, ai dormit exact în timpul vizitei mele. Acum trebuie să plec.

— Chiar trebuie?

Se ridică în picioare şi întrezăresc pe chipul ei o umbră de părere de rău.

— Am o întâlnire în oraş. Îşi aranjează părul și alunecă pe lângă mine. Sună-mă în ziua în care eşti pregătit să-mi oferi din timpul tău, spune.

O prind de mână.

— Îmi pare rău.

— Pentru ce? mă întreabă ea cu un zâmbet fals.

— Fay.

Brusc, își apasă buzele pe ale mele. Sărutul ei nu durează mult, dar este lent și aţâţător. Îmi atinge uşor vârful limbii cu al ei. Este indecent și ameţitor într-un fel ştiut numai de ea. Când

se retrage, colțurile gurii se ridică într-un zâmbet triumfător. Mă atinge pe obraz:

— Învățare plăcută!

Apoi se strecoară afară din cameră, legănându-și șoldurile, așa cum o face mereu.

Mă ia un val de căldură și îmi deschei gulerul cămășii. Mă bate gândul să fug după ea, apoi privirea îmi cade asupra biroului. Trag cu forță sertarul. Scot foile și mă uit peste cuvinte. Ca și când aș trece printr-o ușă fermecată, ele mă poartă înapoi la emoțiile din ziua de ieri. Acum este după-amiază. Cassandra poate că mă așteaptă deja. Pun paginile la loc și zbor din cameră.

Unchiul Ned este în bibliotecă, sorbind dintr-un pahar de brandy și citind presa. Când o zbughesc pe lângă el, se îndreaptă brusc de spate.

— Iată-te, Lonnie! Cam leneș astăzi, nu-i așa? Știi, tocmai ai ratat-o pe Fay.

— Nu-ți face griji. Am văzut-o. Fac un pas spre ușă. Trebuie să fug, Ned.

Fără să mai aștept replica lui, ies pe terasa din spate. Fiecare pas pe peluză pare mai lung decât precedentul. Respirația este deasă și scurtă precum bătăile inimii. Alergând de-a dreptul, mă avânt pe poteca dintre tufișuri.

Dar plaja este pustie.

Valurile mătură țărmul, formând linii albe, subțiri. Pescărușii țipă în văzduh și se lasă purtați de curenții de vânt sărat. Nici urmă de Cassandra. Săgeata îndoielii îmi străpunge inima. Ar fi trebuit să fie aici. Nu vreau să speculez, gândindu-mă la ce s-ar întâmpla dacă, însă aceste gânduri nu-mi dau pace.

Dacă poarta ce ne-a permis să ne vedem s-a închis? Dacă a plecat pentru totdeauna? Dacă se poate întoarce, dar nu mai vrea? Stau şi mă holbez la tufişurile verzi, neîngrijite, care freamătă în briza oceanului.

Va veni. Trebuie să vină. Mă aşez pe nisip, cu faţa spre potecă. O să aştept toată ziua şi toată noaptea dacă e necesar. Nu plec până nu o mai văd o dată.

CAPITOLUL 8

Cassandra

Stau la intrarea culoarului prin gardul viu, cu ochii închiși. Trec cu mâna peste crenguțele verzi.

Mirosul oceanului și cel al prospețimii frunzelor plutesc în aer. Freamătul valurilor care vin și pleacă îmi pulsează în urechi. Sunt aici. Sunt trează și foarte vie. Clipa asta este reală. Și-atunci, orice se întâmplă când pășesc dincolo de tufișuri este real.

Răsuflu și deschid ochii. Înainte!

După un pas vine altul, mai încrezător. Și chiar înainte de a atinge nisipul cu piciorul, îl zăresc acolo. Stă pe plajă, cu mâinile la gură, și privește concentrat înspre tufișuri. Când mă vede, ochii i se luminează. Sare în picioare.

Pe măsură ce se apropie, entuziasmul se transformă într-o aprobare din cap mulțumită:

— Deci n-a fost un vis.

— Nu. Doar dacă a fost cel mai lung și mai elaborat vis din istoria umanității.

— Mă bucur să te văd, zice el. La un moment dat, stând acolo, am crezut că nu mai vii.

— Asta era cu siguranţă o posibilitate. Seara trecută m-a cam răvăşit.

— Abia dacă am dormit, completează Lawrence.

— Bine ai venit în club!

Prezenţa lui pare supranaturală şi totuşi ciudat de normală în acelaşi timp. Ca să fiu sinceră, nici nu ştiu cum ar trebui să mă simt.

Îmi dau seama că de jumătate de minut mă holbez la el într-o tăcere absolută. Nu pare să-l deranjeze, însă mă uit repede în altă parte.

— Deci, zic eu stânjenită, acum ce se va întâmpla?

Lawrence clatină din cap:

— Mărturisesc că n-am niciun plan. Pur şi simplu... ştiam că vreau să te mai văd o dată.

Îmi îngustez privirea:

— Ai pus cumva la cale toată treaba asta doar ca să-mi dai o întâlnire? Ştii, puteai doar să mă inviţi.

Ridică mâinile în semn de capitulare:

— A fost chiar atât de evident?

Încerc să fac pe serioasa, numai că zâmbetul lui mascat cu greu ne face pe amândoi să pufnim în râs.

— Nu, dar, serios, chiar eşti din 1925? De-adevăratelea?

— Mă tem că da.

— Intri în casa aia şi este 1925?

— Corect.

Îmi frec fruntea.

— E atât de ciudat.

— Tu ai spus-o! admite el şoptit într-un adorabil stil al anilor 1920.

1920. O fi doar imaginaţia mea, dar fâşia de plajă pe care ne aflăm a trecut prin nişte transformări misterioase. Ceea ce

înainte era o simplă linie de coastă acum este scena unui adevăr incredibil. Cum este posibil ca Lawrence şi cu mine să ne aflăm împreună în acelaşi loc? Cum se poate întâmpla una ca asta? De ce pe această plajă? De ce acum? Îmi mut privirea de la un capăt stâncos al plajei la celălalt. Şi îmi vine o idee.

— Dar dacă încercăm să mergem pe una dintre potecile acelea? întreb eu, arătând cu degetul. Crezi că se va întâmpla acelaşi lucru?

— Bună întrebare!

— Ar trebui să vedem, zic eu.

— Cu siguranţă merită o încercare.

Începem să ne căţărăm pe cel mai apropiat promontoriu stâncos. Bate vântul, dar căldura după-amiezii se răspândeşte în lumina albă şi strălucitoare. Valurile înspumate se sparg de stânci, ridicând în aer o ceaţă fină şi sărată care scânteiază în lumina soarelui.

— Aproape că mi-e teamă să încerc, zic eu, uitându-mă înainte la poteca de piatră, mărginită din loc în loc de tufişuri.

— Ţi-e teamă că ar putea funcţiona?

— Cred că da. Adică... dacă voi putea călători în 1925?

— Sau dacă aş veni eu în viitor? sugerează Lawrence.

— Eu zic să mergem întâi în vremea ta. Trăieşti într-o epocă mai ca lumea.

— Aşa să fie?

— Cu siguranţă! Adică, sunt eu fanul drepturilor femeii şi al smartphone-urilor, dar voi aveţi femei îndrăzneţe şi localuri ilegale şi Fitzgerald.

— Deci bănuiesc că ştii câte ceva despre timpul meu.

— Sigur că da. Am avut un întreg curs la literatură engleză dedicat tumultuoşilor ani '20, atunci când am citit *Marele Gatsby.*

Fruntea lui Lawrence se încruntă uşor, de parcă aş vorbi în chineză. Îmi dau seama că frazele pe care tocmai le-am rostit au noimă doar în vremea mea. Iar *Marele Gatsby* încă nu este bine cunoscut în anii '20, asta dacă a fost deja publicat.

— Lucrurile erau mult mai incitante în vremea ta, spun eu. Mai pure. Mai oneste. Mai... nu ştiu... mai vii, cred.

În râsul lui simt o urmă de amărăciune.

— Nu sunt convins de asta. Dar sper că lucrurile se vor schimba în bine în anii ce vin.

Cum ar fi Marea Criză? Marile calamităţi din anii treizeci? Al Doilea Război Mondial? Toate pândind pe după colţ.

Iar Lawrence le va trăi din plin. Preţ de o clipă mi se strânge inima. Îl privesc cu coada ochiului, imaginându-mi-l îmbrăcat în uniformă de soldat, bombardând coastele Normandiei. Mă ia cu fiori şi mă cutremur involuntar.

— Te simţi bine? mă întreabă Lawrence, încruntându-se.

Îmi feresc ochii.

— Da. Sunt bine. M-a luat cu frig deodată.

Să-l avertizez? Să-i fac o sugestie subtilă: „N-aş investi la Bursă, dacă aş fi în locul tău." Sau: „Fii cu băgare de seamă la nemţi. Încă sunt călcaţi pe nervi în legătură cu Primul Război Mondial şi nu le-a trecut supărarea. Nici pe departe."

Îmi fac tot felul de scenarii în minte. Dacă îi spun, l-ar crede cineva?

Hei, am întâlnit pe plajă o fată din 2015 şi ea spune că ar trebui să-l asasinăm pe un neamţ pe nume Adolf Hitler.

Da, sigur.

I-ar fi măcar de vreun folos lui Lawrence? Poate că aflarea tuturor aberaţiilor ăstora l-ar aduce la nebunie. Dacă vine sfârşitul lumii, oare aş vrea să ştiu?

— Ce-i cu tine? mă întreabă Lawrence, întrerupându-mi șirul gândurilor. Dintr-odată pari foarte speriată.

Îmi frec brațele, fără a putea să scap de fiorii reci.

— Este... destul de ciudat să știi câteva lucruri despre ce se va întâmpla în America în următoarele decenii.

Lawrence înalță capul:

— Ce fel de lucruri?

— Cred că n-ar trebui să-ți spun.

— Ei, haide! Nu te poți juca așa cu mine!

— Vorbesc serios! Pare cumva imoral.

— Bine, atunci. Fie ca tine. Dacă nu vrei să-mi spui ceva despre vremea în care trăiești, atunci măcar spune-mi mai multe despre tine. Mă întreb dacă nu cumva ești o rudă îndepărtată a unchiului Ned.

— Nu cred. Mama și tatăl meu vitreg au închiriat locul ăsta acum câteva luni. Se pare că stătea neocupat dintotdeauna.

— Așadar, nu ești de pe Coasta de Nord?

— Nu. Provin din cel mai plictisitor oraș din cel mai plictisitor stat al Uniunii.

Un zâmbet se lățește pe buzele lui Lawrence:

— Ohio?

Încep să râd:

— Cum de ai ghicit?

— Și eu sunt din America, să știi, deși dintr-o versiune mai timpurie.

— Poate că nu s-au schimbat atât de multe pe cât îți închipui.

— Poate, zice el, cu ochii lui căprui luminându-se dintr-odată. Și ce faci în Ohio? Din conversația noastră inteligentă am înțeles că studiezi.

— Cam așa ceva. Asta când ajung la cursuri.

— Cred că e mirobolant. O grămadă de fete pe care le cunosc nu sunt deloc interesate să înveţe. Nu văd rostul educaţiei.

— Slavă ţie, Doamne, pentru progres!

— Că bine zici! Sunt plin de admiraţie faţă de o fată care îşi doreşte să înveţe.

Ridic din umeri, dar simt că plutesc la complimentul pe care mi l-a făcut. Ne plimbăm într-o tăcere bine-venită. Mă uit din nou la el cu coada ochiului. Este foarte chipeş îmbrăcat în pantalonii lui eleganţi şi în cămaşa de in cu mânecile suflecate până la cot. Probabil că aşa obişnuiau să se îmbrace în anii '20. Părul îi este înfoiat de vânt, făcându-l să arate sexy fără niciun efort. Înghit în sec.

Am fost atât de preocupată de toată chestia asta cu anii '20, încât, îmi dau seama acum, am uitat să mă port ca mine.

— Deci, îmi încep eu tirada sarcastică, zici că scrii poezii, da?

— Aşa aş zice. Câteva mâzgăliturі. Nu sunt poezii mirobolante.

— Ba eu cred că sunt. Adică, nu eşti un Whitman, dar mi-a plăcut ce-am auzit.

— Păi, mulţumesc. După cum ţi-am mai spus, tatăl meu crede că îmi pierd vremea. Zice că trebuie să mă concentrez asupra colegiului şi apoi asupra pregătirii pentru facultatea de Drept.

— Un plan pe cinci ani, nu? Sună atât de familiar!

— Cam aşa ceva.

În vocea lui remarc o oarecare tristeţe.

— Nu e că nu vreau să mă duc acolo. Doar că... Vezi tu, n-am avut niciodată posibilitatea să aleg. Soarta mi-a fost hotărâtă încă de când m-am născut. Harvard, asemenea tatălui meu. Dreptul, la fel. Munca la o firmă de avocatură, ca tatăl meu. Căsătoria cu o fată din înalta societate cu care tatăl meu

să fie de acord. Fiii mei. Petreceri de complezență în casa mea de pe Coasta de Nord.

— Și dacă i-ai zice că nu vrei să faci toate astea? Că vrei să-ți clădești propria soartă?

— De-ar fi așa ușor..., spune el, afundându-și mâinile în buzunare.

— Nu te poate obliga.

— Nu-l cunoști pe tata. E un om foarte puternic. Iar de când a murit mama, anul trecut, parcă am devenit angajatul, nu fiul lui.

Acum încep să înțeleg de ce Lawrence hoinărea gânditor în seara aceea pe plajă.

— Îmi pare nespus de rău, zic eu încetișor. Nu-mi pot imagina cum este să-ți pierzi un părinte.

Se plimbă cu privirea în pământ.

— Nu vreau să te indispun.

— După toate prin câte ai trecut, cred că ai tot dreptul să fii indispus.

— Sunt bine. Mi-aș dori numai să pot vorbi cu el, știi? Iar el să asculte ce vreau să zic. Sigur, tu poți să înțelegi cum este când nu prea ai de ales în viață, doar ești femeie.

Simt o împunsătură de vină, știind cum mă plângeam eu de Primele Probleme ale Lumii.

— De fapt, lucrurile cam s-au schimbat în viitor, iar bărbații sunt egali cu femeile. Eu pot să fac tot ce vreau.

— Pare minunat!

— Presupun. Câteodată, cred că asta este chiar o problemă. Am prea multe opțiuni.

— Aș vrea eu să am problemele tale.

— Da? Păi, o parte din mine le-ar vrea pe ale tale. Mi-aș dori să-mi spună cineva la ce sunt bună și ce ar trebui să devin.

— Eşti bună la pictură, îmi sugerează el.

— Oare? Nici nu mi-ai văzut lucrările.

— Vreau să le văd. Sunt sigur că eşti o pictoriţă desăvârşită.

— Eşti drăguţ, dar, ca să ştii, excelez în mediocritate. Dau cu piciorul într-o pietricică de pe drum. Poate că dacă aş şti în ce domeniu am vreun talent, atunci aş şti ce vreau de la viaţă.

— Atunci rămâne stabilit. Dacă găsim o cale de a călători fiecare în vremea celuilalt, facem schimb de locuri.

— Pare un plan bun.

Batem palma. Apoi Lawrence arată către cărarea nisipoasă ce se întinde în faţa noastră.

— Uite şansa noastră. Uite drumul pe care trebuie s-o luăm. Îmi întinde mâna: Îndrăznim?

Mă opresc înaintea potecii prăfuite, apoi îi dau mâna.

— Hai s-o facem!

Mergem câţiva paşi, dar nu se întâmplă nimic. Ne privim în ochi.

— E cam înfricoşător, şoptesc eu.

— Păi, eşti încă aici, zice el zâmbind.

După câţiva paşi, este încă o entitate solidă.

— Frate! exclam eu, făcând ochii mari. Funcţionează!

Chipul lui se luminează de entuziasm. Se avântă alergând pe cărare, trăgându-mă după el. Însă după nici şase paşi, o ceaţă tremurată începe să-l învăluie. Strânsoarea mâinii lui slăbeşte. Alergăm încă puţin și efectul se intensifică. Lawrence îmi surprinde privirea, dezamăgit, apoi dispare.

Deşi prima încercare de verificare a teoriei lui a dat greş, Lawrence este hotărât să continue din toate unghiurile. Mergem chiar până în vârful promontoriului, dar rezultatul este acelaşi. Ne ducem apoi până la celălalt promontoriu. Nu cred că aici va

fi altfel, însă nu-i zic nimic. Poate că o parte din mine doreşte să continue conversaţia, iar lungul drum pe malul oceanului îmi satisface dorinţa.

Dar, aşa cum îmi închipuiam, şi în cazul acesta se întâmplă la fel. După mai bine de două ore de mers, ajungem din nou pe plajă. Lawrence aduce nişte sandviciuri şi fructe de la el de acasă – sau de la mine de acasă – şi mâncăm pe nisip.

— Deci asta este! zice el, muşcând dintr-un măr. Te pot vedea numai aici, pe plajă. Nicăieri altundeva.

— E bizar. Ca şi cum o forţă cosmică încearcă să ne despartă. Bănuiesc că este felul universului de a-mi spune că aş fi o jalnică „fată îndrăzneaţă" a anilor '20.

În pofida glumelor pe care mă străduiesc să le fac, un ciudat sentiment de tristeţe pune stăpânire pe mine.

Lawrence răsuceşte mărul, examinându-l.

— Cine știe? Poate că universul încearcă să ne apropie.

Îl privesc pe furiş. Ochii lui căprui-închis se aţintesc asupra mea, nefiind defel ruşinat de cuvintele rostite. Încerc să fac pe grozava:

— Și astfel se verifică teoria mea conform căreia totul este un plan elaborat pentru a-mi cere o întâlnire.

Ridică viclean din sprânceană:

— Aş zice că până acum planul meu merge strună.

Îl înghiontesc cu cotul, ascunzându-mi un zâmbet.

Rânjeşte şi mai ia o muşcătură din măr.

— Și mai am o teorie de verificat... dar nu ştiu dacă îi poţi face faţă.

— Dacă asta presupune să mă dezbrac, atunci poţi s-o lași baltă.

Pare şocat, dar şi amuzat de cuvintele mele. Cred că este o glumă îndrăzneaţă pentru un puşti din anii '20.

— Împărtășește-mi teoria, îl rog eu, încercând să schimb făgașul spre care se îndreaptă conversația.

— Ei bine... dacă toate astea au legătură cu oceanul, curenții sau mareea?

Mă uit către valuri, cântărind ipoteza lui.

— Ar putea fi ceva logic în asta. La ce te gândești mai exact?

— Dacă am înota ca să vedem cât de departe putem ajunge?

— Chiar îți place să înoți, nu-i așa?

— Așa e, dar nu-i vorba despre asta acum. Cred că ar putea fi ceva adevăr în asta.

O clipă stau în cumpănă. Nu sunt o înotătoare experimentată. Totuși teoria lui mă intrigă.

— Cred că merită să facem o încercare.

— Excelent! exclamă el și se ridică în picioare. Să mergem repede să ne punem costumele de baie. Ne vedem aici în cinci minute.

— Aha! Și mai ziceai că asta nu presupune să mă dezbrac!

— Haide, du-te să te schimbi! mă îndeamnă el râzând.

Pășim împreună printre tufișuri până când el se face nevăzut. Simt un nod în stomac atunci când se evaporă. Deși am făcut asta deja de prea multe ori, tot îmi este teamă că această dematerializare este și ultima și că fisura asta temporală ciudată se va închide pentru totdeauna. Mă grăbesc spre camera mea, cu gândul să mă întorc pe plajă cât mai repede posibil.

Răscolind prin sertarul burdușit, trec în revistă jalnica mea colecție de costume de baie. Mă opresc asupra unuia negru, îmi trag iute rochia de plajă și o iau la fugă pe scări. Alunecând cu mâna pe balustradă, îmi dau seama că Lawrence este și el aici. Numai că ne despart aproape o sută de ani. Inima e gata să-mi sară din piept la gândul acesta. Încerc să mă liniștesc pe drumul spre plajă.

Lawrence mă așteaptă îmbrăcat în bermudele lui vintage adorabile.

— Ești gata? mă întreabă.

— Da, răspund eu și îmi scot rochia. Gata!

Lawrence face ochii mari.

— Sfinte Sisoie! zice el cu răsuflarea tăiată.

Bănuiesc că și bikinii sunt scandaloși pentru anii '20, ceea ce-mi oferă o oarecare satisfacție.

— Moda se va schimba foarte mult în următoarea sută de ani, îl informez eu.

— Văd că nu glumești deloc.

— OK, Lawrence, ochii înapoi în orbite!

Zâmbește cu gura până la urechi.

— Cu atât mai mult ard de nerăbdare să călătoresc în timpul tău.

Îl plesnesc peste braț.

Intrăm în valuri amândoi, pășind anevoios pe pietre cu picioarele goale, până ce apa ajunge suficient de adâncă pentru a putea înota. Este rece și mi se face pielea de găină. Curentul mă trage spre el ca o promisiune. Valurile ne ridică și ne coboară, ciocnindu-se ușor de umerii noștri.

— Probabil nu e momentul să spun că nu sunt o înotătoare prea bună, îi strig eu, încercând să acopăr mugetul brizantului.

O mână caldă și puternică o cuprinde pe a mea.

— Am eu grijă de tine, îmi zice el zâmbind.

Înaintăm spre larg. Curând, nu mai ating nisipul cu picioarele. Mă cuprinde panica. Nu este deloc bine. Cine știe ce creaturi or înota pe la fundul apei, pândindu-mă de dedesubt?

— Ai idee dacă sunt rechini pe-aici?

— Nu-ți face griji, Cassandra. Te salvez eu.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Valurile devin tot mai puternice pe măsură ce pătrundem mai adânc în ocean, apropiindu-ne de crestele resacului.

Lawrence înoată câteva braţe, dându-mi o clipă drumul la mână.

— Încă n-ai dispărut, strigă el. Ne-am îndepărtat cel mai mult de plajă. S-ar putea să fi găsit soluţia!

Mă străduiesc să-l văd deasupra crestelor albe de spumă. Picuri de apă mă stropesc întruna. Dar de fiecare dată când încerc să-i şterg de pe faţă, mă scufund câte puţin. Nu-mi place să mă simt atât de lipsită de putere, atât de vulnerabilă. Apoi un val uriaş mă bagă cu capul la fund, Mă chinui să ies la suprafaţă, tuşind şi scuipând apa sărată.

— Lawrence, vreau să mă întorc.

Niciun răspuns. Nimic altceva decât valurile furioase.

— Lawrence?

Mă şterg la ochi şi mă uit în toate direcţiile. Odată cu suişul şi coborâşul crestelor valurilor, mă cuprinde o ameţeală, un sentiment năucitor. Și nu pot vedea decât suprafaţa apei. El a dispărut. Panica se răspândeşte în pieptul meu precum o pată de cerneală. Sunt singură aici, în mijlocul oceanului. Şi mi-au obosit picioarele. Iar valurile sunt prea puternice. O să mă scufund.

— Lawrence! ţip eu. Lawrence!

Un alt val îmi smuceşte capul şi mă duce cu el. Dezorientată, expir pe gură aerul din plămâni într-un jet de bule. Apa este de un indigo opac. Sarea îmi arde ochii. Plămânii se chinuie să respire. Simt cum mă duc la fund ca un bolovan.

CAPITOLUL 9

Cassandra

Mă răsucesc. Nu știu care-i susul și care-i josul. Dau din mâini și din picioare, în încercarea de a-mi găsi echilibrul. Numai că mișcarea asta se pare că mă scufundă și mai tare.

Apoi, când plămânii mei sunt pe cale să explodeze, o pereche de brațe mă cuprinde de talie. Revin cu capul în sus și dau din picioare cât de tare sunt în stare. Ies la suprafață și trag puternic aer în piept. Părul ud îmi acoperă fața. Îl înlătur și tușesc.

— Cassandra! Ești bine?

Vocea lui Lawrence se aude întreruptă, foarte încet și parcă din depărtare. Totuși îi simt atingerea brațelor. Încuviințez din cap, străduindu-mă să respir. Abia îi disting chipul.

— Cum de m-ai văzut? îl întreb eu, tremurând de emoție după toată această experiență terifiantă.

— Habar n-am, admite el. Sigur ești bine?

— Sunt bine. Hai să ne întoarcem.

Înotăm cu toată puterea. Valurile opun rezistență și chiar ne trag înapoi. Pe măsură ce ne apropiem de țărm, silueta încețoșată, translucidă a lui Lawrence se umple de culoare și capătă consistență, până când redevine el însuși.

Înotăm din greu, fără să scoatem un cuvânt. În sfârşit, ajungem la mal. Îmi târăsc picioarele tremurânde şi mă prăbuşesc pe nisip.

Zac acolo o vreme, cu obrazul lipit de nisip. Valurile îmi mătură picioarele, dar nu mă mişc. Lawrence stă întins pe spate lângă mine.

— Ei bine, începe el cu voce sacadată şi obosită, asta e!

După ce ne-am tras sufletul, ne înfăşurăm în prosoapele pe care le-a adus Lawrence şi ne aşezăm în locul nostru de pe plajă.

— Tot nu ştiu cum de m-ai văzut pe sub apă, zic eu, învelindu-mă mai bine cu prosopul călduros. Eu abia te vedeam la suprafaţă.

Lawrence clatină din cap.

— Îmi pare atât de rău că te-am făcut să treci prin toate astea!

— Nu este vina ta că sunt o înotătoare de toată jena.

Îşi masează tâmplele.

— Când am văzut că am ajuns atât de departe, am fost convins că am descoperit soluţia. M-am entuziasmat şi ţi-am dat drumul la mână. Apoi nu te-am mai văzut... Am crezut că te-ai înecat.

— Mi-am pus şi eu problema asta.

Îşi lasă mâna pe spatele meu.

— Cassandra, poţi să mă ierţi? Dacă aş fi ştiut, nu aş fi sugerat niciodată să...

— Nu te mai scuza. Valurile au fost mai puternice decât mi-am închipuit, atâta tot.

— Dar îmi pare rău.

— Nu e vina ta, Lawrence.

— Of, mă simt îngrozitor de lamentabil din cauza asta.

Asta mă face să râd.

— Foloseşti cele mai ciudate cuvinte.

Colţurile gurii i se ridică uşor:

— Uite cine vorbeşte!

Mă împing în el cu umărul şi pufnim amândoi în râs. Stăm foarte aproape unul de celălalt. Doar câţiva centimetri ne despart. Simt un imbold puternic să-mi las capul pe umărul lui, dar rezist tentaţiei. Mă întreb dacă şi el se gândeşte la ce mă gândesc eu: că am epuizat toate argumentele ştiinţifice de a mai veni pe plajă. E clar! N-o mai putem da la-ntors.

Pe plaja asta şi numai aici lumile noastre se suprapun. Şi-acum ce urmează?

Lawrence trasează cu degetul o linie pe nisip.

— Bănuiesc că ziua s-a încheiat.

Înghit cu greu:

— Da, aşa este.

— Şi ştim tot ce este de ştiut despre... asta, zice el, arătând către mine şi către plajă.

— Presupun că da.

— Nu ştiu ce concluzie să trag,.oftează el. Chiar nu ştiu. Ce vrea să însemne? De ce s-a întâmplat aşa? Şi ce ar trebui noi să facem? Poate ar trebui să spunem cuiva.

— Şi cine ne-ar crede?

— Dar o putem dovedi! Le vom arăta cum dispari pe cărare.

Îmi imaginez cum le-aş spune mamei sau lui Jade. Cum ar putea avea asta o întorsătură bună?

— Nu ştiu... Nu pare o idee prea bună. Eu zic că e mai bine să păstrăm secretul deocamdată.

Lawrence încuviinţează:

— Probabil că ai dreptate.

Oftez din greu:

— Poate că ar trebui să fim mai precauţi.

— Ce vrei să spui?

— Nu ştiu. Dacă este periculos?

Lawrence se răsuceşte pentru a se uita în ochii mei.

— Adică... tu crezi că ar trebui să stăm departe unul de altul?

— Nici nu mai ştiu ce să cred, OK? Toată treaba asta mă bagă în sperieţi.

— Şi dacă am încerca să uităm?

— Ce vrei să spui?

Mă priveşte intens.

— Dacă dăm uitării că eu sunt din 1925, iar tu din 2015?

— Dar cum am putea uita? exclam eu şi arăt spre gardul viu: Cum pot uita că te evapori dacă încerci să părăseşti plaja?

Mă ia de mână.

— Pentru că nu contează. Pentru că, dincolo de tot şi de toate, suntem doar doi oameni obişnuiţi. Chiar suntem atât de diferiţi, în ciuda deceniilor care ne despart?

Stomacul mi se zbate ca nebunul. E aproape imposibil să-i susţin privirea.

— Cred că nu.

Nu mai scoate un cuvânt, dar îşi ţine privirea aţintită asupra mea.

Oftez uşor.

— Poate... că n-ar fi rău să ne mai întâlnim o dată.

Un zâmbet îi înfloreşte pe faţă.

— Sigur. Nu-i niciun rău în asta.

— Dar trebuie să avem mare grijă.

— Absolut.

Răsuflu uşurată:

— Cred că suntem nebuni.

— A fi nebun nu-i chiar un lucru rău, zice Lawrence râzând. Hai să ne întâlnim şi mâine-seară. După ce toată lumea se duce la culcare.

— Probabil că pot să fac asta. Ce-ai de gând?

Ridică viclean din sprânceană:

— Vei vedea.

Îl ameninţ cu degetul:

— Dacă are vreo legătură cu înotatul, o să-ţi trag un pumn.

Din fericire pentru Lawrence, când ajung pe plajă în seara următoare, e complet îmbrăcat şi pare că nu are intenţia de a se arunca în ocean. A făcut un mic foc de tabără, alături de care a aşezat patru şezlonguri cu dungi verzi şi albe.

— Bună! îmi strigă el când mă apropii şi îmi face vesel cu mâna.

Dintr-odată mă simt stânjenită. Eu m-am pregătit pentru această seară ca şi cum m-aş fi dus la întâlnire. Mi-am pus cei mai simpatici blugi, un maiou negru şi un şirag de mărgele. Mi-am ondulat şi părul.

Lawrence arată impecabil, chiar elegant, ca întotdeauna – aşa se îmbracă el. Numai că şezlongurile în plus mă fac să cred că n-a avut nicio intenţie romantică.

— Ţi-ai invitat... nişte prieteni? întreb eu, apropiindu-mă cu paşi şovăitori.

Lawrence îmi urmăreşte privirea către scaune.

— Aaa, astea? Nu, nu, doar am vrut să-l fac pe Ned să creadă că am invitaţi în seara asta. Ştii tu, ca să nu-i trezesc suspiciuni.

Un fior de plăcere îmi gâdilă stomacul. Deci vom fi singuri.

— Ce le-ai spus părinţilor tăi? e curios Lawrence în vreme ce mai pune un buştean pe foc.

— Era doar tatăl meu vitreg acasă. Frank e uşor de dus cu zăhărelul. I-am zis că fac o plimbare.

Lawrence mă măsoară din cap până-n picioare şi zâmbeşte:

— Îmi plac pantalonaşii tăi. Sunt foarte avangardişti.

— Nu şi în vremea mea. Deşi sunt mai strâmţi decât port de obicei.

— Ei, eşti încântătoare oricum.

Senzaţia de agitaţie, dar şi de bucurie, mă cuprinde din nou.

— Mulţumesc.

— Ia loc, zice, arătând către scaune.

Mă aşez şi Lawrence alege şezlongul de lângă mine. Stăm în tăcere, hipnotizaţi parcă de strălucirea portocalie a focului. Cred că stânjeneala primei întâlniri depășește graniţele timpului. Mă așez picior peste picior, în căutarea unui subiect de conversaţie.

— Aşadar, o să frigem nişte bezele?

Lawrence zâmbeşte:

— Sigur, dacă vrei.

— Știi ce-ar fi bune? Nişte Starburst rumenite.

— Astea ce sunt, un soi de bezele?

— Nu. Starburst. Știi tu... Bombonelele...

Ridică din umeri.

Mă îndrept de spate.

— Fugi de-aici! Starburst încă n-au fost inventate în vremea ta?

— N-am auzit de ele.

— O, frate! Ce păcat! Sunt infinit mai bune decât bezelele, cel puţin în ceea ce priveşte rumenirea.

— Dar ce naiba sunt?

— Trebuie să-ți arăt. Vorbele nu ar fi pe măsura lor.

Lawrence ridică o sprânceană.

— Cred că le faci cam multă reclamă.

— OK, zic și mă ridic. Acum chiar trebuie să mă duc și să aduc câteva. Credibilitatea mea e pusă în joc.

Întoarsă acasă, îmi ia ceva vreme până să găsesc o pungă în locul „secret" unde mama dosește bomboanele, în spatele vasului cu făină. O să pun altele la loc mai târziu. Înșfac niște țepușe și mă îndrept spre focul de tabără.

— Le-ai adus?

Cu un gest teatral, îi prezintă punga de Starburst.

— Ta-da!

Ia punguța subțire, dreptunghiulară, părând oarecum dezamăgit.

— Asta este? Zici că e gumă de mestecat.

Râd și îl mângâi pe cap.

— O, adorabilul Lawrence, cel din anii '20. Ai atâtea de învățat!

Își încrucișează mâinile la piept, zâmbind cu superioritate:

— Hai, impresionează-mă! Vezi că tragi de timp.

— Stai, stai! Să lăsăm focul să-și facă magia.

Lawrence mă urmărește cum pregătesc țepușa cu cele două pătrățele lucioase și caut cea mai încinsă parte a cărbunilor. Apoi încerc, cu ochii pe ceas, să obțin caramelizarea perfectă.

— Ești foarte concentrată.

— Crede-mă pe cuvânt. Iau totul în serios în ceea ce privește tratația pe care o ofer.

— Ai respectul meu!

Îl privesc cu coada ochiului. În lumina slabă a focului, pare la fel de cald și de arătos ca întotdeauna. E atât de ciudat să stau aici cu el – un băiat din 1925. N-ar trebui să mă mai gândesc la

asta. Aşa am convenit încă de ieri. Numai că nu e un amănunt pe care să-l treci uşor cu vederea.

— OK, zic eu, scoţând din jar o caramea Starburst perfect rumenită. Este gata.

Îi întind deliciul lipicios cu ambele mâini, într-un stil asiatic.

— Fii atent, e fierbinte!

Ridicând sceptic dintr-o sprânceană, Lawrence cercetează dulcea creaţie cu formă bizară. Apoi o bagă în gură. Se strâmbă din cauza fierbinţelii, după care mestecă foarte atent. Îmi rod o unghie de nerăbdare în timp ce-i urmăresc reacţiile. Mestecă poate prea grijuliu. Apoi înghite.

— Ei bine? îl întreb.

— Nu trebuia să mă laşi să gust aşa ceva. Acum sunt mai hotărât ca niciodată să călătoresc în vremea ta.

Râd cu poftă:

— Starburst te-a cam înnebunit, nu?

Zâmbeşte ironic:

— Nici tu nu eşti un motiv de lepădat.

Și uite-așa, magia caramelelor Starburst a făcut ca stânjeneala primei întâlniri să dispară ca prin farmec.

Noaptea devine din ce în ce mai plăcută. Râdem, vorbim, ne îmbuibăm cu caramele, apoi, când focul începe să se stingă, iar stelele strălucesc deasupra noastră, ne învelim bine în pături şi încercăm să recunoaştem constelaţiile de pe cer.

Totul este atât de minunat, încât n-aş mai vrea să plec vreodată de aici.

Numai că ştiu că aşa ceva nu este posibil. Viaţa reală şi frustrantă a anului 2015 mă aşteaptă chiar după gardul viu. Pe măsură ce strângem păturile și scaunele, disperarea taie adânc în sufletul meu. Mă străduiesc din răsputeri să nu îngreunez lucrurile, să storc și ultima picătură de plăcere din această primă

și ultimă întâlnire a noastră. Lawrence este la fel de trist. Oare nici el nu-și dorește ca noaptea să se sfârșească?

— Ei bine, zice el, uitându-se de jur împrejur, cred că asta a fost tot.

— Da, rostesc eu, cuvântul semănând mai mult cu un oftat. M-am distrat de minune.

— Și eu. Caramelele astea, Starbrights, au fost spectaculoase.

— Cu siguranță! chicotesc eu.

— Dar, bineînțeles, nici nu se compară cu plăcinta de bezea cu lămâie a mătușii Eloise. Scormonește cu vârful pantofului în nisip, apoi spune: Ar trebui să vii mâine ca să-ți aduc și ție o felie. Tu ai făcut cinste, acum e rândul meu. Așa este corect.

— Ah, ești atât de viclean, Lawrence!

— Nu-i nicio viclenie. Doar că trebuie să-ți întorc favoarea, atâta tot.

Ar trebui să refuz. Știu asta. Îmi cam bat joc de inima mea. El e un tip cu care n-o să pot niciodată ieși în oraș. Nici pe departe. Și totuși...

— Încă o zi! Nimic mai mult!

Un zâmbet strălucitor înflorește pe chipul lui Lawrence:

— Mirobolant! Ne vedem aici la prânz? Aduc tot ce ne trebuie pentru picnic.

— Sună spectaculos!

CAPITOLUL 10

Cassandra

Plăcinta cu lămâie și bezea a mătușii Eloise se ridică la nivelul așteptărilor. La picnic reluăm discuția de unde am lăsat-o de cu seară. Suntem atât de absorbiți, încât bubuitul unui tunet ne trezește brusc și amândoi privim cerul. O pătură de nori joși plutește deasupra noastră. În câteva secunde, picăturile de ploaie transformă aerul într-o umezeală rece.

Sărim repede în picioare.

— De unde a apărut? întreb eu, acoperindu-mi capul cu palmele transformate într-un fel de scut.

— S-a furișat ca un hoț. Dacă n-ai fi atât de interesantă, l-aș fi văzut că se apropie.

Complimentul mă face să-mi tresalte inima de bucurie. Aș vrea să nu întrerupem conversația, însă ploaia se întețește. Nici lui Lawrence nu-i convine situația. Ne privim lung în ochi. E ca și cum niciunul dintre noi nu vrea să fie primul care părăsește locul acesta. Îmi șterg șiroaiele de pe față, dar asta nu ajută cu nimic.

— Ei bine, zic eu, cred că ar fi mai bine să...

Lawrence mă prinde de braț.

— Stai!

Atingerea lui îmi provoacă un fior. Se apleacă să adune de pe jos farfuriile şi furculiţele. Apoi ridică pătura albastră, de lână, o scutură energic de nisip, şi o aşază deasupra culoarului din gardul viu.

— Eu nu sunt pregătit să mă duc acasă, zice el în vreme ce se cuibăreşte, zâmbind satisfăcut, sub cortul pe care tocmai l-a încropit.

Mă bag şi eu lângă el sub acoperişul păturii.

— Nu-i rău! exclam, cercetând micul nostru adăpost. Bine acţionat, cercetaşule Lawrence!

— Ei, n-o să ne ţină uscaţi, dar ar trebui să ne fie de folos. Este o ploaie rece.

— Și acum, că tot ai spus-o, vom face pneumonie şi vom muri.

— Sunt ferm convins că asta nu se va întâmpla, zice el râzând. Totuşi, eu voi urma Dreptul, nu Medicina. Poate că certificatele de deces ne sunt completate chiar acum, în timp ce vorbim.

Clatin din cap:

— Îmi pare rău, dar dacă facem amândoi pneumonie, eu mă voi vindeca mai repede. Unul din micile avantaje ale vremurilor în care trăiesc.

Mă aştept ca Lawrence să continue să mă tachineze, însă, când mă uit la el, văd că mă priveşte cu un surâs neaşteptat de blând. Ochii lui coboară asupra buzelor mele.

— Nu m-ar deranja să mor azi. Totul s-ar termina într-o notă înaltă.

Trupul îmi este străbătut de un curent electric, numai că, auzindu-l cum vorbeşte despre moarte, mă trezesc la realitate. Practic vorbind, de fiecare dată când părăsesc plaja, Lawrence

este deja mort. În lumea mea, în lumea reală, el este probabil mort de douăzeci de ani. Gândul îmi dă fiori de gheață. Mă frec pe brațe pentru a alunga tremurul.

— Gata cu discuția despre moarte! E prea... înspăimântătoare.

— Tremuri, zice Lawrence, observând că mă zgâlțâi de-a dreptul. Mă ia pe după umeri. E mai bine?

N-ai idee, Lawrence! Încerc să-mi maschez roșeața de plăcere.

— Oare nu așa este denumită tentativa de „cucerire" în vremea ta?

— Intențiile mele sunt nevinovate!

— După cum bănuiam!

— Ei, doar câteodată. Trece cu palma peste țesătura acoperișului din care picură apa. Probabil că ar trebui să intrăm în casă și să ne uscăm, spune.

Inima mi se strânge.

— Da, așa cred.

— Trebuie să născocesc altă scuză ca să te mai văd o dată sau vrei să te întâlnești cu mine doar de dragul întâlnirii?

— Încearcă să născocești o scuză. Așa, de dragul amuzamentului.

— Bine, atunci. Cassandra, vrei să te întâlnești mâine-dimineață cu mine ca să-ți pot oferi o surpriză?

— O surpriză zici? Mă lovesc ușor cu degetul peste bărbie, prefăcându-mă că stau să cântăresc argumentele pro și contra. Interesant...

Lawrence îmi face cu ochiul.

— Promit că va merita.

— Atunci așa rămâne. Pe mâine!

M-am trezit devreme. Mă simt ca o proastă să recunosc asta, dar sunt prea entuziasmată ca să mai pot dormi. Probabil că ar fi mai bine să ies din casă înainte să se trezească cineva. Sunt sigură că mama a observat cât de mult timp petrec pe plajă. Mai bine să nu-i mai dau motive de alertă. O să mă întâlnesc cu Lawrence şi apoi o să mă întorc acasă înainte ca ea să-şi dea seama măcar că am dispărut.

După ce am ales rochiţa mea favorită – cea albastră, din bumbac –, îmi strâng părul într-o coadă de cal şi mă duc la parter. Însă mama e deja în bucătărie, turnând cereale în bolul lui Eddie. Încremenesc în pragul uşii, planul fiindu-mi dat în vileag. Apoi simt aţintiţi asupra mea o pereche de ochi mari și căprui.

— Cass! strigă Eddie, îndreptând către mine un deget mic şi rotofei.

Trădătorul!

Mama se uită la mine, surprinsă.

— Ce-i cu tine să te scoli atât de devreme? Credeam că vara, adolescenţii sunt morţi din punct de vedere clinic până la zece dimineaţa.

— Ce amuzant! Ar trebui să iei în calcul o carieră în comedie.

— Într-o zi îmi voi vedea visul cu ochii, zice ea, apoi arată spre un scaun în bucătărie. Nu vrei să mănânci micul dejun? Frank o să prăjească nişte ouă.

Arunc o privire fulgerătoare către curtea din spate.

— De fapt, aveam de gând să alerg un pic. Să-mi limpezesc gândurile.

Mama ridică din sprâncene.

— Ieși să alergi?

— Da. Ce ţi se pare de necrezut?

— Hei, mi se pare o idee minunată! Serios! Încearcă să vezi dacă-ţi place!

Îmi încrucişez mâinile la piept, în defensivă, cu toate că ştim amândouă că sunt persoana cea mai puţin dornică de alergare de pe planetă.

— Chiar mă duc să alerg!

— Nemaipomenit! Dar, înainte s-o iei la fugă, ar trebui să mănânci şi tu ceva. Stai să-ţi pregătesc nişte fulgi de ovăz.

— Nu pot. Nu vreau să alerg cu stomacul plin.

— Măcar ia un fruct.

Văzând eu că trebuie să-i împac grija de mamă, înşfac o banană de pe masă, o descojesc şi îndes trei îmbucături în gură.

— Eşti mulţumită? o întreb eu cu obrajii rotunjiţi de bucăţelele de banană.

Îmi răspunde cu un zâmbet, iar eu o iau din loc.

— N-ai de gând să te schimbi de rochia aia? îmi strigă mama când eu dispar după colţ.

Puteam să mă plesnesc cu palma pe frunte, s-arăt cât de uitucă sunt. În schimb, îi spun cu vocea plină de încredere:

— Îmi place să alerg în rochie.

Strâng din ochi, aşteptând ca radarul ei să sesizeze anormalitatea răspunsului. Urmează o pauză tensionată.

— Ai grijă să iei cu tine sprayul cu piper!

Răsuflu uşurată.

— Dap. Îl am la mine. Te iubesc! Pa!

Când ajung în aerul rece şi sărat al terasei, stomacul mi se revoltă puţin. Sunt mult prea nerăbdătoare. E o nebunie. Dar azi îmi asum această nebunie. Chiar cu mândrie. Pornesc într-o alergare uşoară pe alee. În ciuda scepticismului pe care-l manifestă mama, azi aş fi în stare să particip la maraton. Mă simt plină de energie.

Dar când ajung pe plajă, o găsesc pustie. Mă uit de-a lungul țărmului, poate-poate dau de el, dar nu văd decât mișcarea valurilor înspumate, restul se află în nemișcare. Merg la mal și ating apa rece. Vântul îmi învolburează părul și rochia. E o senzație plăcută. În felul acesta, la venirea lui, voi fi o apariție diafană și romantică.

Însă după numai câteva minute încep să mă impacientez. Unde este? Mă întorc la potecă și trag cu ochiul printre crenguțele verzi ale tufișurilor. Dar nu zăresc nimic. Un freamăt al frunzelor mă face să-mi simt brusc stomacul în gât. Pescărușul alb iese din tufiș și își ia zborul. Mă încrunt. Mi se pare ciudat să văd o pasăre aici.

Mă cuprinde disperarea. Ceva nu este în regulă...

Poate că s-a terminat. Poate că anomalia științei sau a naturii, cea care a făcut posibilă întâlnirea noastră, s-a reparat cumva. Mă uit la poteca goală, cu respirația tăiată, ca și cum l-aș putea face pe Lawrence să vină doar cu puterea dorinței mele. Ca și cum l-aș putea chema cu inima, parcurgând în timp o distanță de un secol.

Ah, Lawrence!

Tufișurile se mișcă. Trag aer adânc în piept și alerg spre ele.

— Lawrence?

Și apoi, chiar acolo, la mijlocul culoarului din gardul viu, simt un fior ciudat pe șira spinării. Urechile îmi bubuie. Aud pași și voci purtate de vânt. Mi se ridică părul de pe ceafă și mă răsucesc. Privirea realizează desenul potecii din spatele meu cu câteva tușe de penel. Și apoi mi se dezvăluie vederii. Siluetele tremurătoare ale celor două făpturi.

În mod evident aparțin timpurilor lui Lawrence, dar nu sunt sigură că este el. Ar putea fi oricine.

Am câteva fracţiuni de secundă la dispoziţie să hotărăsc ce să fac. Să trec pe lângă ei şi să o iau la goană spre casă pare cea mai bună variantă. Însă siluetele capătă forme definite şi, dintr-un impuls, mă întorc pe plajă. Să fiu văzută de nişte străini ar fi ceva rău, dar să-i las să mă vadă materializându-mă din senin ar fi şi mai rău.

Mă împiedic şi cad în nisip. Mă chinui să mă ridic repede în picioare. Îmi simt pulsul în gât. Vreau să mă duc către promontoriu, când o voce adâncă de bărbat spune răstit:

— Hei, ce faci acolo?

CAPITOLUL 11

Cassandra

Am fost prinsă. S-a zis cu mine. Într-o clipă de panică, vreau să evadez, luând-o la fugă. Apoi o voce mă trezește, străbătându-mă ca un val de căldură prin tot corpul:

— Cassandra?

Să te uiți peste umăr în timp ce alergi pe plajă nu e o idee prea bună. Mă împiedic și aterizez cu fața direct în nisip.

— Cassandra!

E vocea lui Lawrence, care se grăbește spre mine. Mă ajută să mă ridic și îmi scutură umerii de praful fin, cercetându-mă îngrijorat.

— Ești bine?

— Mmm, voi supraviețui.

Apoi mă uit către celălalt bărbat. Este înfricoșător de mare. Înalt, cu un pântec imens și cu părul negru ca pana corbului. Îmi îngheață sângele în vine.

— O cunoști pe fata asta? întreabă uriașul, apropiindu-se de noi.

Lawrence brusc își retrage mâinile, ca și cum n-ar vrea să fie văzut cum mă atinge.

— Sigur, răspunde el crispat. A fost la petrecerea noastră. Îmi întinde mâna politicos ca să mă redresez. Cassandra, el este unchiul Ned.

Faimosul unchi Ned. Arată mult mai fioros decât l-a descris Lawrence. Amândoi sunt îmbrăcaţi în costume foarte elegante, de parcă s-ar duce la biserică.

— Ea este Cassandra, mă prezintă Lawrence lui Ned, îndepărtându-se uşor de mine în timp ce vorbeşte. Cassandra... Nu-mi aduc aminte numele tău de familie, adaugă râzând.

— E..., dau eu să răspund, numai că Lawrence sare să vorbească peste mine.

— Locuieşte dincolo de promontoriu. E în vacanţa de vară. Se întoarce spre mine şi în ochii lui văd o scânteie de seriozitate: Ai adus cartea de vizită, Cassandra?

Mă lasă mască pentru o fracţiune de secundă, însă mă gândesc că e mai bine să intru în jocul lui.

— Mda. Adică, da, sigur.

Lawrence încuviinţează din cap:

— Ned şi cu mine tocmai plecam, dar i-am zis că ai vrea să trimiţi prin mine condoleanţele.

— Ex-exact, mă bâlbâi eu, sperând cu tărie că nu se aşteaptă ca eu să ştiu la ce se referă. Mulţumesc încă o dată, Lawrence.

Ned mă priveşte insistent. Mi se pune un nod în gât. Bine măcar că port rochie şi nu blugi foarte scurţi şi maiou. Cu toate astea, am impresia că unchiul lui Ned își dă seama că nu prea mă potrivesc în peisaj. De parcă simpla mea prezenţă ar urla: Nu sunt din 1925! Dar n-ar avea de unde să bănuiască. Sau da?

— O conduc pe Cassandra pe plajă, zice Lawrence relaxat. Vin imediat.

— Sigur, spune Ned. Dar n-o lungi prea mult, Lon. N-am vrea să întârziem.

— Da, domnule!

Ned șovăie, aruncându-mi o privire, apoi se îndreaptă către casă. Casa lui, bănuiesc. Așa cum era în 1925.

Imediat ce pleacă, expir aerul pe care l-am ținut în plămâni.

— Îmi pare rău, spune Lawrence. Cred că te-am cam speriat.

— Mmm, cam așa e.

— Ned pare câteodată cam dur, dar e un tip de treabă. Nu-ți face griji în privința lui.

Dar eu îmi fac griji. Nu e deloc bine că m-a văzut. Chiar dacă a înghițit povestea lui Lawrence, cred că este totuși periculos faptul că am fost văzută de cineva din timpul său.

— Ai de gând să-mi explici despre ce vorbeai mai devreme?

Instantaneu, chipul lui Lawrence își pierde voioșia. Oftează.

— Ne ducem la un priveghi. Billy Howard a murit ieri. Apoi clatină din cap. Îmi pare rău, am uitat că n-ai cum să-l știi. A fost un prieten. Nu eram foarte apropiați, însă amândoi trebuia să începem cursurile la Harvard în toamna asta.

Pun mâna pe brațul lui Lawrence.

— Îmi pare atât de rău.

— A fost un accident de automobil. El... ei bine, lui Billy îi plăceau petrecerile. Cred că era cam amețit și nu a văzut curba din fața lui...

Mă cutremur.

— Ce groaznic!

Lawrence își mută privirea către ocean.

— Trebuia să fiu și eu acolo.

— Nu te învinovăți, Lawrence. Nu este...

— Nu, vorbesc serios. Trebuia să mă duc cu el, în schimb am venit aici să mă întâlnesc cu tine.

Mi se strânge stomacul.

— O, Doamne!

Lawrence continuă, ca şi cum nu m-ar fi auzit:

— Îi spusesem că o să merg cu el. Dacă aş fi făcut-o, Billy n-ar fi condus maşina aia, ci aş fi fost eu la volan. Iar eu aş fi trecut de curba aia şi…

— Nu poţi gândi aşa. O să înnebuneşti!

— Ştiu… doar că…

Deodată, Lawrence mă îmbrăţişează. Mă ţine strâns. Aş fi fost super-încântată de prima noastră îmbrăţişare, dacă inima mea n-ar fi suferit pentru el.

— N-am cum să nu-mi imaginez cum ar fi fost dacă…, şopteşte el.

Îl strâng în braţe la rândul meu şi îmi las capul pe umărul lui.

— Nu e vina ta. Câteodată se întâmplă şi lucruri oribile.

— Ştiu. Ai dreptate, dar tot mă simt responsabil. Se smulge din îmbrăţişare. Iartă-mă. Am fost într-o dispoziţie proastă toată dimineaţa.

— Aş vrea să te ajut cumva.

— Ne întâlnim aici mai târziu?

— Eşti sigur că o să mai ai chef de întâlnire?

— Mi-ar face bine. Poate nu în seara asta, deoarece trebuie să fim alături de familia lui Billy. Dar mâine-seară?

Un zâmbet trist îi apare pe buze.

— Tot trebuie să-ţi dau surpriza.

— O, Doamne! Nu trebuie să-ţi faci griji.

— Dar chiar vreau să ţi-o ofer. Se uită înapoi pe cărare. Ar trebui să plec. Mă aşteaptă Ned. Dar chiar vreau să te văd mâine, dacă eşti dispusă.

— Bineînţeles!

Lawrence dă din cap:

— Atunci, pe mâine!

Rămân pe plajă după ce el pleacă. Nu-mi pot alunga ideea de blestem ce mă bântuie acum. Probabil că exagerez, ca de obicei. Moartea mă dezgustă. În afară de decesul bunicii, când aveam şase ani, singura persoană apropiată pe care am pierdut-o a fost Sarah McKay, care a murit de cancer în clasa a zecea. Nu am cunoscut-o atât de bine, dar eram amândouă la cor şi mama ei a rugat pe câteva dintre noi să cântăm la înmormântare. Am plâns tot timpul. Nu ştiu de ce m-a afectat atât de mult.

Proasta dispoziţie mă urmăreşte întreaga zi. Mă obsedează ceva ce mi-a spus Lawrence. Ceva ce nu pare la locul lui, deşi n-aş putea să-l identific.

După cină, încerc să mă concentrez asupra lecturii când aud soneria. Deschide mama. Vocea ei capătă acel ton de mamă cool şi îmi dau seama imediat că eu sunt cea căutată.

Încruntându-mă, pun jos cartea și mă duc să investighez.

Brandon Marks stă în pragul ușii de la intrare, cu un surâs de băieţel cuminte, şi discută cu mama. Când mă vede, îmi face cu ochiul.

Îmi face cu ochiul!? OK...

— Iat-o! zice mama zâmbind. Vă las să vorbiţi.

— Mulţumesc, Amber.

Hm, de când se tutuiește el cu mama?

— Păi, salut! spune el când rămânem singuri.

Ridic dintr-o sprânceană.

— Salut!

— Nu răspunzi la telefon. L-ai pierdut, sau ce?

Îmi storc creierul să-mi aduc aminte când l-am folosit ultima oară. Când cea mai bună prietenă petrece prin Europa, iar singurul băiat care mă interesează trăieşte cu optzeci de ani înainte de folosirea celularelor, nu prea am la ce-l folosi.

— Ce faci aici? îl întreb și mă uit peste umărul lui.

Dar nimeni nu-l așteaptă pe alee. Este singur.

Brandon se reazemă de cadrul ușii.

— Ți-am mai zis. Nu puteam să dau de tine. Eram prin apropiere și m-am gândit să trec să te văd.

— Ca să...

— Păi, voiam să te invit la o întâlnire.

— O întâlnire..., îl îngân eu.

Brandon îmi adresează un zâmbet ce s-ar traduce prin „De ce naiba nu ți-aș cere o întâlnire?".

— Am făcut rost de o rezervare la Mancuso's, mă lămurește el, înălțând capul triumfător.

Mă mai uit o dată în spatele lui, ca să văd dacă mai e cineva în mașină.

— A, e o întâlnire la dublu cu Travis?

— Travis? se încruntă Brandon.

— Păi, dacă poate cineva să ne introducă la Mancuso's, el este ăla.

— Ce tot vorbești acolo?

Ridic mâinile, în apărare.

— Hei, nu te simți ofensat. Nu înseamnă că are un caracter superior dacă tatăl lui are mai multe relații. Doar am făcut o constatare.

Însă Brandon este încă în ceață. Una peste alta, pare și mai contrariat.

— Despre cine vorbești?

Îmi dau ochii peste cap.

— Hm... Travis? Știi tu, cel mai bun prieten al tău.

— Habar n-am despre cine vorbești!

— Ha-ha! fac eu teatral. Mă omori, Brandon. Oprește-te! O să mor de râs!

Brandon pare exasperat:

— Dar nu glumesc! Cine-i Travis? Locuiește în Crest Harbor?

— Nu, de fapt trăieşte în îndepărtata Mongolie. De aceea îi place să vină aici în vacanţele de vară. Să locuieşti în iurtă face rău la şira spinării.

Brandon stă şi se holbează la mine. Îmi încrucişez braţele la piept.

— Unde-i Travis? El te-a pus să faci asta? Cred că ai telefonul deschis acum şi el ascultă fiecare cuvinţel, nu-i aşa?... Bună, Travis! Bună încercare, dar trebuie să-ţi mai dai silinţa!

Acum Brandon chiar pare îngrijorat.

— Te simţi bine, Cass?

— Pardon? zic eu în bătaie de joc.

Îşi scoate telefonul din buzunar şi mi-l arată. E închis.

— Nu glumesc, da? spune el încet. Nu ştiu la cine te referi. Îmi storc creierii, dar singurul Travis pe care-l ştiu este nepotul meu în vârstă de opt ani, şi nu cred că la el te gândeşti.

Pare absolut sincer. Niciodată nu mi l-am închipuit pe Brandon un bun actor. Fie a evoluat o mie la sută, fie are amnezie de moment.

Îl privesc cu intensitate.

— Vrei să spui că nu-l cunoşti pe Travis Howard?

În momentul în care îi rostesc numele întreg, o scânteie îmi luminează mintea. Asta este! Asta era ceea ce mă frământa în legătură cu conversaţia avută cu Lawrence azi-dimineaţă. Prietenul lui care a murit... se numea Howard.

Aerul din cameră se rarefiază. Urechile încep să-mi ţiuie.

— Travis Howard, repet eu.

— N-am auzit de el, clatină el din cap.

Şovăitoare, fac un pas înapoi. Brusc, plămânii nu mai sunt în stare să se umple cu aer. Apoi mă loveşte un gând şi tot ce-mi doresc acum este să pun mâna pe telefon. Mă îndrept glonţ către scări.

— Cass? mă strigă Brandon şi aleargă după mine. Ce faci?

Nu răspund. Mintea mea a luat-o razna şi nu sunt în stare să mă concentrez asupra unui singur gând. Mobilul zace pe birou. Îl înhaţ şi îl deschid. Brandon apare în pragul uşii, încruntat.

— Eşti bine? Cass, vorbeşte cu mine!

Flutur din mână să-l fac să tacă.

— Am o poză cu Travis. E din noaptea când am sărit gardul la familia Anderson.

— Dar am fost doar noi doi, Cass.

— Nu, zic eu cu fermitate. Travis era acolo. Ne-am făcut o poză. O să-ţi demonstrez.

Cu degete tremurânde, trec în revistă fotografiile. Câteva cu Eddie. Alte câteva cu mine plictisită, pe care i le-am trimis lui Jade. O poză cu casa din ziua în care am sosit aici. Și apoi... sunt deja în Ohio, la aeroport, făcându-i cu mâna lui Jade.

Încruntată, mai derulez o dată fotografiile. Era acolo. Era chiar acolo. Selfie-ul pe care l-am făcut în faţa gardului. Travis mă cuprinsese cu braţul, iar eu făcusem un semn cu degetul mare ridicat. A dispărut.

— Era aici! zic eu cu voce slabă. Aveam... aveam o poză cu el.

Brandon păşeşte prudent în cameră.

— Cass. Nu ştiu despre ce vorbeşti! În seara aceea am fost doar noi doi. N-am auzit de niciun Travis Howard. Cred că îl confunzi cu cineva din Ohio.

Scutur din cap:

— Nu! Nu!

Derulez din nou fotografiile. Nimic. Nici măcar mesaje. Numele lui lipseşte din lista de contacte. Cu o mână tremurătoare, deschid Facebook-ul. Singurii Travis Howard sunt oameni pe care nu-i cunosc. A dispărut. Nici urmă de el.

Ridic privirea şi fac un pas în spate.

— Asta n-are cum să se întâmple!

Se holbează la mine, îngrijorat şi înfricoşat.

— Cass, ce se petrece aici? Te-ai făcut palidă dintr-odată.

Podeaua se clatină sub picioarele mele. Cina mi se revoltă în stomac.

— Vreau să pleci, zic eu şi mă dau înapoi.

— Cass...

— Acum... te rog!

Ridică braţele în semn de capitulare.

— Bine. Mă car. Te las să-ţi revii. Pot să te sun mai târziu?

Nu-i răspund. Mă salută şi face stânga-mprejur.

Ce-ar trebui să fac? Ce-ar trebui să gândesc? Am nevoie să mă liniştesc. Cred că exagerez. Sunt sigură că există o explicaţie logică pentru toate astea. Cu ochii în telefon, dau fuga la parter. Mama este în bibliotecă, aşezată în faţa computerului, cu ochelarii de citit pe nas. Când dau năvală înăuntru, ridică privirea şi mă cercetează cu o privire îngrijorată, de mamă.

— Cass?

— Travis Howard, izbucnesc eu.

— Ce?

— Nu găsesc poza cu Travis pe care am făcut-o cu telefonul mobil. Ai şters-o tu cumva?

— Nu. Nici nu ţi-am atins telefonul, zice mama încruntată.

— Dar ştii cine e Travis, da?

Buzele i se strâng uşor într-o parte în timp ce se gândeşte.

— Este de pe-aici sau din Ohio?

Podeaua începe să se mişte.

— Mamă, Travis! Cel mai bun prieten al lui Brandon? Înalt, cu ochi albaştri? Singurul copil al familiei Howard?

Mama clatină din cap:

— Şi îi cunosc?

— Au venit la petrecerea voastră! Nu-ţi aduci aminte? Au adus sticla aia de vin extrem de scumpă despre care tu și Frank vă minunaţi atât.

— Păi...

Se străduieşte să-şi amintească.

— N-ai cum să nu ştii despre cine vorbesc, zic eu cu voce tremurată. L-ai întâlnit de cel puţin cinci ori în vara asta. A venit la noi în casă.

Tăcerea ei exprimă tot ce aveam nevoie să aflu. Mă las să alunec într-un fotoliu maro ca să nu mă prăbuşesc pe jos. Nu-mi vine să cred ce se întâmplă. E imposibil. Însă glasul lui Lawrence îmi răsună în urechi. Billy Howard a murit ieri. Nu se poate! Nu se poate!

— Ce-i cu tine, Cass?

Vocea mamei pare înfundată, de parcă aş auzi-o având capul cufundat în apă. Mă ridic și ies glonţ din cameră.

Efectul fluturelui.

După trei ore de căutări disperate pe Internet, acesta este răspunsul pe care-l pot da. Ideea că un eveniment neînsemnat poate provoca în timp un uragan. Când Lawrence a ales să se întâlnească cu mine în loc să meargă cu prietenul său, asta a dus la accidentul și la moartea lui Billy Howard, ceea ce la rândul său a dus la eliminarea întregii lui descendenţe, adică, începând de ieri, Travis Howard a încetat să existe. Nici măcar nu s-a născut. Oricum ar fi, a dispărut. Și este vina mea. Lawrence trebuia să fie cu Billy, care ar fi trăit, s-ar fi căsătorit, ar fi avut copii, care i-ar fi dat naştere lui Travis Howard. Trebuia să mă

fi gândit mai devreme la asta. Am văzut suficiente filme SF ca să-mi dau seama că există urmări atunci când te joci cu timpul. Continuumul spaţiu-timp e o chestie fragilă. Există consecinţe până şi în urma unei schimbări minore neplanificate.

Mă întind în pat, dar somnul mă ocoleşte. Nici nu poate fi altfel cu toată zăpăceala din capul meu. Am şterpelit până şi o pastilă de Xanax de la mama, deoarece îmi era frică să nu am o cădere nervoasă. Numai că medicamentul mi-a încetinit pulsul, nu şi gândurile.

Mă răsucesc pe o parte şi urmăresc cifrele roşii afişate de ceasul meu deşteptător, strălucind în întuneric ca nişte ochi – 2:48. Mă întorc din nou pe spate. Măcar tavanul nu-mi provoacă un stres mai mare dacă mă uit la el. Încerc să-mi limpezesc mintea şi să mă relaxez. Dar nu pot să mă ascund de gânduri. Mărşăluiesc prin capul meu ca o armată încrâncenată.

Mă năpădesc lacrimile. Am ţinut-o aşa toată noaptea. Lacrimi de jale pentru Travis. N-am avut ocazia să-l cunosc atât de bine, dar mi-a plăcut de el. Iar pentru mine este ca şi cum ar fi mort. Ceea ce nu e prea departe de realitate. Cumva, Travis a stat în maşina aia alături de Billy Howard când a căzut de pe stânci.

Îmi şterg lacrimile cu mâneca de la pijama, respirând greu. Nu plâng doar pentru Travis, ci și pentru mine. Deoarece întorsătura aceasta a lucrurilor a scos la iveală o teamă pe care am încercat s-o îngrop adânc.

Este periculos să mă întâlnesc cu Lawrence. Este anormal. Este nefiresc. Aşa cum a demonstrat-o acest caz, interacţionarea cu el poate avea repercusiuni grave, chiar mortale.

Și plâng în hohote, pentru că ştiu că mâine-seară trebuie să-i spun adio lui Lawrence Foster pentru totdeauna.

CAPITOLUL 12

Cassandra

Am crezut că m-am pregătit bine, că mi-am oţelit mintea şi inima pentru a-mi lua adio, însă, când Lawrence îşi face apariţia pe plaja albă şi strălucitoare, îmi dau seama cât de mult mă înşel. Nu sunt pregătită. Chiar deloc.

Vine spre mine cu un surâs care mă loveşte direct în piept.

— Speram să te găsesc aici. Ai așteptat mult?

Clatin din cap. Vorbele încă nu pot fi rostite. Nu fac decât să mă uit insistent la el.

— Ţi-am adus surpriza, zice el, bătând cu palma peste buzunarul hainei. Ţi-am scris o poezie. Nimic byronesc, să știi. Doar câteva cuvinte pe hârtie. Dar m-am gândit că îţi vor plăcea.

Sunt gâtuită de emoţie. Mi-a scris o poezie! Într-un moment de nebunie supremă, îmi dau seama că m-am îndrăgostit de el. Ce jalnic, ştiu! Dar sunt pe cale să-l pierd. Ceea ce m-ar arunca într-o depresie.

Strâng din pleoape. Nu, trebuie să faci asta! Dacă e să mă iau după ce ştiu deja, nu mai pot amâna nicio clipă. E timpul să acţionez brusc şi rapid, ca un leucoplast smuls de pe o rană.

— Vino şi stai lângă mine, zice Lawrence. O să ţi-o citesc.

Îl apuc de braţ ca să-l împiedic să se aşeze.

— Stai!

Ochii lui căprui, adânci, îi caută pe ai mei şi sunt atât de frumoşi, că-mi vine să cedez din nou.

— Trebuie să vorbim.

— Bine, aprobă el şovăitor, încă cercetându-mi chipul. E totul în regulă? Eşti cam palidă.

— Nu sunt în regulă.

Încordarea îmi strânge gâtul ca o gheară.

— Ce-i cu tine? S-a întâmplat ceva?

— Mai degrabă nu s-a întâmplat ceva!

— Nu sunt sigur că înţeleg.

— E vorba de Billy Howard.

— Ce-i cu el? întreabă Lawrence încruntat.

— Nu trebuia să moară.

— Poftim?!

— Am cunoscut o rudă de-ale lui. În timpul meu. Iar ieri, pur şi simplu a... încetat să mai existe.

Mă priveşte cu atenţie, gânduri de îngrijorare citindu-i-se în ochi.

— Ce vrei să spui?

— Ştiu că pare o nebunie, dar trebuie să mă crezi. Acum îl cunosc. Toţi din jurul meu îl cunosc. Am poze cu el în telefon. Şi apoi, după ziua de ieri, parcă nici n-ar fi existat. Nici măcar cel mai bun prieten al lui nu ştia despre cine vorbesc când i-am pomenit numele. Pozele au dispărut. El a dispărut!

— Nu înţeleg!

— Billy Howard nu trebuia să moară. Trebuia să fii cu el, dar n-ai fost din cauza mea. Şi, drept consecinţă, Travis Howard este şi el mort. Nu realizezi? Noi doi ne-am jucat cu timpul.

Am schimbat lucruri care nu trebuiau schimbate şi asta doar pentru că ne-am cunoscut.

Lawrence clatină din cap:

— Dar cum este posibil aşa ceva? N-ai venit în timpul meu şi nici eu în al tău. Cum am fi putut schimba ceva?

— Pentru că tu eşti în trecut. Nici măcar n-ar trebui să ai habar de existenţa mea. Uite, cred că suntem de acord că simplul fapt că ne putem vedea este o anomalie a naturii. Corect?

— Da. Dar ce contează?

— Asta arată de ce contează! Pentru că oamenii dispar, Lawrence. Din cauza noastră. Deoarece noi ne jucăm acum cu ceva cu care nu trebuie să te joci. Vreau să zic că, din câte ştiu, însăşi această conversaţie ar putea afecta cursul istoriei chiar în timp ce este purtată. Aş putea intra acum în casă şi să aflu că Hitler al V-lea tocmai a fost reales Cancelar mondial!

Lawrence îmi pune o mână pe umăr. Fruntea îi este încruntată de îngrijorare.

— Cassandra, eşti foarte confuză.

Mă retrag din faţa atingerii lui.

— Nu-mi spune că sunt nebună! Trebuie să accepţi faptele.

— Să accept ce? Încă nu sunt sigur că înţeleg ce se petrece. Ce sugerezi că ar trebui să facem?

Acum, că am ajuns în acest punct, îmi întorc faţa de la el, privind spre crestele scânteietoare ale valurilor.

— Trebuie să ne spunem adio!

Tăcerea lui Lawrence mă sfâșie, dar merg înainte și spun ce am de spus:

— Trebuie să uiţi că m-ai văzut vreodată. Și eu voi uita că te-am întâlnit. Trebuie să părăsim plaja şi să nu ne mai întoarcem niciodată.

— Nu cred că vorbești serios!

— Aș fi vrut să nu se întâmple așa.

— Și de unde ești atât de sigură că se întâmplă așa?

— Lawrence...

— Toată nenorocirea asta cu Billy Howard poate fi doar o coincidență. O neînțelegere...

Îmi apăs degetele pe tâmple.

— Oamenii nu dispar pur și simplu, Lawrence! Nu ne putem împotrivi. Trebuie să ne vedem de viețile noastre ca și cum nimic din toate astea nu s-a întâmplat vreodată.

— Crezi că pot s-o fac? *Tu* poți s-o faci?

— Pot și o s-o fac!

Concentrat, scoate hârtia împăturită din buzunarul de la haină și mi-o apasă în mână.

— Citește asta mai întâi!

— Nu!

— Te rog, Cassandra!

— Nu faci decât să îngreunezi situația, spun eu și mă retrag, cu inima bubuind în piept. Uite ce e, a fost într-adevăr ceva minunat să te cunosc. Dar aici se încheie totul, OK?

Clatină din cap. Când îi înapoiez poezia, zici că tocmai l-am pocnit peste față.

— Mi-aș fi dorit să meargă, Lawrence. Din tot sufletul!

— Te voi aștepta, șoptește el cu voce sugrumată. Voi veni aici, zi și noapte, și voi aștepta pe plajă.

— Te rog, nu face asta!

— O voi face.

— Trebuie să plec.

Leucoplastul, Cass! Cu cât mai repede, cu atât mai bine!

Dau să plec:

— Adio, Lawrence!

Apoi, pe neaşteptate, mă prinde în braţele sale. Pentru o clipă încărcată de electricitate, mă ţine strâns şi se uită în ochii mei cu o asemenea intensitate, încât ar fi putut lumina întreaga Coastă de Est. Apoi îşi apasă buzele pe obrazul meu.

— Te voi aştepta, îmi şopteşte el în ureche, trimiţându-mi un fior prin tot corpul.

În încercarea de a nu-mi pierde controlul, mă dau înapoi. Îmi simt pulsul din vârful capului până în degetele de la picioare. Acum trebuia să rostesc emoţionantele şi plănuitele cuvinte de adio. În schimb, mă răsucesc ameţită şi o iau la fugă fără să scot măcar o vorbă.

CAPITOLUL 13

Cassandra

— Aici te înscrii pe lista de aşteptare cu o lună înainte. Noroc că tata îl cunoaşte pe şeful de sală.

Probabil că ar trebui să interpretez surâsul lui Brandon ca fiind unul natural, numai că nerăbdarea de a mă impresiona răzbate până la suprafaţă. Îmi reţin dorinţa de a-mi da ochii peste cap. Dau dovadă de slăbiciune prin prezenţa mea aici. La o întâlnire cu Brandon. Puteam să stau foarte bine acasă, pe canapea, înfăşurată în pătură, îndopându-mă cu o cutie de fursecuri cumpărate, în timp ce urmăresc filme pe Netflix. Dar nu, bineînţeles că mama trebuia să strice totul şi să mă oblige să ies. Ea crede că aşa se rezolvă problema.

— Nu-mi dau seama ce face să merite aşteptarea, zic eu, consultând meniul.

Este atât de ciudat să fiu alături de Brandon, fără Travis prin preajmă. Dar şi mai ciudat să mă împac cu gândul că trăiesc efectiv într-o realitate alternativă. Una în care Brandon este cel mai şmecher din Crest Harbor, şi nu aghiotantul lui Travis. Deoarece Travis nici n-a existat vreodată. Diferenţa este enormă şi, din păcate, îmi plăcea mai mult aghiotantul

Brandon. Atunci găseam înduioşător felul în care încerca să se facă plăcut. Acum Brandon cel triumfător şi plin de încredere mă face să-mi doresc să lovesc în ceva.

— Aşadar, începe şmecheraşul Brandon, urmărind meniul. Ce-ai mai făcut în ultima săptămână, Cass? Parcă te-ai fi evaporat.

Aşa a şi fost. Pentru că am întâlnit pe cineva infinit mai interesant şi mai atrăgător decât tine. Şi acum aş fi fost cu el, dacă n-ar fi...

Închid ochii şi inspir adânc. Trebuie să-mi vin în fire. Se presupune că încerc să uit de Lawrence. Este singurul motiv pentru care am acceptat această întâlnire. Fac orice ca să nu mă mai gândesc la plaja aceea.

— Ei, ştii tu, zic eu, ridicând din umeri. Chestii mărunte. M-am alăturat unei bande de cartier. Am vândut cocaină. Am ucis primul om într-o încăierare cu şişurile.

Brandon ridică din sprânceană:

— Pare foarte interesant.

— Asta înseamnă Crest Harbor. O Americă în miniatură.

— Ştii, după ce te-am văzut pătrunzând prin efracţie în curtea vecinilor tăi, nu sunt prea convins că glumeşti acum.

Îi fac cu ochiul.

— N-ai cum să citeşti o femeie.

Îmi oferă un zâmbet crispat şi îmi dau seama că ar trebui să renunţ un pic la sarcasm. Jade mereu îmi spune că sperii băieţii în felul ăsta.

Dar lui Lawrence îi plăcea simţul umorului care-mi este caracteristic.

Îmi încleştez fălcile. Opreşte-te!

— Aşadar, spun eu, căutând un ton vesel. Dar tu? Ai făcut ceva cool în ultima vreme?

Brandon rânjeşte. Să vorbească despre el este a doua lui natură.

— Mă pregătesc pentru campionatul de lacrosse. Ne antrenăm din greu, dar rezultatele se văd. Liga din Crest Harbor e criminal de puternică în vara asta.

Interpretând pauza lui ca pe un semnal, zâmbesc şi încuviinţez din cap:

— Minunat!

— Da, e destul de OK, admite el. Ne întâlnim cu toţii la Hector's după meciuri, bem ceva, înotăm... ştii tu, ne distrăm şi noi. Ridică sugestiv din sprânceana stângă. Ar trebui să vii şi tu, adaugă.

Instantaneu, îmi pot imagina cum ar fi să ies cu Brandon. Vreme pierdută la Hector's. Întreceri stupide cu pahare de băutură. Discuţii interminabile despre lacrosse şi alte sporturi. Câteva pipăieli şi sărutări în maşina lui. Poate una, două în jacuzzi, în vreme ce noii lui prieteni dintr-o realitate alternativă beau bere din pahare de plastic şi bat cuba unii cu alţii pentru dovada lor de bărbăţie.

Ar fi o aventură de-o vară perfectă, distractivă. Şi oare nu am tot dreptul la asta? Am şaptesprezece ani. Doar nu îmi caut sufletul-pereche sau ceva de genul ăsta.

Sufletul-pereche... Cuvintele îmi provoacă fluturaşi în stomac. Îmi încleştez măselele.

Potoleşte-te, Cass! Fii serioasă!

— Avem un meci vineri seară, zice Brandon, întrerupându-mi şirul gândurilor. Poţi să stai cu Sara, prietena lui Jake. Ai cunoscut-o într-una din seri, nu-i aşa?

— Cred că da.

De fapt, habar n-am.

— Tare! Atunci, rămâne stabilit.

Zâmbeşte triumfător, de parcă simpla admitere că o cunosc pe fată reprezintă acordul meu de a ieşi cu el.

Încă o întâlnire. Exact de asta nu mai am eu chef! Iau o gură mare de apă, dorindu-mi să fi fost ceva mai tare.

Brandon continuă să vorbească:

— Am fi putut merge la mine după meci, numai că mama a ucis din faşă această idee. E total panicată de petrecerea scorţoasă pe care trebuie să o dea.

— Altă petrecere, hm?

— Da. O organizează în fiecare an. Petrecerea în stil Marele Gatsby.

Mă înec cu apă, dar înghit repede, fără să mă dau prea mult în spectacol.

— Marele Gatsby?

— Mda, e o chestie gen anii '20. Costume de atunci, muzică de atunci.

Nu-mi vine să cred. În ciuda eforturilor mele uriaşe, nu pot scăpa de Lawrence. Mai întâi, la televizor se difuzează un film despre doi călători în timp care încurcă lucrurile. După care, ieri, când am vorbit cu Jade, ea îi tot dădea zor cu pictorii suprarealişti care au trăit la Paris în anii '20. Și acum asta!

Trebuie să-l uit pe Lawrence, însă, până acum, dau rateuri în mod spectaculos.

— Pare ceva mirobolant, zic eu şi inima îmi tresaltă la rostirea acestui cuvânt.

Brandon vorbeşte în continuare, dar mintea mea rătăceşte pe lângă conversaţie. Departe de zgomotul tacâmurilor de argint, de mirosul greu de mâncare și de zumzetul sutelor de conversaţii din restaurant. Mă las purtată de gând către plajă,

către valurile liniştite care mătură ţărmul, către briza uşoară şi mirosul oceanului. Iar Lawrence stă alături de mine, cu ochii lui căprui şi îngânduraţi. Rememorez în detaliu cum m-a luat în braţe, cum şi-a apăsat buzele de obrazul meu. Savurez amintirea, fiecare moment al ei.

Bietul Brandon n-are nicio şansă. M-am deconectat complet de la întâlnirea cu el.

Mai târziu, după ce m-a condus acasă, mă întind în pat şi privesc Luna, care este încadrată perfect în fereastra mea. Mă întreb dacă şi Lawrence a observat-o. Oare chiar mă aşteaptă pe plajă, aşa cum a spus? Dorinţa de a afla îmi dă ghes. Mă imaginez cum mă furişez în vârful picioarelor pe scări, cum traversez peluza şi mă strecor printre tufişuri. Ar fi atât de simplu. Doar să trag o dată cu ochiul.

Pufnesc pe nas. Nu, Cass! Gândeşte-te la Travis! Nu pot risca să se întâmple din nou.

Chiar s-a încheiat totul între noi. Nu există altă cale. Gândul ăsta mă deprimă fără să vreau. Mă întorc pe o parte şi îmi trag pătura peste umeri. Cred că restul verii mi-l voi petrece dormind. Sau cel puţin voi sta aici în pat şi-mi voi plânge de milă.

Măcar dacă aş fi luat poezia aia. Aş fi avut ceva care să-mi amintească de el. Oftez adânc, apoi o idee îmi trece prin cap: dacă ar mai fi o cale? Lawrence este din trecut. Trebuie să existe pe undeva nişte informaţii despre el. Cu siguranţă în felul ăsta nu intervin în continuumul spaţiu-timp dacă îl caut. Stau coţată în pat şi ideea aceasta arde în sufletul meu ca o flacără. Nu ştiu de ce nu m-am gândit la asta mai devreme. Trebuie să găsesc ceva despre el la bibliotecă. Poate o poză de absolvire a liceului. O poză de familie. Ceva. Orice. Mă simt uşurată

şi înfiorată totodată la gândul acestei posibilităţi. Să-l văd din nou, chiar şi într-o poză alb-negru cu granulaţie proastă, ar fi un vis frumos. Asta îmi va solicita toată îndemânarea de căutător. Aici nu mai merge cu Internetul, ci trebuie să şterg praful prin arhive. Primul lucru pe care o să-l fac mâine-dimineaţă o să fie călătoria către biblioteca din Crest Harbor.

Mă las din nou pe spate, cu inima uşoară.

Mâine. Mâine, îl voi vedea din nou pe Lawrence.

Biblioteca din Crest Harbor se află în mijlocul unui pâlc de copaci, înghesuită în centrul vechi al oraşului. Este înconjurată de cafenele micuţe şi confortabile şi de magazinaşe cu obiecte artizanale. Să găsesc un loc de parcare aici se dovedeşte a fi frustrant de dificil, ceea ce-mi provoacă o stare de agitaţie.

Mă duc la cea mai apropiată bibliotecară. Mă priveşte mirată când o întreb unde aş putea găsi microfilme cu presa din anii 1920. Mă trimite la subsol.

Îmi petrec următoarele ore căutând prin toate ziarele şi documentele din anii '20 pe care am putut să pun mâna. Dacă m-aş fi străduit eu aşa şi la cursurile de istorie... Sunt absolut meticuloasă. Nu ai de unde să ştii unde poţi găsi o menţiune despre el.

Nu pot să zic de ce sunt atât de tensionată. Parcă aş şti cu siguranţă că voi găsi ceva acolo. O piesă din puzzle care m-ar ajuta să înţeleg mai bine întreaga situaţie nebunească.

Şi apoi fac descoperirea.

Câteva rânduri pe o pagină de mijloc. Datată 9 august 1925. Câteva rânduri care mă străpung precum un glonţ în gâtlej.

„Proprietatea de la adresa 11544 Seaside este scoasă pe piață. Proprietarul, bancherul local Edward Foster, dorește să o vândă rapid, ca urmare a tragicei asasinări a nepotului său, Lawrence Foster, pe plaja lui privată. Moartea aceasta a pus în încurcătură autoritățile, care încă investighează posibilii suspecți."

Crima a fost comisă pe 5 august. Adică peste două săptămâni!

CAPITOLUL 14

Lawrence

Străzile din Manhattan sunt ca o băutură contrafăcută: rapide, ieftine și amețitoare. E locul perfect pentru o evadare ca să o uit pe Cassandra. Ned m-a invitat să-l însoțesc într-o călătorie de afaceri pentru câteva zile. Am fost de acord. Orice ar fi mai bun decât să stau singur pe plajă și să aștept o fată care nu va mai veni niciodată, o fată care cel mai probabil a fost doar un vis.

Deci Manhattan să fie. Luminile și zgomotul mă copleșesc. Întâlnirea de afaceri despre care vorbea Ned s-a transformat într-un șir de petreceri, desfășurate în taverne de subsol unde se vinde băutură contrafăcută. Nu știu de ce se deranjează să facă afaceri cu indivizi de felul ăsta, dar bănuiesc că pentru un bancher banul este ban, orice-ar fi. Sunt înconjurat de forfotă, de zgomot, dar chiar și așa mintea îmi zboară la Cassandra.

Stau acum cu Ned într-un local ilegal, într-o atmosferă obscură și înghesuită, și privesc cum clienții devin tot mai amețiți, în timp ce dansatoarele se mișcă în ritm de Charleston, cu fustele lor scurte – fâșii de aur și argint – ridicându-se în aer. Ned râde cu un individ cu părul negru ca pana corbului, ce

pare a avea vreo douăzeci şi ceva de ani. Parcă ar fi vechi prieteni. Îl bate pe braţ şi spune să le aducă lui şi asociaţilor lui încă un rând de băutură.

— Straşnic local, nu-i aşa, băiete? zice Ned, întorcându-se spre mine.

— Sigur.

Nu răspund cu entuziasmul aşteptat, aşa că Ned se loveşte uşor peste nas, în semn că a înţeles:

— Aha, ştiu de ce nu te prea distrezi. Îţi cam lipseşte o anume fătucă, nu-i aşa?

Devin uşor încordat:

— Eu...

— Păi, cred că pot să-ţi înseninez seara, băiete!

Prietenul său revine cu două pahare, iar unchiul arată către mine:

— Carlo. Du-l pe Lonnie în sala de biliard. Hai să-i arătăm surpriza.

— Că bine zici, aprobă Carlo, făcând cu ochiul.

Aş prefera să rămân aici şi să-i aştept să termine, dar se pare că nu prea am de ales. Ned e într-o dispoziţie de zile mari. Mă conformez şi îl urmez pe Carlo de-a lungul ringului de dans, făcându-ne loc printre dansatori exuberanţi care fie se amuză, fie ne boscorodesc, ameţiţi de băutură, că le stăm în cale. Trecem într-un coridor îngust şi întunecat, unde câteva cupluri s-au ascuns să se giugiulească.

În cele din urmă, Carlo deschide o uşă pictată şi afumată.

— Chiar aici, mă lămureşte el, vocea lui având un uşor accent străin.

Şovăi. Într-un asemenea local, cine ştie la ce să mă aştept dincolo de uşă.

Rânjind cu toată gura, Carlo deschide uşa, mă înşfacă de braţ şi mă împinge în încăpere.

În interior e o lumină difuză şi aerul e îmbibat de fum de ţigară şi de iz de alcool. În mijlocul sălii tronează trei mese de biliard, cu câteva mese mai mici de poker şi scaune împrejurul lor. Nu este nimeni înăuntru, deşi ritmurile muzicii din sala de dans reverberează în pereţi. Habar n-am ce se-aşteaptă Ned să găsesc eu aici.

Apoi două palme îmi acoperă ochii. Mâini delicate. Un parfum floral îmi învăluie nările. Şi o voce şoptită îmi gâdilă ceafa:

— Ghici cine e?

Apuc încheieturile fine. Îndepărtând mâinile de la ochi, mă răsucesc pe călcâie.

Fay îmi adresează un zâmbet satisfăcut, triumfător.

— Hei, salut! Ce bine-mi pare să te văd!

— Ce-i cu tine în New York? o întreb, uluit la vederea ei.

— Neddy m-a chemat. A zis că arăţi ca un cauciuc dezumflat. S-a gândit că ai nevoie să te înveselească cineva.

Stau să reflectez o clipă, dar Fay se lipeşte de mine. Îşi apasă buzele de ale mele, buze dulci, cu iz uşor de şampanie. Sunt prea surprins de prezenţa ei aici ca să mai reacţionez şi s-o opresc. Mă sărută, după care face un pas înapoi. Unduind din coapse, se îndreaptă agale către o masă de biliard, apoi se cocoaţă pe ea.

— Deci nu te bucuri să mă vezi?

— Ba da, doar că nu-mi închipuiam să te...

— Eu nu sunt prea sigură că mă bucur să te văd, Lon. În ultima vreme m-ai evitat îngrozitor.

— Ba nu, eu...

— Poate că ar trebui să mă îndrept către un alt iubiţel, spune ea, examinându-şi unghiile. Unul care îmi acordă atenţia cuvenită.

Mă duc lângă ea.

— Fay!

— Dacă ți-ar păsa de mine cu adevărat, m-ai lua din bodega asta groaznică și m-ai duce într-un loc drăguț.

— Mi-ar plăcea să...

— Grozav! exclamă ea, sărind de pe masă. Ce mai așteptăm?

Ținându-mă de mână, mă conduce pe coridorul sordid, traversăm aglomeratul ring de dans. Odată ajunși în strada care forfotește și strălucește animată de viața de noapte, Fay cheamă un taxi și o face atât de natural, încât mi se pare surprinzător pentru o fată de familie bună, crescută pe Coasta de Nord.

Un automobil nu prea curățel oprește lângă trotuar și Fay se urcă în el, trăgându-mă după ea.

— Unde vrei să mergem? spun eu, încă nehotărât în privința atitudinii pe care ar trebui s-o adopt față de apariția ei neașteptată și față de purtarea sa tot mai îndrăzneață.

— Ce-ai zice de Ritz? mă întreabă ea cu viclenie.

— Acolo stăm eu și cu Ned.

— Știu asta, prostuțule! replică ea râzând. Unde crezi că m-a cazat Ned?

— Aha!

Fay se apleacă și bate în scaunul șoferului.

— La Ritz. Și repede!

Demarăm, iar Fay se lasă într-o parte, cu fața către mine. Senzația buzelor sale moi pe obrazul meu este familiară și incitantă. Îmi ia mâna și o așază pe coapsa ei, tentant de aproape de jartiera din dantelă a ciorapilor. Purtarea ei îmi aprinde dorința, dar totodată mă face să-i opun rezistență. Ce i-o fi venit? Întotdeauna s-a arătat interesată de mine, dar niciodată cu forța.

În plus, deși țin mult la Fay, am un sentiment ciudat de loialitate față de Cassandra. Ceva s-a întâmplat între noi pe plajă. Chiar dacă n-o voi mai vedea niciodată, și-a lăsat puternic

amprenta asupra mea. Iar situaţia în care mă aflu acum cu Fay, însă cu gândul la Cassandra, o resimt ca pe o trădare la adresa ambelor femei.

Când ajungem la Ritz, intru deja în panică. Iar felul în care Fay mă priveşte în vreme ce mă conduce spre camera ei îmi înrăutăţeşte starea. Nu pot pretinde că nu înţeleg ce urmăreşte. Trebuie s-o opresc. Să o scutesc de umilinţă.

— Hai mai bine să mergem în pavilion, zic eu, trăgând-o de mână. Să luăm ceva de mâncare.

— Nu fi prostuţ, Lon! râde ea. Porneşte alene mai departe şi scoate cheia de la camera ei. Comandăm ceva prin room-service, adaugă.

Cu un surâs, împinge uşa. O urmez, dar înţepenesc în pragul uşii. Fay stă pe un fotoliu roşu din apropiere, cu picioarele întinse într-o manieră relaxată, dar seducătoare.

— N-ai de gând să intri? Mă trage curentul dacă ţii uşa deschisă.

Mă prind de tocul uşii.

— Nu cred că ar trebui să fac asta, Fay!

Se încruntă la mine:

— Să faci ce?

— E mai bine să ne spunem noapte bună acum.

Se ridică şi mânia i se citeşte pe chip.

— Poftim!?

— Te sun mâine-dimineaţă.

Nu îndrăznesc s-o privesc în ochi şi îi întorc spatele. Mă doare s-o rănesc în felul ăsta. Merită un om care s-o venereze aşa cum îşi doreşte. Însă nu pot fi eu acela.

Mă strigă, ascuţit, dar închid uşa în urma mea, cu inima strânsă. Mă reped de-a lungul holului, sperând că nu vine după mine. N-o face. Cred că este prea contrariată de respingerea

mea ofensatoare. Cu inima grea, urc la etajul cinci, unde se află apartamentul pe care îl împart cu Ned.

Când mă apropii, observ o dungă de lumină pe sub ușă. Ned s-a întors deja. Cred că s-a săturat de băutură ieftină și de jazz.

Dinăuntru se aud voci ridicate. Mă opresc cu mâna pe clanță.

— Am avut o înțelegere. Nu poți da înapoi acum!

Îmi este greu să înțeleg cuvintele și nu pot distinge dacă cel care vorbește este Ned sau un alt bărbat.

— Am nevoie de un răgaz, zice o voce diferită, dar pe care nu o recunosc.

— Ai avut destul răgaz.

Glasurile coboară la un nivel la care nu mai pot fi percepute. Îmi lipesc urechea de ușă, apoi brusc mi se face rușine să stau acolo și să iscodesc. Mă încrunt și dau să plec. Poate dau o raită prin sala de la intrare a hotelului. Să-i las timp lui Ned să-și încheie întâlnirea. Abia ajung la jumătatea coridorului când aud ușa deschizându-se în spatele meu. Mă întorc către cea mai apropiată ușă, ca să dau impresia că tocmai am ieșit pe ea. Un individ scund și îndesat trece pe lângă mine fără a mă învrednici cu vreo privire. Este bine îmbrăcat și mai în vârstă, însă are o căutătură încrâncenată. N-am idee ce afaceri face el cu Ned, dar mă cam îngrijorează.

Când deschid ușa apartamentului nostru, îl găsesc pe Ned stând pe canapeaua plușată, fumând o țigară și studiind un teanc de hârtii. Sare ca un arc când intru în cameră.

— Lonnie?

Surprinderea lui se transformă numaidecât în furie.

— Ce cauți aici?

Sunt cu mintea zăpăcită din cauza evenimentelor petrecute în ultima oră, așa că nu răspund imediat. Ned strivește țigara în scrumiera din sticlă.

— La naiba, Lon! De ce nu ești cu Fay?

Mânia lui mă nedumerește total.

— Unde e Fay? mă întreabă poruncitor. Mi s-a spus că ai adus-o înapoi la Ritz.

— Așa am făcut. Și e în camera ei.

— Și tu n-ai rămas acolo?

— Eu...

— Tu ce?...

— Am crezut de cuviință să mă întorc în camera mea, atâta tot.

— Ce-i cu tine, băiete? urlă Ned.

Nu l-am văzut niciodată să-și piardă cumpătul în felul acesta. Nu știu dacă întâlnirea pe care am surprins-o mai devreme l-a adus în halul ăsta sau este vorba despre altceva.

— Fay nu este cumva de nasul tău?

— N-nuu! Nu-i vorba despre asta!

— Atunci despre ce, te rog să-mi spui!

Tonul lui mă scoate din sărite.

— Și ce te interesează pe tine dacă m-am dus cu Fay sau nu?

Râde nervos și își trece o mână uriașă prin păr.

— Cred că nu prea înțelegi ce se așteaptă de la tine, Lon.

— Așa este. Nu înțeleg. Ce se așteaptă de la mine?

— Tu și cu Fay vă veți căsători. Totul este stabilit!

Mă holbez la el, fără să-mi dau seama dacă glumește sau a luat-o razna.

— Deja stabilit? De către cine?

— Tatăl tău este de acord cu partida. La fel și părinții lui Fay.

— Tata nu mi-a dat niciun semn toată vara asta.

— Asta pentru că are încredere în judecata mea, zice Ned, dând cu pumnul în măsuța de cafea.

O liniște apăsătoare învăluie atmosfera. Dar înainte să apuc să-mi adun cuvintele pentru a spune ce am de spus, Ned scoate

un oftat tremurat şi îşi freacă puternic obrajii. Se ridică, iar expresia lui este mai calmă.

— Ai avut o noapte lungă. Amândoi am avut.

Încuviinţez din cap, încă încercând să pricep ce l-a apucat, numai că sunt prea obosit ca să reflectez prea mult la asta.

— Mă duc să mă culc, îi spun.

Ned mă strigă când ajung în faţa camerei mele. Mă opresc în prag.

— Trebuie să-ţi foloseşti mai mult capul, zice el. Eşti un tip isteţ. Mulţi oameni aşteaptă lucruri mari de la tine. Apoi se încruntă: Te vei însura cu Fay Cartwright. La sfârşitul verii. Consolează-te cu gândul ăsta!

CAPITOLUL 15

Cassandra

Trebuia să fi prevăzut asta. Testul suprem al fermității mele. După toată vorbăria despre neimplicarea în continuumul spațiu-timp, mă trezesc acum stând pe terasă, dis-de-dimineață, și uitându-mă lung la cărarea ce duce spre plajă.

Știu că n-ar trebui s-o fac, ci să stau cuminte în banca mea. Dacă-i spun lui Lawrence tot ce am aflat, asta ar putea declanșa efectul fluturelui. Și cine știe care vor fi consecințele. Dacă următoarea persoană care ar înceta să existe ar fi mama sau Frank sau Eddie?

Vin zorii. Deasupra mea, norii sunt ca niște fuioare de argint, bătând în albăstriul oțelului combinat cu o tentă de trandafiriu, luminați de primele raze ale soarelui. Închid ochii și îmi imaginez cum ar arăta plaja acum: apa liniștită, cu luciu metalic, nisipul neumblat și rece. Neinvitat, în peisaj apare Lawrence. Mă așteaptă pe țărm. Încă o dată îmi închipui cum mă ia în brațe și mă sărută apăsat pe obraz.

Duc mâinile la ochi și mă aplec. Asta este o adevărată tortură. Mi-am petrecut ultimele patruzeci și opt de ore analizând pe toate fețele ce am de făcut. Și ori de câte ori ajung la concluzia logică, adecvată, emoțiile preiau controlul asupra mea.

De ce să nu mă duc să-l văd? Adică, să știu ceea ce știu și să-mi duc în continuare viața liniștită? N-aș putea să-l văd o ultimă dată, doar ca să ne luăm rămas-bun?

Asemenea întrebări mă conduc către o dilemă care nu-mi dă pace.

De ce să nu-i spun lui Lawrence că va fi ucis?

Sincer, cum să păstrez informația doar pentru mine? Tipul mai are de trăit mai puțin de două săptămâni! Are dreptul să știe asta. Poate dacă află, va face ceva să evite tragedia. Să fie ucis! Cuvântul acesta îmi face stomacul să se revolte. Îmi încleștez mâinile în păr și încerc să-mi domolesc răsuflarea.

Vizualizez din nou plaja, albastrul oceanului în lumina zorilor, însă de data aceasta îmi imaginez o baltă de sânge răspândindu-se pe nisip.

Și în acel moment corpul meu ia singur decizia. Mă ridic în picioare. Pășesc pe iarba rece și udă. Mă îndrept către plajă și niciun argument logic din lume nu mă poate împiedica.

Când mă strecor printre tufișuri, atmosfera capătă însușirea apăsătoare, suprarealistă, a unui vis. A unui coșmar, de fapt. Calmează-te, Cass! Probabil că nici nu este aici. Dar dacă este, habar n-ai ce să-i spui sau cum să reacționezi. Ar fi o nebunie să înaintezi, dar deja știi asta. N-o să fie aici. Nu este... aici.

Plaja este pustie. Așa cum este întotdeauna. Stânci. Apă. Și atât.

Picioarele mă poartă câțiva pași. Închid ochii. Nici nu mă surprinde. Doar i-am spus că nu mă voi mai întoarce vreodată. În ciuda a ceea ce a spus, e clar că a renunțat la speranța de a mă fi răzgândit. Am venit degeaba.

Mă arunc pe nisip, străduindu-mă să nu plâng. Numai că stau exact în locul în care ne-am cunoscut. Desenez cu degetele o linie în nisipul rece și cenușiu. Sufăr cumplit.

Apoi observ adâncitura. Este o urmă de pantof bărbătesc. Frank n-a dat pe aici de când ne-am mutat. Şi nimeni n-ar putea veni aici să se plimbe încălţat cu pantofi bărbăteşti. El trebuie să fie! A fost aici. Înghit cu greu şi mă aplec asupra urmei. O ating uşor. E veche, probabil de ieri.

Mă uit spre poteca dintre tufişuri. Vântul îmi zboară şuviţe de păr pe faţă. Acolo nu este nimeni. Mi-e dor de el. Am întârziat cu o zi şi mi-e foarte dor de el.

Îmi vine să urlu. Cad în genunchi şi şterg urma de pantof, stârnind nisipul în bătaia vântului. Blestemată să fiu cu ezitarea mea!

— Aaahhh! strig eu, dându-mi cu pumnii în cap. Eşti o idioată, Cass!

Rămân aici o vreme, pe de o parte din disperare, pe de alta, în speranţa nebunească de a-l vedea venind. Valurile mătură malul nisipos: se răsucesc, se sparg, se reped asupra ţărmului, lăsând în urmă o dantelă de spumă când se retrag. Privesc cum acţiunea se repetă iar şi iar, până pierd şirul. Stau şi aştept, urându-mă cu fiecare minut ce trece pentru şansa pierdută. Şansa de a-mi lua rămas-bun cum se cuvine. Şansa de a-l ajuta.

Dar Lawrence nu mai vine. Trebuie să accept până la urmă realitatea: a dispărut din viaţa mea pentru totdeauna.

Îmi simt picioarele grele când încerc să mă ridic. Nu mă obosesc să-mi scutur nisipul de pe genunchi. O să-l duc cu mine în casă. Ultima amintire a locului acestuia. Pentru că un lucru e sigur – nu mă voi întoarce niciodată aici.

Dinspre tufişuri se aud paşi foşniţi, ceea ce îmi tulbură liniştea precum zgomotul de artificii. Mă răsucesc.

Este Lawrence. Parcă mă sfărâm în mii de bucăţi la vederea ochilor lui căprui blânzi şi a siluetei sale înalte şi uşor aplecate. E îmbrăcat într-o cămaşă kaki şi pantaloni închişi la culoare,

iar părul nisipiu este răvăşit. Parcă este şi mai frumos decât îmi aminteam. Ochii i se luminează brusc, surprinşi, apoi un zâmbet înduioşător de bucurie îi înfloreşte pe chip.

— Te-ai întors!

Alerg spre el, incapabilă să mai scot un cuvânt. Lawrence o ia şi el la fugă. Tot ce simt este zbuciumul inimii mele. Tot ce văd este imaginea înceţoşată a articolului din *Crest Harbor Sentinel*: „ca urmare a tragicei asasinări a nepotului său, Lawrence Foster, pe plaja lui privată".

— Nu-mi vine să cred! zice el, radiind. Am venit în fiecare zi, sperând din suflet că te vei răzgândi.

Simt înţepătura lacrimilor. Adună-te, Cass! A-du-nă-te!

Lawrence îmi prinde mâinile.

— Eşti tu cu-adevărat? Sau eşti o fantasmă minunată care vine să mă bântuie?

Mă face să zâmbesc, în ciuda agoniei mele lăuntrice.

— Aş zice că te bucuri să mă vezi, Lawrence.

— Că mă bucur e puţin spus!

Ar trebui să plec. Gata, l-am văzut. Şi, cu fiecare secundă petrecută aici, înaintea lui, simt că mă apasă tot mai mult povara informaţiei pe care am aflat-o. Ar trebui să plec, atâta vreme cât mai pot.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

— E o poveste lungă.

— Ştiu ce vrei să spui. Brusc, devine serios. M-am gândit la tine în fiecare zi, Cassandra. N-ai idee ce bine îmi pare că te-ai întors!

Nu sunt sigură că mai pot rezista. O să cedez. Din clipă în clipă, o să cedez.

— Cassandra.

— Da? răspund cu voce frântă.

— Vrei să ne plimbăm puţin?

Încă o dată, logica este spulberată de ciocanul sentimentelor.

— Sigur că da.

Lawrence îmi oferă braţul. Am văzut destule filme vechi ca să-mi dau seama de semnificaţia gestului. Îl accept. El mă prinde strâns. Mă cuprinde un fior de plăcere. Să fiu lângă el, să-l ating, să-i simt parfumul vintage, discret, toate astea mă umplu de fericire, chiar periculos de mult.

Este încă o dimineaţă frumoasă. Un pic mai rece, totuşi, decât una obişnuită de sfârşit de iulie. Doi pescăruşi par că se ceartă când trec în zbor pe deasupra noastră. Mă întreb din care lume vin, din a lui Lawrence sau din a mea. Sau or fi şi ei separaţi de un secol? Nu ştiu de ce, dar gândul acesta mă întristează.

Lawrence mă conduce către promontoriul îndepărtat, acolo unde valurile sunt tumultuoase.

— Nu cred că până acum am resimţit vreodată că o săptămână trece atât de greu, zice el, mergând alene.

— Știu ce vrei să spui.

Îmi zâmbeşte, numai că astfel îmi răsuceşte şi mai tare cuţitul în rană. Nu merită să moară. Cel puţin nu merită să fie ucis. Nu poate fi adevărat. De ce trebuie să se adeverească?

Ne apropiem de o lespede ieşită în afară la baza promontoriului. Lawrence se caţără pe ea, apoi mă ajută să mă sui şi eu. Mă poticnesc puţin la urcuş, aproape că alunec. Mă apucă și de cealaltă mână.

Când ajungem la treapta de deasupra, o clipă ne aflăm faţă în faţă. La o respiraţie distanţă. Ochii mei coboară către buzele lui, dar îmi impun să mă retrag.

— Eşti cam tăcută, constată Lawrence când ne îndreptăm către capătul promontoriului. S-a întâmplat ceva?

Da, Lawrence. Da. Cel mai rău lucru cu putință. Cuvintele îmi urlă în minte: „ca urmare a tragicei asasinări a nepotului său, Lawrence Foster, pe plaja lui privată".

— Sunt bine, răspund cu voce slabă.

Mă cercetează cu atenție. Își dă seama foarte bine că îi ascund ceva. Mă silesc să zâmbesc și o pornesc înainte, luându-mă la șuturi în sinea mea. Nu-mi permit să dau dovadă de slăbiciune. Am reflectat îndelung, analizând orice cale posibilă. Dar nu poți înșela Moartea. Este implacabilă. Și nu te poți împotrivi sorții.

Dezvăluindu-i lui Lawrence că va muri peste o săptămână, aș putea pune în mișcare înseși evenimentele care vor duce la această nenorocire.

Închid ochii și încerc să trag adânc aer în piept. Mă voi ține tare pe poziții. Nu-i voi dezvălui nimic. Doar voi mai petrece puțin timp cu el, îi voi spune adio și apoi îmi voi vedea de viața mea.

Valurile se izbesc de stâncile ascuțite de la baza promontoriului. Cu fiecare lovitură tunătoare, un norișor de stropi fini se ridică și îmi gâdilă pielea. Vântul mușcă din mine, dar vederea țărmului, întinzându-se pe kilometri într-o parte și-n alta, face ca lupta cu forțele naturii să merite a fi purtată.

Lawrence găsește o stâncă mai netedă, chiar aproape de marginea prăpastiei, și se așază. Stau în cumpănă, dar până la urmă nu mai rezist și mă așez lângă el. Se lipește repede de mine, surâzând, iar eu trebuie să îmi înfrâng impulsul de a-mi cuibări fața în umărul lui. Inima mea e luată cu asalt de dorința de a-i simți brațele cuprinzându-mă. Îmi îndrept privirea către orizont, în încercarea de a-mi ține în frâu sentimentele.

— Mă aflu la o răspântie, spune Lawrence, și el cu ochii în largul oceanului. Mi s-a impus să iau o hotărâre, iar eu nu știu ce să fac.

— Legat de cariera ta?

— Printre altele..., zice el, oftând. Trebuie să aleg între a accepta planul pe care familia mea l-a făcut în ceea ce mă privește și a refuza, caz în care mă voi trezi aruncat în stradă.

— Dar nu este corect, mă revolt eu, clătinând din cap. Normal ar fi să te lase pe tine să decizi cum vrei să-ți petreci viața.

Îmi zâmbește cu amărăciune:

— Aș fi vrut să trăiesc în vremea ta. Nici nu-mi pot imagina cum este să ai atâta libertate.

— Și eu aș fi vrut să o ai. O meriți.

Își trece mâna prin păr.

— Nu sunt sigur că o merit. Asta este o parte a problemei. Sunt dispus să accept responsabilitățile care însoțesc o viață privilegiată. Fără banii tatălui meu, sunt un nimeni. Ar trebui să fiu recunoscător că am posibilitatea de a practica avocatura, decât să sap după cărbune la doi kilometri sub pământ sau să-mi rup spinarea trăgând la jug. Este oare greșit să duci viața pe care ceilalți se așteaptă să o duci? Să le faci pe plac oamenilor care te-au ajutat să fii cine ești?

Clatin din cap:

— Totuși ai dreptul să-ți urmezi visurile. A fi bogat nu înseamnă că ți se refuză o astfel de opțiune.

— Tata crede că visurile sunt o pierdere de vreme. Singurul lucru care contează este munca.

— Dar tu nu crezi asta, nu-i așa?

— Bănuiesc că nu, suspină el. Altfel nu aș umple caiete scriind poezii atunci când el crede că sunt în pat și dorm dus.

— Meriți să-ți urmezi visul, Lawrence.

Am ochii înlăcrimați când rostesc aceste cuvinte, știind că nu va mai putea face asta.

Mă apucă de bărbie și îmi întoarce fața către el. Privirea lui intensă mă topește de-a dreptul.

— După părerea mea, tu ești întruparea acestor visuri, zice el încetișor. O fată din alte timpuri, care există doar pe o plajă bătută de vânturi. Ești un poem, Cassandra. Ești poemul meu.

Îmi ia mână și o apasă pe pieptul lui. Inima îmi bubuie atât de tare, încât abia mai pot să respir.

— Simt că, dacă asta este ceva real, atunci și visurile mele pot deveni realitate. Dacă sentimentele pe care le am față de tine sunt adevărate, atunci adevărul cuvintelor mele merită a fi apărat în luptă și nu mai contează ce așteaptă alții de la mine.

Lawrence îmi ia fața în mâini, apoi degetele lui alunecă ușor prin părul meu. Îmi țiuie urechile. N-ar trebui să-i permit asta. Dar totul din mine tânjește după atingerea lui.

Lawrence îmi privește chipul, tandru și dornic totodată. Apoi mă sărută apăsat.

O clipă, pe lumea asta nu mai există decât sunetul valurilor, parfumul lui și arșița sărutului său.

Ne dezlipim, după care, ca doi magneți, buzele noastre se unesc din nou. Mă întorc cu totul spre el și îi înlănțui gâtul cu brațele. Îmi răspunde la îmbrățișare. Respirațiile noastre se precipită și vibrează la unison. Vreau mai mult. Vreau să mă pierd.

Apoi iminența morții lui Lawrence mă izbește în moalele capului.

Continuă să mă sărute, dar eu rămân stană de piatră. Buzele, părul, ochii lui, toate acestea vor dispărea pentru totdeauna peste doar câteva zile. Mai puțin de două săptămâni.

Mă trag înapoi. Lawrence mă privește contrariat. Are obrajii îmbujorați. Mă ridic. Adevărul mă doboară, împovărător și copleșitor. Nu mai am aer.

Trebuie să-i spun. Merită să știe. Și eu mi-aș dori să aibă cineva curajul să-mi spună în față dacă ar ști că mi se apropie

moartea. Trebuie să iau această hotărâre grea şi să-i spun, altfel o să mă prăbuşesc sub povara secretului.

Se ridică şi Lawrence, foarte mirat.

— Cassandra? Ce s-a întâmplat?

— Nu pot...

Ochii mi se umplu de lacrimi. Nu-i pot susţine privirea. O să cedez. Scutur din cap, încercând să mă liniştesc, să găsesc cuvintele prin care să-l anunţ că va muri.

Lawrence îmi cuprinde obrajii cu palmele. Privirea lui îmi arată cât este de sincer, de iubitor.

— Ce s-a întâmplat? repetă el. Sărutul este de vină? Nu trebuia s-o fac, nu-i aşa? Am profitat de tine, nu?

— Nu! Nu-i adevărat!

Mă trage în braţele sale, iar eu nu-i pot rezista. Îmi este imposibil. Îmi îngrop faţa în umărul său.

Îi simt căldura şi fermitatea trupului lipit de al meu. N-am putea sta aici o veşnicie? De ce trebuie să moară? De ce?

— Atunci ce este? Spune-mi, Cassandra. Te rog!

— Ştiu ceva. Ceva ce o să ţi se întâmple.

Nu zice nimic. Mă lupt cu zidul rezistenţei din inima mea. Trebuie s-o fac.

— Am dat peste un ziar din vremea ta. La bibliotecă.

Îmi caut cuvintele potrivite. Sunt acolo, dar refuză să treacă de bariera buzelor mele.

— Arăţi de parcă ai fi văzut o fantomă, îmi şopteşte Lawrence.

Nici că putea găsi un cuvânt mai potrivit şi mai înspăimântător decât acesta. Da, Lawrence, am înaintea mea o fantomă.

— Spune-mi!

Trag aer adânc în piept şi îmi apăs faţa de umărul său. Şi atunci cuvintele oribile ies într-o şoaptă tremurătoare:

— Se spunea acolo că... vei muri. Aici. Pe plaja noastră.

Gata, am făcut-o! Am încălcat tocmai regula pe care ştiam că nu trebuie s-o încalc. Totuşi, nu-mi pare rău, dar simt un gol imens în suflet.

Lawrence mă trage spre el şi se uită în ochii mei.

— Cred că te înşeli, zice el, numai că nu pare atât de convins.

Profeţia mea se pare că l-a pus pe gânduri.

Clatin din cap:

— N-ai idee cât mi-aş dori să mă înşel. Dar am verificat informaţia şi în alte ziare. Chiar aşa s-a întâmplat. Se va... întâmpla. Peste zece zile.

Lawrence priveşte lung către ocean.

— Doamne, Dumnezeule!

Nimic nu m-ar putea răni mai mult decât expresia de pe chipul său. Un nou val de lacrimi îmi înţeapă ochii.

— Îmi pare rău, Lawrence. Dar trebuia să-ţi spun. Știu că nu se împacă deloc cu cele spuse de mine mai devreme. Știu că nu trebuie să ne punem cu timpul, dar nu putem permite să se întâmple asta.

Mă priveşte ameţit, distant. Culoarea îmi părăsește obrajii

— Eu nu...

Vorbele îi sunt purtate de vânt. Se uită în depărtare, către casă, şi zice cu voce tremurată:

— Trebuie să plec.

— Lawrence, așteaptă!

Dar nu se întoarce. Văzându-l cum pășește grăbit pe nisip, îmi dau seama că probabil n-am să-l mai văd niciodată.

CAPITOLUL 16

Cassandra

E trecut de amiază și telefonul mobil începe să sune. Sunt încă în pat. Nu dorm. Stau sub pătură, cu ochii închiși, pentru că mă dor de la atâta plâns. A trecut o zi și jumătate de când l-am văzut ultima oară pe Lawrence. Nu sunt nici măcar două zile de când i-am spus și parcă au trecut doi ani.

Când soneria telefonului întrerupe liniștea din cameră, sar din pat, sperând că este el. Apoi îmi amintesc că n-are cum să fie și simt un gol în inimă. Este Jade. Mă gândesc să las să intre căsuța vocală, totuși răspund în ultima clipă:

— Bună, Jade!

— Bună! Cum nu mi-ai mai scris zece mesaje pe zi, mi-am spus că fie te distrezi și tu în sfârșit, fie ai murit într-un tragic accident.

Ce ironie a sorții să vorbească tocmai despre morți tragice...

— Te rog, spune-mi că ți-ai găsit o bunăciune din Noua Anglie cu care să-ți petreci timpul.

— Ha! exclam eu cu amărăciune.

— Haide, Cass! Vrei să spui că nu găsești pe-acolo chiar niciun exemplar mai de Doamne-ajută din specia bărbaților?

— Dar nu spun asta.

— Deci ţi-ai găsit pe vreunul?

Mă arunc pe spate în pat, cu privirea în tavan.

Jade îşi dă cu presupusul văzând tăcerea mea:

— O, Doamne! Chiar l-ai găsit, nu-i aşa? Ţi-ai făcut cu adevărat un iubit!

— Nu l-aş numi tocmai iubit.

— Cass! Este nemaipomenit! exclamă ea, apoi oftează: O iubire de-o vară! *C'est magnifique!*

Veselia ei nu face decât să răsucească mai adânc cuţitul în rană..

— Povesteşte-mi tot. Vreau şi cel mai mic detaliu.

Cât mi-aş dori să-i povestesc...Dar n-are rost să-i explic cum m-am îndrăgostit de un tip din 1925. Cu toate astea, simt nevoia să-mi împărtăşesc durerea cu cineva.

— E un tip minunat.

Jade chicoteşte vesel. Închid ochii şi mi-l imaginez pe Lawrence.

— Crede-mă când îţi zic că n-ai mai întâlnit pe nimeni aşa ca el. Este deştept, profund... diferit.

— Şi sexy? Ia zi, e sexy?

— Foarte!

— M-ai lăsat mască. Serios. Cât mă bucur pentru tine, Cass!

— Nu te mai bucura. S-a terminat totul.

— CE??

Mă răsucesc pe o parte. Între draperiile trase văd o singură dungă prin care se strecoară lumina soarelui. Acelaşi soare care străluceşte şi pe plajă. Acelaşi soare care străluceşte şi în 1925 deasupra lui Lawrence.

— Ne-am despărţit.

— De ce?

— De-aia. E complicat. Crede-mă.

Jade pare scoasă din sărite:

— Trebuie să-mi spui. Ce băiat sănătos la cap ţi-ar da papucii?

— Dar nu mi-a dat papucii. N-a fost deloc aşa.

— Atunci cum a fost?

Îmi caut cuvintele care să se potrivească cel mai bine situaţiei.

— Pleacă... peste nouă zile. Şi n-o să-l mai pot vedea niciodată. Nici măcar să-i vorbesc n-o să mai pot.

— De ce? Se duce pe Marte sau ce? Haide, Cass, sunt sigură că-şi ia mobilul cu el.

— Ba n-o să-l ia, OK? Nu este vina lui. Aşa s-a întâmplat, pur şi simplu. Şi-am hotărât că e mai bine să ne despărţim acum. Înainte ca vreunul dintre noi să sufere prea mult.

Jade nu zice nimic. Apoi o aud cum oftează furioasă, aşa cum o face când se confruntă cu o nedreptate socială.

— Dar e ridicol, Cass! Ştii şi tu.

Îmi înfund faţa în pernă. E inutil să-ncerc să-i explic.

— Dacă ţineţi unul la celălalt, trebuie să luptaţi, mă sfătuieşte ea. Nu ştiu care sunt aceste motive insurmontabile pentru care nu veţi fi în stare să vă mai vedeţi vreodată, dar A, mai aveţi nouă zile, de ce nu vă bucuraţi de fiecare secundă petrecută împreună? Şi B, de când eşti tu genul care renunţă repede?

— Există unele lucruri cu care nu poţi să te lupţi, OK?

Jade pufneşte:

— Cass pe care o cunosc eu nu ar lăsa nimic s-o împiedice dacă şi-a găsit adevărata dragoste!

Cuvintele ei mă împung direct în inimă. Încerc să-mi alung lacrimile.

— Trebuie să plec. Mă strigă mama.

Tăcere. Aşa cum o ştiu eu pe Jade, probabil că pregăteşte o ultimă replică tăioasă, care să-mi sfâşie sufletul. Şi n-aş putea să-i fac faţă în momentul ăsta.

— Te sun mai târziu, adaug eu şi apăs butonul de închidere.

Însă ecranul rămâne activ. Mă uit la el încruntată. Un alt apel tocmai fusese iniţiat în momentul în care i-am închis lui Jade, iar eu am răspuns din greşeală. Duc telefonul la ureche.

— Alo!

— Bună, Cass!

E Brandon. Ce sincronizare perfectă!

— A... bună, Brandon!

— Te-am sunat să-ţi reamintesc de meciul de lacrosse. Atunci, la cină, mi-ai promis că vii. N-am mai avut veşti de la tine toată săptămâna, aşa că voiam să fiu sigur că-ţi aduci aminte.

— Corect. Păi...

— O să fie super tare. Prietena mea, Sara, o să-ţi ţină un loc chiar în primul rând. După meci, mergem să luăm cina la Reed.

— Sună ca lumea, dar...

— Deci vii?

— Păi...

— Am vorbit cu mama ta mai devreme. E de acord cu asta. A zis că deja i-ai spus despre asta şi că vrei să mergi. Vin să te iau la şase, OK?

Mă plesnesc peste frunte şi trag îngrijorată mâna în jos pe faţă. Ziua asta devine din ce în ce mai minunată. Acum este şi mama implicată. E în stare să mă ducă personal cu maşina dacă opun rezistenţă.

— OK, spun eu, încercând să-mi maschez iritarea din voce. Ne vedem atunci.

— Ce drăguţ!

— Super drăguț!

Încleștez fălcile și închid telefonul. Lucruri de făcut: S-o omor pe mama după ce vin de la întâlnire.

Meciul de lacrosse se dovedește a fi plictisitor și neconfortabil, exact așa cum mi-l imaginasem. Sara este o persoană destul de drăguță, numai că nu avem nimic în comun, astfel încât pe toată durata meciului nu schimbăm decât câteva cuvinte, atât cât este politicos și necesar.

Cina la Reed îmi oferă prima rază de soare în forma unui delicios cheeseburger și a unui milkshake de căpșuni. Distracția este umbrită, totuși, de două lucruri. Mai întâi, întreaga conversație se rezumă la desfășurarea eroică, pas cu pas, a meciului. Nu e nevoie să spun că nu pot contribui cu vreo replică. A doua problemă este apropierea incomodă a lui Brandon. Practic, e lipit de mine. Număr secundele în micul separeu în care ne aflăm, dar mă tem că după ce ne despărțim de Jake și de Sara o să fie și mai rău.

Dovada nu întârzie să vină când Brandon mă conduce acasă pe „căi ocolite". E întuneric pe drumul de coastă, golit de civilizație. Sunt conștientă de intențiile lui.

— Ar trebui să mă întorc acasă, zic eu în timp ce mă uit cât arată ceasul telefonului mobil.

— Dar este doar unsprezece, răspunde Brandon. În plus, vreau să-ți arăt un loc super-drăguț. E puțin mai încolo.

După câteva curbe, ajungem pe un platou destul de larg, cu vedere la ocean. Ferestrele vilelor din depărtare arată ca niște punctulețe luminoase răspândite pe întregul peisaj negru ca smoala. În dreapta se aude freamătul oceanului. Luna e spartă în mii de cioburi pe suprafața apei.

Brandon găseşte un loc de parcare.

Mă întorc spre el cu o sprânceană ridicată:

— Pe bune?

— Ce anume? mă întreabă el, cu o undă de iritare în glas.

— Deci mă aduci la Locul de giugiuleală?

— Nu! Aici e o panoramă minunată, atâta tot.

Îmi dau ochii peste cap.

— Jur! insistă el.

— OK. Păi, dacă m-ai adus aici să mă bucur de priveliște, atunci hai să ne dăm jos din maşină. Se vede mai bine de afară.

Brandon şovăie o clipă, apoi, când îmi încrucişez mânioasă braţele la piept, ridică mâinile în semn de predare.

— Bine. Ieşim din maşină.

Trântind portiera, mă îndrept cu pas apăsat spre parapetul de piatră. Vederea oceanului până la orizont mă umple de bucurie, însă imediat apare disperarea deja familiară. Pun pariu că pe plajă e o noapte superbă. Ce am fi făcut Lawrence şi cu mine în seara aceasta dacă am fi fost împreună? Am fi pornit într-o plimbare până la promontoriu? Am fi înotat? Ne-am fi sărutat? Chiar şi o simplă discuţie ar însemna perfecţiunea.

Pleoapele mele coboară încet şi alunec spre visare. Îmi închipui cum buzele lui Lawrence le întâlnesc pe ale mele. De ce? De ce trebuie să fie aşa? De ce nu este Lawrence cel care să mă ducă la locul de giugiuleală?

— Frumoasă noapte!

Vocea lui Brandon îmi întrerupe şirul gândurilor. Vine lângă mine şi se sprijină de parapet.

— Mda.

Bate darabana pe piatra aspră.

— Eşti supărată pe mine, Cass?

Întrezăresc o părticică din acel Brandon nesigur pe sine şi agitat din realitatea lui Travis şi mă îmbunez.

— Nu. Nu sunt. Doar că am avut două zile foarte nasoale.

— Acum eşti bine? Pari... atât de tristă...

Şi nu ştie nici măcar jumătate din adevăr. Ridic din umeri.

— O să fiu.

— Ce s-a-ntâmplat?

— E complicat.

— E vorba despre tatăl tău vitreg şi despre mama ta? Mie mi-a fost foarte greu când au divorţat părinţii mei. Ştiu cum este.

Încuviinţez din cap. Pot să-l las să creadă că asta e problema mea, din moment ce nu-i pot mărturisi că bocesc după un băiat din anii 1920, al cărui destin este să moară peste o săptămână.

Brandon mă cuprinde cu braţul pe după umeri.

— Sunt alături de tine dacă ai nevoie de ceva.

— Mulţumesc.

Nu-şi ia braţul de pe mine. Mă uit la el cu coada ochiului. Ar fi urât din partea mea să-i spun să-şi ia labele de pe mine când el vrea doar să fie drăguţ. În plus, cum am fost atât de însingurată şi de prost dispusă în ultimele zile, mă simt bine să fiu îmbrăţişată.

Observând că nu opun rezistenţă, Brandon profită. Mă înlănţuie şi cu celălalt braţ şi mă trage spre el. Mirosul puternic de parfum îmi aminteşte de Lawrence şi un sentiment de vină mă împunge ca o gheară. Nici măcar n-ar trebui să fiu aici cu Brandon, darămite să-l las să mă strângă în braţe.

Dar ce contează, până la urmă? N-o să-l mai văd niciodată pe Lawrence. Şi nimeni n-o să-l mai vadă peste o săptămână. Şi-acum se presupune că n-ar mai trebui să am niciodată un

prieten din loialitate față de un tip pe care l-am cunoscut timp de o lună într-o vară?

Mâna lui Brandon alunecă în sus pe spatele meu și îmi cuprinde ceafa. Buzele lui îmi ating fruntea.

Mă doare inima. Lawrence nu este doar un băiat oarecare pe care l-am cunoscut întâmplător. Este un tip special. De asta nu-l pot trăda. Cu Brandon ar fi o aventură ușoară, dar niciodată o dragoste adevărată. Între mine și Lawrence sunt sentimente adevărate.

Cuvintele lui Jade îmi răsună în minte: „Cass pe care o cunosc eu nu ar lăsa nimic s-o împiedice dacă și-a găsit adevărata dragoste!"

Și-atunci îmi dau seama dintr-odată: Dacă între mine și Lawrence s-a înfiripat ceva... adevărat? Ceea ce simțim noi este dragoste. Iar Jade are dreptate. Merită să mă lupt pentru asta.

Nu trebuie să se încheie așa. Nu știu de ce am fost atât de oarbă până acum. Doar pentru că în ziar scria că a fost ucis nu înseamnă că eu trebuie să accept asta. Lawrence este deocamdată aici. Cu siguranță nu a murit încă. Putem să luptăm. Putem să ne asigurăm că va trăi.

Tresar și îl împing pe Brandon.

— Ce s-a întâmplat?

— Vreau să merg acasă, Brandon.

— Păi...

Pare rănit. Trebuie să găsesc rapid o soluție.

— Mă simt foarte amețită. Adică... îmi cam vine să vomit.

Asta îl face să se tragă înapoi.

— Of, îmi pare rău, nu am...

— E OK. Am început să mă simt așa încă de la restaurant, dar nu am vrut să stric seara. A fost foarte drăguț din partea ta

să mă scoți în oraș. O pornesc spre mașină. Mai bine mă duci acasă acum, îi spun.

Este posibil ca Brandon să nu înghită minciuna până la capăt, totuși se suie la volan. Mă las pe spătarul scaunului și închid ochii, jucând în continuare rolul de bolnavă.

Drumul spre casă îl facem în tăcere. În timp ce fac pe suferinda, capul mi-e plin de gânduri. Poate oare Lawrence să poarte lupta asta? Pot să ajut cumva? Suntem noi în stare să schimbăm trecutul? Ard de nerăbdare să mă duc pe plajă și să discut cu el această chestiune.

Odată ajunși pe alee, Brandon parchează mașina. Eu mi-am scos deja centura de siguranță și deschid ușa. Depun mari eforturi să nu alerg direct spre plajă. Mă aplec peste geamul deschis al portierei.

— Mulțumesc pentru cină, Brandon.

Îmi oferă un zâmbet chinuit, enervat că noaptea s-a încheiat atât de repede, doar că știe că n-are cum să se supere că mi s-a făcut rău.

— Vorbim mai târziu?

— Sigur, zic eu deja pe jumătate întoarsă către casă. Pa!

Un sentiment de vină îmi dă târcoale din cauză că l-am mințit și l-am rănit probabil. Dar în joc sunt lucruri mai importante.

Mama stă pe canapea alături de Frank. Citesc amândoi. Când intru, mama îmi adresează un zâmbet larg.

— Salutare! Te-ai distrat bine?

— O, nemaipomenit! răspund eu cu un rânjet. Foarte bine!

Frank bate cu palma pe locul de lângă el.

— Ei, haide, vino aici și povestește-ne, Cassie Plăcințică.

— De fapt, mă gândeam să ies să alerg puțin.

Mama mă privește surprinsă:

— La ora asta?!

— Da. Trebuie să-mi pun ordine în gânduri. Aş fi venit mai devreme, dar voi păreaţi atât de încântaţi că mă duc la întâlnire cu Brandon...

— Nu cred că e bine, Cass. E prea întuneric şi...

— Rămân pe proprietatea noastră, spun eu, poate prea entuziastă. Asta şi aveam de gând. Să alerg pe plajă.

Mama are un schimb de priviri încruntate cu Frank, apoi capitulează oftând:

— Bine. Pe proprietate. Nu te duci în altă parte!

— Pe cuvânt!

Ca să nu fiu de-a dreptul mincinoasă, alerg tot drumul până la plajă. Oricum aş fi luat-o la goană, dar uite că s-a nimerit! Când trec în viteză prin culoarul dintre tufişuri, inima îmi este năpădită de o mulţime de sentimente contradictorii. Abia aştept să-l văd pe Lawrence, dar mă tem de reacţia lui acum, când ştie ceea ce ştie. Eu sunt plină de speranţă că vom reuşi să înfruntăm soarta și totuşi simt cum frica se răspândeşte în mine, pulsând. Nu e lucru uşor să purtăm această bătălie chiar cu Istoria.

Vederea lui Lawrence m-ar linişti. De asta am nevoie acum.

Însă plaja e pustie.

Mă duc la ţărm cu inima grea. O parte din mine știa că nu va fi aici. Dacă aş fi aflat că voi fi omorâtă pe plaja asta, cu siguranţă aş fi stat departe de ea. Iau o pietricică de jos şi o azvârl în valurile înspumate. Dacă aş şti că voi muri, cred că multe lucruri le-aş face altfel. Şi nu mă aştept ca Lawrence să reacţioneze diferit.

Disperarea pune stăpânire pe mine, deşi încerc să-i rezist. Poate că n-ar trebui. Poate că ar fi mai inteligent din partea mea să accept pur şi simplu faptul că nu-l voi mai vedea niciodată pe Lawrence.

Mai stau o vreme, apoi mă îndrept către casă. În minte, aproape că văd silueta încețoșată a lui Lawrence cum își face loc prin culoarul strâmt. Hotărârea mea este și mai înverșunată. Să-l mai văd o dată merită orice suferință. Fac un legământ cu mine însămi ca să mă întorc pe plajă zi și noapte până când îl voi revedea. Să lupt pentru Lawrence înseamnă să nu renunț la el acum. Niciodată.

CAPITOLUL 17

Cassandra

În dimineața următoare mă întorc pe plajă. E o zi călduroasă, cu un soare alb, strălucitor. Alerg până la țărm. Și de data asta e acolo. Mă așteaptă.

La început, cred că e o halucinație. Stă pe nisip, îmbrăcat într-o cămașă albă, de in. Are părul mai răvășit decât de obicei, dar arată atât de simpatic și de sexy, încât îmi vine să-mi mușc pumnul ca să mă trezesc. Când se întoarce, îmi dau seama că este aievea. Este foarte palid. Cearcăne negre îi înconjoară ochii. Un om care s-a trezit față în față cu propria moarte. Văzându-l astfel, atât de vulnerabil și de singur, îmi pierd orice urmă de control pe care credeam că-l am asupra situației.

Alerg spre el, iar el sare în picioare și vine să mă întâlnească la jumătatea drumului. Ne ciocnim într-o îmbrățișare feroce.

O vreme, nu facem nimic altceva decât să ne ținem strâns unul pe altul. Apoi îmi ia chipul în mâini și mă sărută. Senzația buzelor sale apăsate peste ale mele îmi trimite un val de căldură în tot corpul. Mă agăț de gâtul lui, închid ochii strâns și încerc să ignor durerea cuibărită în inimă.

În momentul acesta, doar sărutul nostru contează.

Lawrence se smulge din îmbrățișare, amețit și îmbujorat. Ochii lui îmi cercetează chipul, bucățică cu bucățică, apoi își lipește fruntea de a mea.

— Speram să vii, zice el cu răsuflarea tăiată.

— Nu eram sigură că te voi găsi aici, răspund eu cu voce tremurată.

Mă strânge mai aproape.

— Te aștept de dinainte de ivirea zorilor.

— Chiar?

— Nu voiam să pierd șansa de a te mai vedea o dată.

Oftez, cu fața lipită de pieptul lui, dorind să-mi strivesc ființa de a lui.

— M-am gândit la ceva, zice el și îmi sărută părul. Dacă tot o să mor, atunci aș fi nebun să nu-mi petrec cât mai mult timp posibil cu tine.

Inima îmi bubuie puternic și repede. Când sunt atât de aproape de el, totul pare perfect, așa cum este normal să fie.

— Și mie mi-a venit o idee, zic eu. Nu o să mori!

Face un pas înapoi și se uită în ochii mei.

— O să ne luptăm, Lawrence. Nimic nu ne poate împiedica s-o facem.

— Să ne luptăm? întreabă el, încruntându-se.

— Da, răspund eu cu hotărâre.

Oftează ușor.

— Și cum crezi că putem face asta? O să mor, Cassandra. Doar ai citit în ziar.

— Dar mai e timp!

— Da, dar dacă ar fi existat vreo cale de a evita moartea, n-ai mai fi citit despre ea în ziare. Simplul fapt că ai citit articolul demonstrează că așa se va întâmpla. Iar noi n-avem ce face.

Îl apuc de umeri.

— Refuz să accept asta.

— Refuză cât vrei. Dar nu schimbi cu nimic situaţia.

Vreau să-l scutur ca să-l trezesc.

— Nu mai fi aşa! O putem fenta, Lawrence. Eşti încă aici. Viu. Vorbeşti cu mine. Încă nu este totul pierdut.

Îl iau de mână şi îl conduc la locul nostru preferat de pe plajă. Stăm unul lângă altul. Mă strânge atât de tare de degete, că mă doare. Îi este teamă. Şi de ce nu i-ar fi?

— Scria acolo? mă întreabă el, fără să se uite la mine.

— Ce să scrie?

— Scria în ziar cum o să mor?

Parcă aş fi primit un pumn în stomac. Este la fel de rău ca atunci când i-am spus prima dată despre moartea lui.

— Nu mă face...

— Vreau să ştiu.

— Nu pot.

— Te rog, Cassandra! Am dreptul să ştiu!

Este adevărat. Totuşi, cuvintele îmi rămân înţepenite în gât, de parcă ar fi cimentate acolo.

— Ucis, şoptesc eu. Scria că vei fi ucis.

Privirea lui înspăimântată mă face fărâme.

— Nu contează ce scria.

Râde cu amărăciune:

— Cum să nu conteze?

— Pentru că nu se va întâmpla aşa, insist eu. Nu-ţi este sortit să mori atât de tânăr. Refuz să cred asta. M-am gândit mult. Poate că soarta a făcut să ne întâlnim pe plajă şi să citesc articolul. Poate de aceea pot eu să te văd. Poate că menirea mea este să te salvez.

Cugetă în tăcere la gândul acesta.

— Vezi? Aşa totul are sens, adaug eu. Vara asta, înainte să te cunosc, eram rătăcită. Ştiam că lipseşte ceva din viaţa mea, dar

habar nu aveam ce. Acum ştiu. Am venit în casa asta îngrozitoare ca să te întâlnesc pe tine şi să te salvez.

— Bănuiesc că ar fi o posibilitate, zice Lawrence precaut.

— Este singura explicaţie care se potriveşte! Şi chiar de n-ar fi adevărat... Chiar dacă soarta n-are nicio legătură cu asta, sunt aici acum şi pot să te salvez.

Îmi pune o mână pe obraz şi mă priveşte intens.

— Chiar crezi asta?

Îmi aşez mâna peste a lui.

— Da, cred.

Par mai încrezătoare decât sunt, dar vreau să-i dau speranţă. Amândoi avem nevoie de ea.

Nu zice nimic.

— Nu trebuie să mă crezi chiar acum, spun eu încet. Dar măcar mă laşi să încerc?

— Bănuiesc că nu pot să te opresc.

— Nu prea.

Colţurile gurii lui schiţează un zâmbet.

— Cred că ai luat-o puţin razna, Cassandra.

— Puţin?

— OK, cu totul razna, râde el.

— Aşa mai merge.

CAPITOLUL 18

Lawrence

Este sâmbătă dimineaţa şi se presupune că voi muri în data de 5 august. Mai am şapte zile de trăit.

Gândul acesta mă loveşte imediat ce deschid ochii. Ce mod de a mă trezi! Deşi, sincer să fiu, sunt uimit că am reuşit să dorm. Pe la ora unu am renunţat să mai stau întins în pat şi m-am dus pe balcon ca să ascult valurile.

Am trecut printr-o întreagă gamă de emoţii – teamă, tristeţe, furie, renunţare, disperare –, punctate cu scântei ale speranţei. Trebuie să am încredere în Cassandra că poate face ceea ce şi-a propus. „Internet"-ul ăsta din vremea ei îi poate oferi informaţii vitale. Iar în acest caz, informaţia este totul. Avem avantajul că ea e în stare să afle exact ce mi se va întâmpla chiar înainte să aibă loc evenimentul. Însuşi faptul acesta mă face să mă gândesc că aş mai avea o şansă. O şansă de a învinge moartea. Mă îmbrac repede, nerăbdător să o văd pe Cassandra.

Ned ia micul dejun pe terasă împreună cu mătuşa Eloise, care a venit să vadă ce mai face bietul şi singurelul său frate holtei.

E cald şi nemaipomenit de senin afară. Vântul poartă cu el miros de mare şi de iarbă. Îl inspir adânc şi mă lupt cu mine

însumi să nu dau fuga pe plajă chiar acum. Însă am stabilit cu Cassandra să fim foarte precauți ca să nu stârnim suspiciuni.

Ned ridică privirea din ziar când mă așez la masă. De când ne-am întors de la New York, relația noastră s-a răcit, deși depune mari eforturi să n-o arate. Eloise apucă delicat o feliuță de grepfrut, flecărind despre ce rochie va purta la petrecerea pe care Ned o va organiza sâmbăta viitoare. Cuvintele ei îmi atrag atenția. Peste o săptămână. Este chiar noaptea în care se presupune că voi muri.

— O, 'neața, Lonnie, scumpul meu băiat! mă întâmpină mătușa.

— Bună dimineața! îi răspund eu zâmbind. Ce plăcere să te văd! Dar ce-mi aud urechile? O petrecere?

Eloise radiază:

— Nu ți-a spus Ned? E o petrecere de inaugurare a afacerilor lui Ned. O mare efuziune, nu-i așa, Ned?

— Fuziune! o corectează Ned, chicotind. Să-mi aduci aminte să-ți povestesc despre asta, Lon. În sfârșit, am ajuns la un acord cu cei de la Cooper Enterprises.

— Strașnic! zic eu, dar mintea mea e amețită la aflarea acestei vești.

O petrecere sâmbătă seara. Sunt sigur că acolo se va întâmpla. Cineva de la petrecere vrea să mă omoare. Din păcate, asta lungește cu mult lista posibililor suspecți.

— Ce planuri de distracție ai pentru azi, Lonnie? mă întreabă Eloise, sorbind din ceai. Te întâlnești cu prietenul tău Charles? Sau poate cu draga noastră Fay?

Privirea lui Ned se ridică spre mine, însă, când mă uit la el, coboară ochii în ziar.

— Nu sunt sigur, spun eu și îmi torn o ceașcă de cafea.

— Ba ar trebui! Să ştii că îţi duce dorul, mă ceartă mătuşa zâmbind. Fay este o fată încântătoare. Până la urmă, Lonnie, nu te întâlneşti în fiecare zi cu ocazia de a cunoaşte o newyorkeză autentică.

Ned închide brusc ziarul, iar eu aşez ceaşca pe masă cu un zăngănit.

— Ce tot îndrugi acolo, Eloise? spune Ned. Fay este singura fiică a familiei Cartwright. Şi ei sunt de aici, din Crest Harbor.

Mătuşa Eloise îşi mestecă pâinea prăjită unsă cu gem, clătinând din cap:

— Nu. Nu prea cred. Cumnatul lui Gladys Harper lucrează cu Jeffrey Duncan şi el zice că Fay stă la ei pe durata verii. A venit în vacanţă de la New York. Zice că a crezut că toată lumea ştia despre asta. Zice că Fay s-a născut şi a crescut în josul Coastei de Est. O autentică fată din New York, provenind dintr-o familie din New York.

Ned pufneşte zgomotos:

— Ei, atunci cred că Gladys Harper are un cumnat care mănâncă rahat!

— Vai, Ned! exclamă Eloise, șocată.

— Îmi cer scuze, Eloise, zice el încruntat, apoi împăturește ziarul şi se ridică. Se pare că nu prea tolerez bârfele în dimineaţa asta. Dă să intre în casă, dar apoi se întoarce spre mine: Lon, putem vorbi un minut?

Sunt încă atât de bulversat din cauza discuţiei aprinse despre Fay, încât îl urmez fără să protestez. Oare mătuşa nu face decât să răspândească nişte zvonuri răutăcioase auzite pe la colţuri? Sau fata asta cu care ar trebui să mă însor îmi este mai străină decât mi-am dat eu seama?

Ned mă conduce în camera sa de lucru şi se aşază la birou, încruntat.

— Astea-s prostii, Lon. Dacă vrei să înveţi ceva de la mine, atunci să ştii că nu trebuie să apleci niciodată urechile la bârfele babelor. Învârt atâtea poveşti, că nu mai sunt în stare să deosebească adevărul de minciună.

Îmi încrucişez braţele la piept.

— Fay chiar părea în largul ei când m-a vizitat în Manhattan.

— Ăsta e genul lui Fay, se simte în largul ei oriunde.

Ridic din sprânceană.

— Păi, mă bucur că s-a simţit cineva aşa în călătoria aceea.

Ned bate darabana pe hârtiile de pe birou. Pare că încearcă să găsească vorbele potrivite.

— Ascultă, Lon. Voiam să-mi cer scuze pentru felul în care m-am purtat în acea seară. Nu sunt tatăl tău, deşi mi-aş fi dorit să am un fiu ca tine.

Confesiunea aceasta mă mai înmoaie puţin.

— Ştii, am avut o perioadă proastă, continuă el. O călătorie de afaceri ratată.

Imediat mă duc cu gândul la cearta la care am asistat din greşeală în faţa camerei de hotel. Ca să nu mai vorbim de farurile pe care le-am văzut aprinse în faţa casei la ora două noaptea. Apoi în minte îmi răsună cuvântul rostit de Cassandra: „ucis".

Îmi creşte pulsul. Asta ar fi o bună ocazie de a afla informaţiile vitale de care am nevoie.

— Ai dat de necaz, unchiule?

Îşi freacă fruntea, apoi zâmbeşte forţat:

— Nu, fiule. N-ai de ce să-ţi faci griji.

— Mie poţi să-mi spui, insist eu. Ar putea fi important. Mai important decât îţi închipui.

Ned se încruntă la auzul vorbelor mele criptice. Mă aplec peste birou.

— E cineva în New York care dorește să-ți facă rău?

— Ce tot spui acolo? sare Ned, roșu la față. Ai văzut prea multe filme, Lon!

N-are de gând să-mi divulge nimic. Poate că vrea să nu mă implice. Poate crede că în felul ăsta mă protejează. Cât de mult se înșală! Tocmai vreau să insist, când observ hârtiile de pe birou. Poartă ștampila cu întârziere de plată, imprimată adânc cu cerneală roșie. Ned îmi surprinde privirea și închide dosarul, acoperind foile. Îndeasă teancul de hârtii în sertar, însă eu apuc să citesc numele de pe copertă: Cooper Enterprises.

— Oricum, zice Ned, încercând să pară degajat, cred că e timpul să plec. Mai am câteva chestiuni de rezolvat înainte de fuziune.

— Cu cei de la Cooper Enterprises, completez eu, căutându-i privirea.

Nu vrea să se uite la mine.

— Chiar așa, Lonnie. Se ridică și își netezește haina. Știi, în seara asta l-am invitat să bem ceva pe Jerome Smith, șeful cel mare de la Cooper. Vino și tu. Ar fi un bun prilej de a căpăta experiență în ceea ce privește mersul afacerilor.

Mă gândesc la Cassandra cum mă așteaptă nerăbdătoare pe plajă.

— Nu sunt sigur că voi putea să vin, Ned.

— Ei, prostii! Ce planuri ai? Doar nu te duci iar pe plajă, nu-i așa?

Teama mă lovește ca un bici.

— Eu...

Dar se pare că Ned a făcut doar un comentariu nevinovat. Mă bate ușor pe umăr când iese valvârtej din cameră:

— Ne găsești în bibliotecă imediat după cină. Te aștept acolo.

— Trebuie să te duci! spune Cassandra, cu un calm hotărât.

Este înduioşătoare schimbarea ei din momentul în care s-a hotărât să lupte pentru soarta mea. Îmi aminteşte de o doamnă detectiv dintr-unul din romanele ieftine pe care le devoram în copilărie. Nicio piatră nu poate rămâne neîntoarsă. Niciun indiciu nu este de prisos.

— Aş vrea să fiu cu tine în seara asta, îi spun eu, trecându-mi degetele prin părul ei moale.

— Mai târziu, mă contrazice ea. Asta este mai important.

— Mai important decât să-mi petrec ultima săptămână din viaţă cu tine?

— Dar ne-am petrecut toată ziua împreună. În plus, vei avea mult mai mult de o săptămână dacă ne luăm treaba în serios. Mă sărută fugar, dar foarte dulce, apoi adaugă: Fă nişte săpături în seara asta. Obţine-mi informaţii pe care să le pot folosi. O să te aştept aici, pe plajă.

Nu protestez. Fata asta mi-a sucit cu totul capul. Mă întorc acasă, în camera mea, şi fac un duş. Privindu-mă în mica oglindă rotundă de perete în timp ce mă pieptăn, mă gândesc la ea, la moliciunea pielii sale, parfumată ca o petală de trandafir. Ca o melodie, primele versuri ale unei poezii mi se înfiripă în minte. Ochii îmi coboară către topul de hârtie de scris de pe birou. Cei de la parter deja s-au aşezat la masă, dar n-aş face nimic rău dacă aş nota cuvintele pe coală. Trebuie să le scriu.

Sunt la ultimele versuri când cineva ciocăneşte la uşă. Sar în sus ca ars. Lumina crepusculară ce pătrunde prin fereastră dezvăluie ora târzie. Cine ştie cât timp am stat şi-am scris? Cu siguranţă Ned se întreabă pe unde sunt.

— Imediat! strig eu în vreme ce mă îndepărtez de birou şi îmi aranjez cravata.

În drum spre bibliotecă, mă mustru de unul singur. Dacă mă mai vede mult ducându-mă pe plajă, Ned va deveni suspicios. Trebuie să fiu mai atent. Ultimul lucru de care avem nevoie este să înceapă să mă urmărească ce fac. Şi dacă o să vrea să-şi verifice suspiciunile? Ar fi un dezastru. În faţă uşilor lăcuite ale bibliotecii, îmi impun să mă port cât mai normal cu putinţă. Însă în momentul în care intru în încăpere, imaginea care îmi apare în faţa ochilor mă ia prin surprindere.

Mă aşteptam să-i văd pe Ned şi pe Jerome Smith, însă biblioteca era plină aproape până la refuz. Cel puţin doisprezece bărbaţi discută degajaţi, sorbind din paharele cu brandy şi fumând cele mai bune trabucuri cubaneze ale lui Ned. Nu-l cunosc pe niciunul dintre aceşti indivizi. Nu fac parte dintre obişnuiţii casei. Şi nu sunt nici crema societăţii din Crest Harbor.

Par a fi înstăriţi. Costumele lor bine croite şi foarte elegante arată acest lucru. Dar este ceva la ei care mă face să-mi imaginez că ei ştiu mersul lucrurilor pe străzile cartierelor rău famate.

— Iată-l! bubuie vocea lui Ned. Lonnie, vino aici!

Încerc să afişez un zâmbet politicos în timp ce mă îndrept spre el, însă privirea mea cercetează fiecare chip întâlnit în cale. În colţurile încăperii zăresc patru oameni care au aerul inconfundabil al gărzilor de corp. Sunt masivi, cu feţele parcă cioplite în piatră, şi îmi urmăresc orice mişcare. Mi se pune un nod în gât.

Am devenit paranoic? Oare faptul că ştiu că voi fi asasinat peste o săptămână mă face să cred că oricine din această cameră este un criminal?

Unchiul meu îmi oferă un brandy, pe care îl accept bucuros. Licoarea caldă şi aromată curge prin mine, alungându-mi un pic starea de nervozitate.

— Lon, vreau să-l cunoşti pe Kip Hawkins.

Ned îl loveşte uşor în umăr pe bărbatul de lângă el şi îmi adresează un surâs jovial.

— Jerome Smith n-a putut veni. A fost reţinut de nişte treburi urgente. Ştii cum e.

Încuviinţez din cap, deşi observ fără să vreau semnificaţia acestei situaţii aparent lipsite de importanţă, ceea ce mă face să mă simt cu un pas mai aproape de marginea prăpastiei.

Kip Hawkins îmi întinde mâna, rânjind greţos:

— Încântat de cunoştinţă.

— El este Lon, cel despre care ţi-am vorbit, explică Ned, radiind de mândrie. Are o carieră promiţătoare înaintea sa. Şef de promoţie la liceu. Şi vedeta echipei de baschet, pe deasupra!

— Unchiului meu îi place să exagereze, zic eu, încercând să par relaxat.

— Nu mai vorbi prostii! mă contrazice Ned, râzând. Lon al nostru este un puşti inteligent, cu un viitor strălucit: colegiul şi facultatea de Drept. Şi după ce o termină, va merge direct la cea mai bună firmă de avocatură din New York. Exact ca tatăl lui.

— Excelent! exclamă Kip Hawkins, dând din cap şi zâmbind. Poate-l mai înveţi câte ceva şi pe unchiul tău.

Ned izbucneşte în râs – prea zgomotos – la acest comentariu:

— Nu-i aşa? Aşa e, domnule, puştiul e un campion! Şi un adevărat magnet pentru fete. Şi ăsta e un lucru bun, pentru că, frate, cu ce premiu s-a ales! Nu-i aşa, Fay?

La auzul acestor cuvinte, fruntea mi se încruntă, dar urmăresc direcţia în care arată mâna lui întinsă. La gestul lui, un grup de trei indivizi care stăteau lângă şemineu şi ne priveau se desparte. Fay este tolănită pe unul dintre fotoliile uriaşe, discutând foarte apropiat cu un tip musculos, la vreo douăzeci şi ceva de

ani, cu părul negru şi ten măsliniu. Italian, presupun. Când lumea din jurul lor se dă la o parte, ochii ei se opresc asupra mea.

Fay întotdeauna arată minunat, dar în seara asta este mortală, îmbrăcată cu o rochie roşie, mulată, cu decolteu adânc şi o crăpătură ce dezvăluie mult din picioarele ei fine. Trage alene dintr-un portţigaret lung şi subţire. Fumul se ridică încolăcit, ca un şarpe alb, de pe buzele ei roşu-aprins. Schiţând un surâs, îi înmânează portţigaretul individului musculos cu care vorbea. Acesta nu-şi ia ochii de la ea.

— Ei, bună, Lonnie! rosteşte ea, cu glasul mai sexy decât de obicei.

Ned râde din nou şi îl plesneşte pe spate pe Kip Hawkins.

— Ce ţi-am spus? Ai mai văzut vreodată o domnişoară mai dulce decât ea?

Fay se ridică unduitor din fotoliu. Fără să-şi ia ochii de la mine, alunecă agale către noi. Toţi bărbaţii se holbează la ea. Și cum să nu o facă? Se unduieşte la fiecare pas.

— Nepotul tău e un adevărat escroc sentimental, i se plânge ea lui Ned, venind lângă el şi înlănţuindu-l cu braţele. A fost atât de ocupat cu studiul în ultima vreme... Ce-i mai rămâne de făcut unei fete singure ca mine?

Îmi arde faţa. Dintr-odată, îmi dau seama că invitaţia mea aici ar putea fi parte a planului lui Ned de a mă arunca din nou în braţele lui Fay.

— O, dar Lon nu studiază, latră unchiul. Își petrece tot timpul liber pe plaja aia veche şi urâtă. Ai zice că se antrenează să devină campion olimpic la înotul pe spate.

Sprâncenele lui Fay se înalţă uşor:

— Interesant. Nu mi-a vorbit niciodată de vreo pasiune pentru înot.

Caut în minte o replică potrivită, dar Ned se bagă peste mine:

— Ar trebui s-o duci şi pe ea acolo, Lon. Da, asta e o idee straşnică. Du-te şi arată-i plaja ta lui Fay.

Bineînţeles că e exclus s-o duc pe Fay pe plajă. Nu când Cassandra mă aşteaptă să vin. Încerc să par cât mai relaxat posibil:

— Nu prea cred.

— Hai, du-o! insistă el cu un glas mult prea sonor şi îmi dă un cot în coaste sugestiv. O bălăceală la miezul nopţii nu sună atât de rău, ce zici, Lonnie?

Fay zâmbeşte:

— Şi cum nu-mi pot strica rochia cea nouă, asta înseamnă că...

Ned hohoteşte tunător, iar eu văd cât de dezgustător este când bea peste măsură. Ceilalţi bărbaţi se amuză şi ei. Fay zâmbeşte, savurând fiecare secundă de atenţie pe care ei i-o acordă.

— N-aş putea să fac asta, zic eu, îndepărtându-mă un pas. Ar fi nepoliticos din partea mea să abandonez oaspeţii.

— Ei, prostii! Suntem o mână de boşorogi care vorbesc tot felul de banalităţi.

Îl străpung cu privirea.

— Parcă ai spus că asta ar fi o ocazie bună pentru mine de a căpăta experienţă în afaceri!

Zâmbetul lui Ned păleşte şi o scânteie de severitate i se aprinde în ochi.

— M-am răzgândit!

Fay mă prinde de mână:

— Hai, Lon, du-mă! Mi-ar prinde bine o plimbare pe plajă. Tot fumul ăsta de trabuc mă îmbolnăveşte.

— Ai văzut? zice unchiul, cu faţa încă severă. Du-o pe Fay să ia aer curat.

Un fior de panică mă cuprinde. Cum să-i explic prezenţa Cassandrei, care mă aşteaptă acolo îmbrăcată în hainele ei ciudate, din viitor? Ba, mai rău, cum să i-o prezint pe Fay Cassandrei?

Fay mă trage de mână.

— Haide, Lawrence! Nu fi prostuț!

Ochii lui Ned se îngustează aproape insesizabil. Mă privește la fel ca în noaptea aceea din New York.

— Du-te, fiule!

Fay mă trage prin ușile duble din sticlă și eu o urmez. Am și așa destule griji pe cap și ar fi imprudent din partea mea să-i stârnesc unchiului mânia. În plus, aș putea să-i încetinesc avântul lui Fay înainte să ajungem pe plajă.

— Parcă a trecut o veșnicie de când n-am mai avut o clipă doar pentru noi! exclamă Fay, strângându-mă puternic de mână. Lumea ar putea crede că nu mai ții la mine.

Oftez.

— Fay..., șoptesc.

Se oprește brusc și se întoarce cu fața la mine. Îmi atinge buzele cu un deget:

— Nu mai vorbi, dragule! Hai să savurăm momentul.

Îmi înlănțuie gâtul cu brațele. Observ ceva în ochii ei ce nu am mai văzut niciodată. De parcă și-ar fi dat seama că am surprins-o, acea lucire stranie din privire dispare, iar ea îmi oferă zâmbetul viclean cu care sunt obișnuit.

— Sărută-mă, escrocule!

Își apropie buzele de ale mele, fierbinți și grăbite, și își lipește trupul de mine. Fay a fost întotdeauna o fată îndrăzneață, dar cu siguranță în seara asta se poartă ciudat, diferit. Sărutul ei este feroce. Felul în care mă îmbrățișează arată a disperare.

O prind de brațe și o dezlipesc de mine.

— Încetează!

Răsuflă sacadat:

— Ce mai este? mă țintuiește ea cu privirea de oțel. Avem și noi nevoie de intimitate, nu-i așa?

Mă înşfacă de mână şi mă trage către poteca ce duce spre plajă. Flacăra pericolului se aprinde în sufletul meu ca un far în noapte. Aş răni-o profund pe Cassandra dacă m-ar vedea în postura asta. Şi, ţinând cont de comportamentul lui Fay din seara asta, cu siguranţă ar ieşi scântei.

Mă opresc brusc, ceea ce face ca trupul fragil al lui Fay să se ciocnească de al meu din cauza inerţiei. Se aruncă în braţele mele, chicotind.

— Aşa mai merge!

Mă sărută din nou. Limba ei îşi face loc printre buzele mele. Scânteia dorinţei se aprinde înlăuntrul meu, dar o înăbuş. Nu o iubesc pe Fay.

Când încearcă să mă tragă de curea, îi cuprind braţele.

— Nu vreau să fac asta, Fay!

— De ce nu? De ce mă respingi în ultima vreme? Ai pe altcineva?

— Nu-i vorba despre asta.

N-ar avea niciun rost să-i spun despre Cassandra, chiar dacă aş omite să-i pomenesc de faptul că trăieşte cu o sută de ani în viitor.

Mă priveşte cu ochii îngustaţi:

— Ştiu că mă doreşti, Lawrence. M-ai dorit toată vara, aşa că lasă nobleţea deoparte!

Îmi retrag mâna. Ea râde, însă nu i se citeşte amuzamentul nici în voce, nici pe buze.

— Eşti laş! Nu eşti destul de bărbat să mă ai!

Clatin din cap:

— Te respect prea mult!

— Eşti un mincinos! urlă ea.

Încearcă să mă sărute iar, dar o resping. După care începe lupta, lovindu-mă cu picioarele şi cu pumnii cu toată puterea.

Mă străduiesc s-o fac să se uite în ochii mei.

— Ce te-a apucat? De ce te porţi aşa?

— Dă-mi drumul!

Se uită spre casă. Caută ceva. Buzele ei mimează cuvinte, dar când îşi dă seama că îi urmăresc privirea, începe să ţipe:

— Nu!

Şi atunci îl văd. Italianul musculos din bibliotecă. Cel care vorbea atât de concentrat cu Fay. Stă pe veranda de piatră. Ne ţine sub observaţie. Am senzaţia că a făcut-o tot timpul.

Iar Fay ştia că el e acolo.

Străinul se ascunde repede în tufişuri, dar e prea târziu. Mă întorc spre Fay.

— Cine era ăla?

— Crezi că ştiu?

O strâng tare de braţ.

— Vorbeai cu el în bibliotecă.

— E un oarecare. Un ţăran.

— Şi de ce ne urmărea?

Îmi aruncă un zâmbet ironic:

— Poate că s-a gândit că o să aibă parte de un spectacol pe cinste.

— Tu i-ai spus să ne vegheze, nu-i aşa? De ce? Credeai că o să-ţi fac rău? Credeai că nu eşti în siguranţă cu mine?

— Asta ar fi chiar ridicol, mai ales că am văzut că nu mă atingi nici măcar cu un deget!

Se scutură din prinsoarea mea. Se căzneşte să pară că nu-i pasă.

— Fay, vorbeşte cu mine! Spune-mi de ce te porţi aşa. Ai... probleme femeieşti?

— Eşti un ticălos, Lawrence! zice ea, uitându-se urât la mine.

După care pleacă în fugă spre casă. Rămân acolo, încă încercând să-i înțeleg purtarea. La întoarcere – culmea! – nimeni nu pare intrigat. Slavă Domnului că n-a făcut vreo scenă pe-aici! Îl caut cu privirea pe individul care ne urmărea, dar cred că a dispărut de mult.

Cu fălcile încleștate, mă amestec printre oaspeții din bibliotecă. În ciuda episodului jenant cu Fay, nu pot uita adevăratul scop al prezenței mele la această petrecere. Trebuie să obțin informații despre Cooper Enterprises pentru Cassandra. Și nu plec de aici până nu fac rost de ele. Suspiciunile mele rămân în picioare, totuși, uitându-mă la ciudatele chipuri din jur. Cine este de încredere? Nimeni, din câte se pare.

Mă opresc cu privirea asupra unui bărbat din apropiere. Este îmbrăcat într-un costum prea mare pentru el și frunzărește absent atlasul mare de pe măsuța de cafea. Este amețit de băutură. Perfect.

Mă aplec și îl bat prietenește pe umăr, zâmbindu-i.

— Salut, amice! Pare că paharul tău e aproape gol. Vrei să-l umplem?

Îmi întoarce zâmbetul:

— Păi, sigur, fiule! Mulțam.

Îi torn repede brandy în pahar, atent la ce se petrece în cameră. Ned încă stă la discuții cu Kip Hawkins, iar ceilalți bărbați par prinși la rândul lor în diverse conversații.

— Ești un băiat de treabă, zice individul beat când îi ofer paharul plin.

— Mi-a făcut plăcere, zic eu și mă îndrept către scaunul aflat vizavi de el. Te superi dacă stau jos?

— Chiar te rog, bolborosește el.

— Mulțumesc.

Îmi întinde mâna.

— Mă cheamă Hank.

— Lawrence, mă prezint eu, apoi sorb din paharul meu. Așadar, ești de la Cooper Enterprises?

Hank își ridică paharul în aer.

— Chiar de-acolo.

— De la vârf sau de la mijloc? îl întreb eu vesel. Iartă-mi indiscreția, dar voi studia avocatura, vezi tu, și sunt tare curios să aflu cum se desfășoară afacerile-astea mari.

Hank chicotește:

— Sigur, sigur. *No problemo!* Mai trage o dușcă. Păi, cred că sunt mai de la vârf, ca să zicem așa. Eu, ăăă, veghez la dedesubturi, dacă înțelegi ce vreau să-ți spun.

Mi se ridică părul de pe ceafă. Bingo! Încerc să par nonșalant.

— Dedesubturi zici? Cum ar fi...?

— Ei, știi tu..., spune el și face un gest cu mâna în aer. Chestii, socoteli.

Reușesc un zâmbet timid:

— Chestii periculoase?

Izbucnește în râs:

— Nee! Nu și pentru mine! Îmi țin subalternii din scurt la Cape Row.

— Cape Row?

— La depozit. Smith ne ține ascunși acolo, la docuri, astfel încât copoii cred că locul e pustiu.

Îmi notez bine în minte informația. Cape Row. Depozit.

Hank se ridică brusc.

— Ia ascultă, tre' să iau niște aer curat. Dintr-odată nu mă simt prea bine, știi?

Sar și eu în picioare:

— Pot să-ți mai pun o întrebare?

Clipește buimac la mine, iar eu iau răspunsul lui drept un da.

— Cine-i tânărul ăla? Cel brunet. Bine făcut, înalt şi solid?

Hank ridică din umeri:

— De unde vrei să ştiu eu? E greu să-i deosebeşti pe fraţii Cartelli! Oricum, mersi din nou pentru trataţie, puştiule!

Se împleticeşte spre ieşire, iar eu îl urmăresc cum dispare. Cartelli. Îi reţin numele pentru ca mai târziu să-i cer lămuriri lui Ned despre această familie. Nu ştiu care-i rolul fratelui în poveste, dar pare unul important.

Şi bănuiesc că nu e ultima oară când aud de acest nume.

CAPITOLUL 19

Cassandra

Bibliotecarii adevăraţi sunt întotdeauna acolo unde ai nevoie de ei. Sau, cel puţin, pe asta contez când intru în sală în prima mea zi de săpat prin arhive. Numai că, pătrunzând cu avânt pe uşile de la intrare, imaginea mea cu armata de ajutoare este spulberată. Biblioteca este ticsită de oameni. Ce-i asta, o petrecere? Peste tot sunt vaze cu flori. Un cvartet de coarde şi un banner uriaş pe care scrie: L. JAMES WINTHROP – CEA MAI MARE COMOARĂ DIN CREST HARBOR.

E ultimul lucru de care am nevoie acum. Fiecare bibliotecar e înconjurat de oameni care ţin în mâini platouri de plastic cu antreuri şi discută politicos cu voce scăzută. Chiar nu-şi dau seama că am nevoie de ajutor? Strângând din dinţi, localizez o femeie cu o eşarfă roşu-aprins şi cu un ecuson pe care-i este scris numele şi îmi fac loc prin mulţime până la ea.

— Scuzaţi-mă, zic eu, încercând să arăt din tonul vocii că nu am venit aici să-mi pierd vremea cu banalităţi.

Se întoarce către mine, întrerupând conversaţia cu un domn mai în vârstă, şi îmi oferă un surâs. Văzând că beneficiez de întreaga ei atenţie, trec direct la subiect:

— Am nevoie de toate informaţiile care se găsesc despre Crest Harbor din perioada anilor 1920.

— Poate doriţi să începeţi cu anii '30? zice ea. Presupun că doriţi să faceţi cercetări în legătură cu James Winthrop.

Încerc din răsputeri să nu-mi dau ochii peste cap. Ce-au toţi oamenii de pe-aici de pică în veneraţie pentru nişte celebrităţi locale?

— Nici n-am auzit de el, zic eu impasibilă.

E o minciună. Vreau doar s-o enervez. Sunt sigură că am studiat vreo poezie de-ale lui la cursurile de literatură engleză.

Pare satisfăcător de ofensată.

— Înţeleg.

— Caut altceva. Un proiect pentru... şcoală.

Indică undeva la stânga ei:

— Ar fi bine să începeţi cu microfilmele. La subsol. Aripa estică.

Îi mulţumesc şi pornesc într-acolo, schiţând o grimasă. Mulţumesc că mi-ai spus ceea ce ştiam deja. Bănuiesc că sunt pe cont propriu.

Îmi aşez tabăra în secţiunea de microfilme. N-am timp de pierdut pe-aici. Mai sunt doar șase zile în care pot să aflu cine-i criminalul.

Șase zile!

Mulţumită lui Lawrence, am câteva piste de pornire. Cooper Enterprises. Cape Row. Și numele Jerome Smith şi Cartelli. Pot s-o fac! Și o voi face!

Totuși, cu trecerea orelor, îmi dau seama că încerc să caut câteva ace în carul cu fân. Rolă după rolă, articol după articol, o grămadă de nume şi locuri care nu-mi spun nimic. Îmi ia trei ore să aflu măcar o menţionare a companiei Cooper

Enterprises, care se dovedeşte a fi o poveste plictisitoare despre cum au recondiţionat ei o veche ţesătorie.

Mi se pune o ceaţă pe ochi. Mintea îmi rătăceşte. Mă trezesc de mai multe ori uitându-mă în gol, visând la Lawrence. Aş da orice să-mi petrec întreaga zi cu el, pe plajă, să vorbim şi să-i simt braţele în jurul meu şi sărutările dulci. Buzele lui urmărindu-mi linia gâtului. Mâinile lui strângându-mi cu putere talia. Limba lui...

Concentrează-te, Cass! Trebuie să te concentrezi!

Dacă aş găsi vreo pistă care să ne ajute, atunci merită să fiu aici şi nu alături de Lawrence. Pe la patru după-amiaza, nu mai am aceeaşi convingere. După o zi întreagă de cercetare, nu am nimic cu care să mă prezint. Ochii îmi sunt uscaţi ca hârtia și privesc cruciş de la atâta citit. Am aflat ucigător de puţin după atâta chin. N-aş mai face niciun progres cu creierul aşa de încins.

Mă cuprinde disperarea. O zi pierdută. O zi pe care aş fi putut-o petrece cu Lawrence s-a dus pe apa sâmbetei. Și nu mai pot recupera aceste ore. Îmi vine să plâng. Îmi las capul pe masă.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnişoară?

Tresar. Este bibliotecara de mai devreme, cea cu care am fost cam obraznică. Nu pare să-și amintească totuşi. Zâmbetul ei este sincer şi călduros.

— Nu cred, răspund eu. Mi-e greu să găsesc ceea ce caut.

Încuviinţează din cap, cu înţeles:

— Da, e dificil. Ca şi cum ai încerca să găseşti acul în carul cu fân.

— Mi-aţi luat vorbele din gură.

Aruncă o privire asupra cutiilor cu microfilme cu care sunt înconjurată şi ridică una.

— Toate sunt din 1925. Căutați un eveniment anume?

— Păi, mai degrabă ceva ce bănuiesc că s-a întâmplat.

— V-ați gândit să căutați un an mai devreme sau unul mai târziu?

Poate că delirez din cauza atâtor ore petrecute cu ochii chiorâș, dar jur că văd deasupra capului ei cum se aprinde un bec. Probabil că mi se citesc emoțiile pe față, căci bibliotecara îmi oferă un surâs.

— Mult succes!

Mă duc direct la sertarele cu microfilme. Îmi țin respirația, închid ochii, mă învârtesc o dată și pun degetul pe un sertar. 1 martie 1927–1 mai 1927.

Prima cutie nu-mi dezvăluie nimic. Disperarea își arată colții, dar o reprim. Și cea de-a doua cutie este inutilă. Dar, până la urmă, cea de-a treia este cu noroc.

Într-un articol de ziar este menționată arestarea mai multor șefi de la nimeni alta decât Cooper Enterprises. Îmi crește pulsul pe măsură ce parcurg textul. Este de mare importanță. Trebuie să fie.

Deși nu spune nimic despre asasinarea unui adolescent nevinovat, se vede clar că sunt o companie coruptă, iar dovada o am chiar aici. Cine știe de ce sunt în stare?

Mă las pe spătar, copleșită dintr-odată de toate acestea. Ziua asta m-a cam dărâmat. Mă simt epuizată, dar profund ușurată. Trebuie să vorbesc cu Lawrence, să-i spun să se intereseze și de Cooper Enterprises. Cu mâini tremurânde, îmi adun lucrurile din jurul proiectorului. Acum am inima ușoară. Mulțumesc, doamnă bibliotecară!

În drum spre casă, calc pedala de accelerație. Totuși, când parchez, observ o mașină roșie pe alee.

Brandon. Mă lovesc cu fruntea de volan.

— Nemaipomenit!

Orice speranţă de a mă strecura neobservată dispare în momentul în care deschid uşa. Mama şi Brandon stau în bucătărie, exact în raza vederii. În mijlocul unei discuţii amuzante, dau cu ochii de mine.

— Iat-o! zice Brandon, afişând ceva ce se dorea a fi un surâs suav. Te simţi mai bine?

Mama devine serioasă:

— Pe unde mi-ai umblat?

— La bibliotecă, răspund eu, lăsând să-mi cadă lucrurile într-un morman pe podea. Aşa cum ţi-am spus de dimineaţă.

— La bibliotecă şi la...?

— Doar atât, i-o tai eu. M-am dus direct acolo şi m-am întors direct aici.

Mama îşi încrucişează braţele la piept şi ridică o sprânceană:

— Chiar te aştepţi să cred că ai stat timp de opt ore la bibliotecă?

Oftez. Aş putea să dau totuşi o fugă până pe plajă. M-aş ascunde acolo cu Lawrence până când familia mea ar crede că m-am înecat şi s-ar întoarce în Ohio.

— Poate că nici nu vreau să ştiu, zice mama. Nu-mi pot imagina cum poate fi convins un adolescent să-şi petreacă o zi întreagă în bibliotecă în timpul vacanţei de vară.

— Întreab-o pe bibliotecară dacă nu mă crezi.

Mama mă admonestează îngustându-şi ochii:

— Ei, să-ţi fie de bine! Brandon, aici de faţă, m-a înduplecat să vă las să vă petreceţi vremea împreună, în loc să te pedepsesc imediat.

Seara asta devine din ce în ce mai minunată.

— Am adus filmul ăla despre care ţi-am vorbit, intervine Brandon, fluturând carcasa unui DVD.

Toată conversația asta e ultimul lucru de care am nevoie. Atât creierul, cât și nervii îmi sunt încinși la maximum. Nici prin gând nu-mi trece să lipsesc de la întâlnirea cu Lawrence de diseară. Probabil că mă așteaptă chiar acum. Brandon și filmul lui idiot nu mă vor împiedica să mă duc pe plajă.

— Super! exclam eu cu un zâmbet forțat. Abia aștept să-l văd. Peste o oră? Poți să te duci și... să aduci niște Slurpee* sau ceva de genul ăsta.

— Cass! mă atenționează mama, cu dezaprobare în voce.

— Trebuie să rezolv ceva urgent. Este foarte important.

Brandon își țuguie buzele:

— Aș putea să mă duc dacă vrei într-adevăr...

— Ar fi super.

— Ba nu prea cred, intervine mama, apoi iese din raza vederii lui Brandon și îmi aruncă o privire necruțătoare de genul de-ce-ești-așa-mojică? Brandon te așteaptă deja de o oră. Orice ai avea de făcut poate sta până mâine.

— De fapt, nu poate!

— Ba poate și o va face!

Acum primesc privirea poartă-te-frumos-sau-o-nçurci.

Cântăresc riscurile de a o înfrunta. În acest moment, dacă aș fi pedepsită, ar fi cu mult mai rău. Poate reușesc să-l gonesc mai repede pe Brandon. Mimez din nou greața pe la mijlocul filmului. Probabil că Lawrence mă va aștepta ceva vreme. Să sperăm. Îmi rețin un oftat adânc.

— Super! Hai să-l vedem, atunci.

Mama dă din cap:

— Vă fac un smoothie, ce ziceți?

— Super tare! mormăi eu.

---

* Băutură răcoritoare prezentată sub formă de fulgi de gheață (n. tr.).

Mama dispare în bucătărie, iar Brandon îmi adresează un zâmbet timid.

— Salut!

— Salut!

— Mi-am făcut griji pentru tine în seara aceea.

Îi evit privirea.

— A, da?

— Ţi s-a făcut rău atât de rapid...

— Da, zic eu, a fost cam aiurea.

— Am încercat să te sun toată ziua.

— Am fost ocupată.

— Să studiezi la bibliotecă? face el, ridicând complice din sprânceană.

— Da!

— Şi despre ce studiezi?

— Ce, acum eşti Barbara Walters?

Începe să râdă:

— Ce zici, mai bine să dăm drumul la film?

— O idee bună.

Rămâne înţepenit acolo ceva vreme până să îmi dau seama că ne aflăm în casa mea şi că ar trebui ca eu să-l conduc în salon.

Îi fac semn cu capul:

— Pe aici.

Când trecem pe lângă o fereastră ce dă spre curtea din spate, zăresc tufişurile de lângă plajă. Mă cuprinde un dor cumplit să alerg şi să-l văd pe Lawrence. Mai este atât de puţin timp! Ar trebui să-mi petrec fiecare secundă încercând să-l salvez.

— Grozav televizor! zice Brandon, întrerupându-mi şirul gândurilor când se lasă să cadă într-una din canapelele de piele.

— Mda, reuşesc eu să rostesc, străduindu-mă să maschez iritarea din glas. Ştii... sunt foarte obosită. Poate ne uităm doar la o parte din film.

— Orice ai tu chef, zice el, surâzând.

O, Doamne! Sper că nu crede că am lansat o invitaţie la giugiuleală.

Pun filmul, în ciuda creierului meu care protestează ţipând. Trăgând de timp cât mai mult cu putinţă, îmi fac de lucru cu ajustarea sonorului, a culorilor, a calităţii sunetului.

— Hei, tu, ăla din primul rând, nu văd filmul din cauza ta! îmi strigă Brandon.

Râd ca la comandă, iar el bate cu palma pe locul de alături.

— Hai, doar nu vrei să pierzi începutul. E o urmărire mortală cu maşini.

— O, sună... nemaipomenit!

Mă aşez pe canapea cât mai departe cu putinţă, însă Brandon alunecă lângă mine. Îmi zâmbeşte, de parcă ne pregătim să ne lipim unul de celălalt. De unde o fi tras el concluzia că între noi există ceva? Cred că asta se datorează acestei noi realităţi alternative, fără-Travis-Howard, în care trăim acum.

În timp ce filmul îşi derulează acţiunea, îmi încrucişez strâns braţele la piept ca să descurajez orice intenţie de a mă ţine de mână. După zece minute, braţul lui Brandon se întinde pe spătarul canapelei. Două minute mai târziu, atunci când pe ecran explodează o cisternă de benzină, provocând o vâlvătaie portocalie, braţul lui aterizează pe umerii mei.

Îl ţintuiesc cu privirea, dar el doar zâmbeşte.

— Drăguţ film, nu-i aşa?

Oftez şi trag cu ochiul la ceas. Îi mai dau douăzeci de minute până când o să mimez epuizarea. În douăzeci de minute cred că mama va fi destul de liniştită.

— Arăţi chiar foarte bine în seara asta, îmi şopteşte el, gâdilându-mi urechea cu respiraţia.

Şi dintr-odată mă păleşte ceva. Iată că o fac din nou. Mă prăbuşesc în acelaşi mod de gândire care m-a ţinut prizoniera angoasei toată vara. Am încercat să fiu tot ce au vrut alţii să fiu, convingându-mă că este ceea ce vreau şi eu. Însă acum ştiu ce vreau cu adevărat. Şi n-am de gând să mă mai prefac.

Trag aer adânc în piept şi mă îndrept de spate.

— Uite ce e, Brandon. Trebuie să vorbim...

— OK! se îmbăţoşează el.

— Cred că eşti într-adevăr un tip de treabă...

— Cine vrea un smoothie?

Mama se strecoară în cameră, ţinând în mâini o tavă cu două pahare uriaşe, pline cu suc de căpşune şi banane. Sincronizare perfectă, mamă! Ca de obicei.

— Arată delicios, o complimentează Brandon cu un surâs.

— E reţeta mea specială. Nu-ţi dezvălui ingredientele secrete. Să vedem dacă le ghiceşti.

Mă ridic în picioare, iar zâmbetul mamei păleşte.

— Cass? Ce-i cu tine?

— Nu mai pot, mormăi eu. Trebuie... să mă bag în pat.

Fără să aştept vreo reacţie, o iau la goană pe scări. Închid uşa dormitorului cu piciorul şi mă reazem de ea. Rămân acolo o vreme îndelungată. Stresul începe să mă macine.

Draperiile albe, diafane de la fereastră sunt umflate de o pală de vânt. Pot simţi mirosul oceanului. Al plajei. Îmi încleştez fălcile.

Trec la acţiune, încui uşa şi mă grăbesc să găsesc nişte muzică lentă la radio. Vechiul truc cu pernele-sub-pătură-care-ar-trebui-să-arate-ca-trupul-meu pare bun pentru generală, dar nici eu nu sunt departe. Îmi pun un pulover negru peste cămaşă şi

nişte pantaloni negri. Din câte se pare, nu sunt departe nici de un ninja jalnic.

Marele avantaj de a trăi într-o casă imensă este că te poţi strecura nevăzut destul de uşor. Am de trecut un hop când mă furişez pe lângă birou, unde Frank se află într-o videoconferinţă târzie cu Beijingul. Nu ştiu unde s-a dus Brandon, dar nici că-mi pasă. Mama probabil că va ţipa la mine. Nici de asta nu-mi pasă. Iar când trec prin gardul viu şi ajung pe plajă, tot efortul meu este răsplătit.

Lawrence mă aşteaptă la locul nostru. Se întoarce, dar, în loc să alerge spre mine, stă şi mă studiază. Mă trag de cămaşă, din reflex.

— Arăt ca o proastă, ştiu, dar a trebuit să mă furişez din casă.

— Eşti o fantasmă, Cassandra!

Acum vine spre mine. Senzaţia pe care mi-o oferă sărutul lui este şi mai plăcută decât în visul meu. Prima jumătate de oră ne-o petrecem reamintindu-ne lucrul acesta. Fiecare secundă pierdută în bibliotecă, fiecare cuvânt tensionat din partea mamei a meritat dacă mi-a adus momente ca astea.

Gândul la bibliotecă m-a readus cu picioarele pe pământ. Avem lucruri importante de discutat.

— Trebuie să vorbim despre Cooper Enterprises, spun eu în timp ce Lawrence îşi mişcă buzele de-a lungul gâtului meu.

— Chiar trebuie? mă întreabă el printre sărutări.

Pleoapele mele tremură de plăcere.

— Mm-hmm, murmur eu, apoi mă las puţin pe spate. Adică, da! Trebuie să vorbim. Gata cu sărutările.

— Ah, dar asta nu e distractiv.

— Ne putem distra mai târziu. Acum trebuie să discutăm despre ce am descoperit astăzi.

— Sau... Lawrence mă trage mai aproape. Ne putem săruta acum și vorbim mai târziu.

Îi resping îmbrățișarea.

— E ceva serios, Lawrence!

— Ai dreptate, oftează el. Așadar, ai găsit ceva în legătură cu Cooper Enterprises?

— Da. Sunt o pacoste, încep eu. Articolul pe care l-am găsit este din 1927. Spune despre cum aproape toți tipii de la vârf din companie au fost arestați.

— Pentru ce?

— Diverse delicte. Majoritatea legate de afaceri, cred, însă articolul nu intra în detalii.

Lawrence se încruntă, adâncit în gânduri:

— Puteam să ghicesc. Mi s-a părut mie ceva dubios.

— Pare destul de gravă situația.

El încuviințează din cap:

— O să fac niște săpături mâine.

Îl apuc de braț:

— Ai mare grijă! Nu te băga în necazuri doar ca să mă impresionezi pe mine. Oricum o să mă giugiulesc cu tine.

— E bine de știut, zice el, apoi zâmbetul îi piere de pe chip. Dar poate că atrag necazurile doar știind toate aceste informații.

— Nu mai vorbi așa! zic eu, cu inima strânsă.

— Îmi pare rău. N-am vrut să fiu așa de sumbru.

— Sunt informații utile, iar dacă suntem precauți și atenți, ți-ar putea salva viața.

Își apasă mâna peste a mea.

— Aș vrea să cred asta.

— Nu te voi abandona, Lawrence. Cred cu tărie că ăsta este destinul meu. Și poate că...

Vocea îmi devine o șoaptă. El se încruntă puțin.

— Poate că...?

— Nu ştiu, răspund eu, şovăind, şi mă uit în jos, la picioare.

— Nu, spune-mi!

— Păi... mă tot gândesc că... Ezit, căci nu-mi găsesc cuvintele potrivite. Dacă soarta ne împiedică să ne vedem oriunde altundeva decât pe plaja asta, atunci poate că, după ce te salvez, ne vom putea vedea şi în afara ei.

Aproape că nu îndrăznesc să-l privesc în ochi. Dar când o fac, se uită la mine de parcă ar vrea să pătrundă vorbele mele.

— Adică, tu crezi că vom fi în stare să călătorim fiecare în timpul celuilalt?

Încep să roşesc.

— E o stupizenie, nu?

— Nu, nu este! se aude glasul lui blând.

— Ba da! Călătoria în timp este imposibilă.

— Și totuşi, iată-ne aici, despărţiţi de un secol, dar îmbrăţişaţi.

Un fior de energie mă străbate. Ne privim ochi în ochi.

— Și dacă ai dreptate? Ai idee ce-ar însemna asta?

— Ar însemna că noi doi am putea fi...

— Împreună, spune el încetişor, luându-mi mâna şi împletindu-şi degetele cu ale mele. Cu adevărat împreună. Fără obstacole care să ne despartă.

CAPITOLUL 20

Lawrence

Dacă aş putea, aş petrece toate cele cinci zile rămase ale vieţii mele – fiecare minut – pe plajă cu Cassandra. E ca un energizant, îmi vindecă toate temerile. Îmi doresc să stau alături de ea, bucurându-mă de căldura şi frumuseţea ei. Dar, din păcate, viaţa merge mai departe. Iar eu trebuie să păstrez aparenţa normalităţii în faţa celor din jurul meu. Unul dintre ei este Charles.

Stabilisem de mult cu el să ne vedem azi la club. M-aş fi scuzat dacă nu ar fi fost gândul crud că aceasta ar fi ultima oară când îl mai pot vedea. Astfel încât, cumva împotriva voinţei mele, mă îmbrac şi mă îndrept către terenul însorit pe care se află cel mai exclusivist club din Crest Harbor.

Charles mă aşteaptă la bar. Normal. Arătos, într-un costum alb, de in, soarbe dintr-un pahar cu Bloody Mary şi stă cu ochii pe nişte fete de bani gata. Ele pândesc de sub borurile pălăriilor şi chicotesc vesele.

— Prea drăguţe pentru tine, îi zic eu lui Charles şi îmi trag un scaun de lângă el.

— Taci, murmură el. Cred că le-am păcălit.

Însă în momentul acela, fetele se ridică ostentativ de la masă și ies alene pe verandă. Cu o clipă înainte să dispară, fata înaltă, cu ochii negri, frumoasa grupului, îmi aruncă peste umăr o privire provocatoare și ridică o sprânceană, zâmbind ironic. Apoi se evaporă.

Charles îmi trage un pumn în braţ.

— Care-i treaba, Lon? O demoazelă nu-ţi este de-ajuns?

— Nu-i vina mea, Charlie, băiete. Mama m-a făcut aşa de arătos. Nu am cerut-o eu.

Își drege glasul, apoi bate cu degetele în tăblia barului.

— Încă un rând, îi cere el barmanului. Și să fie dublu.

— E cam devreme să te-mbeţi, nu crezi?

— Păi, *carpez* ziua.

Îl iau frumos pe după umeri și îl îndepărtez de bar.

— Sună bine, numai că am nevoie de ajutorul tău ca să-mi *carpez* eu ziua altfel.

— La ce te-ai gândit?

— Ce părere ai de un spionat în stil mare?

Un rânjet apare brusc pe chipul lui Charles.

— Măi să fie, Lonnie, ticălosule! Ce pui la cale?

— O să vezi.

Mergem cu automobilul de-a lungul coastei, iar Charles îmi face capul calendar despre viitoarea lui cucerire. Încerc din răsputeri să-mi păstrez firea, însă mâinile îmi transpiră pe volan. Îmi dau seama că jocul meu actoricesc exprimă amatorism. Când ajungem în cel mai rău famat cartier din oraş, îi trezesc suspiciunea lui Charles.

— Ia zi, unde suntem?

Încerc să par cât mai degajat:

— În Cape Row.

Charles se răsuceşte spre mine şi mă săgetează cu privirea:

— Cape Row? Ce-ţi trece prin cap, Lon? Chiar vrei să fim omorâţi?

— Deja ţi-am spus ce vreau să fac – un pic de spionaj.

— Și pe cine spionezi?

— Nu-l ştii tu. Un individ care lucrează cu unchiul meu.

— Pare plictisitor, zice Charles, încruntându-se. Nu-mi spune că-i facem un comision lui Ned.

— Nu chiar.

Aproape că depăşesc cu maşina vechiul depozit, dar recunosc ciudatul desen de pe peretele cu urme de rugină şi calc puternic pe frână. Este acelaşi desen pe care l-am văzut pe documentele imprimate cu litere roşii de la Cooper Enterprises. Stomacul mi se revoltă ca un peşte pe uscat.

— Aici este!

Cu mâini tremurânde, parchez automobilul în spatele unor containere bătute de vreme. Charles se uită la mine în tăcere, apoi își strânge braţele la piept, râzând nervos.

— În regulă. Acum trebuie să-mi spui ce se petrece. Doamne Dumnezeule, Lon, arăţi de parcă ai fi văzut-o pe doamna cu coasa.

N-are idee cât de bine a nimerit-o.

— Ai putea zice şi asta.

Are o mină serioasă.

— Spune-mi!

Respir lung. Știu că nu pot să-i dezvălui chiar totul, dar bănuiesc că ar fi bine să împart povara asta cu măcar o singură persoană.

— Este greu de explicat. Cred că unchiul s-a înhăitat cu cine nu trebuie. Și cred că poate da de necaz. De mare necaz. Pericol chiar.

Charles se scarpină la ceafă.

— Măi să fie!

— Haide! îl chem eu. Vreau să cercetez locul.

— Eşti sigur că nu este primejdios? întreabă el, cu ochii la depozit.

— Habar n-am!

— Ei, m-ai liniştit, Lon. Mulţumesc!

Sar din maşină şi el mă urmează îndeaproape.

Depozitul companiei Cooper Enterprises nu este gol. La capătul cel mai îndepărtat al construcţiei, câţiva muncitori descarcă nişte butoaie largi din remorca unui camion. Şeful de echipă se sprijină de perete şi fumează o ţigară, în timp ce-şi supraveghează oamenii. Îl înşfac de mânecă pe Charles şi ne furişăm pe după clădirea depozitului.

— Şi ce crezi c-ai să găseşti aici? mă întreabă el de la adăpostul umbrelor.

— Nu ştiu. Cred că doar vreau să-mi fac o idee despre ce fel de afaceri se-nvârt pe-aici.

— Iar eu cred că le putem declara riscante.

Ajungem exact în spatele depozitului. Lipit cu faţa la zid, trag cu ochiul pe după colţ. Dacă faţada arată ca o ruină, spatele este într-o stare şi mai deplorabilă. Grămezi de gunoi sunt presărate peste tot pe asfaltul măcinat. O băltoacă mare cu apă stătută reflectă norii argintii, unduindu-se uşor în vânt. Şi o rablă abandonată zace în mijlocul unor tufe de plante sălbatice cu floricele galbene.

Dar stai o clipă...

Rabla aia... O recunosc. E cea care era parcată lângă casa unchiului Ned în miez de noapte. Mi se pune un nod în gât la această descoperire şi mi se taie răsuflarea.

— Ce-i? mă întreabă Charles.

Duc degetul la buze ca să-l fac să tacă. Abia acum îmi dau seama că l-am băgat într-o chestiune foarte periculoasă.

— Trebuie să ne despărţim, îi şoptesc eu. Chiar acum!

Voci ascuţite răzbat până la noi, ceea ce ne face să încremenim în loc.

Cineva iese din clădire. Mă ia cu fiori. Este individul cu care am discutat în biblioteca lui Ned. Bărbatul acela băut care mi-a mărturisit despre Cape Row. Cum îl chema?

Hank.

Acum arată total diferit. Nu e vorba de costumul lui alb şi băţos sau de părul frezat, ci de felul cum păşeşte – sever şi stăpân pe sine. Oare toată treaba cu beţia a fost un rol bine jucat? Un rol care să ne păcălească pe Ned şi pe mine?

Un ţipăt înfundat anunţă venirea altora. Doi uriaşi musculoşi târăsc după ei un al treilea bărbat, care are mâinile legate la spate. Un sac de pânză îi acoperă capul, legat bine în jurul gâtului. Charles şi cu mine schimbăm o privire. Chipul lui Charles este alb ca varul.

Musculoşii îşi aruncă prizonierul la pământ în faţa lor. Capul acestuia aterizează în băltoacă, împroşcând apa. Geme şi se răsuceşte pe spate.

— Lon, îmi şopteşte Charles cu voce tremurată. Am dat de belea!

Îi fac semn să tacă şi trag din nou cu ochiul. Mă cuprinde o senzaţie de gheaţă, înfiorătoare, totuşi nu-mi pot întoarce privirea.

Omul cu sacul pe cap plânge în hohote, încercând să spună ceva, dar nu reuşesc să disting cuvintele. Hank îşi netezeşte freza şi mormăie un ordin către uriaşi. Unul dintre ei scoate

ceva din haină. Înainte de a-mi da seama exact ce anume, se aude un pocnet înfricoşător, iar omul căzut la pământ rămâne fără suflare.

— Doamne sfinte! exclamă Charles gâtuit.

Nu-mi pot lua ochii de la omul întins pe jos. Un cerc roşu se întinde în jurul capului învelit în sac. Deci la asta se referea Hank când spunea că „veghează la dedesubturi". Cassandra avea dreptate. Cooper Enterprises este periculoasă. Mai mult decât mi-aş fi imaginat.

— Doamne sfinte! repetă Charles, cu ochii cât cepele.

Îmi simt trupul ca de plumb, dar ştiu că trebuie să plecăm de-aici cât mai repede cu putinţă.

— Doamne…

Îl apuc de braţ şi-l îndemn să fugă.

Ne furişăm către maşină. Dar dacă ucigaşii ăştia mi-au văzut-o? Câţiva dintre ei ne-ar putea aştepta să vadă cine-i spionează. Sau altcineva ar putea supraveghea din depozit. Şeful de echipă cu ţigara, spre exemplu.

Îl apuc din nou de braţ pe Charles:

— Stai aşa!

Răsuflă din greu.

— Trebuie să dispărem de-aici, Lon!

— Întâi trebuie să ne asigurăm că putem.

Ne ghemuim după o stivă de lăzi de la marginea clădirii. Tremurând, îmi ridic capul pe deasupra lăzilor.

Maşina este acolo unde am parcat-o. Cu colţul ochiului surprind o mişcare.

Hank iese din depozit, ştergându-şi mâinile cu batista. Cei doi ucigaşi îl urmează îndeaproape. Dacă mai merg şase metri, automobilul meu se va afla în raza lor vizuală.

Avem un minut la dispoziţie. Poate mai puţin.

— Acum, Charles! Fugi!

Ţâşnesc dindărătul lăzilor cu o asemenea forţă, încât aproape mă prăvălesc cu capul pe asfalt. Însă mă redresez şi mă avânt înainte. În spatele meu, Charles abia îşi mai trage sufletul.

Strigăte şfichiuiesc aerul precum gloanţele. Ne-au reperat. Iar dacă Hank e cu mintea acasă, îşi va da seama imediat cine sunt.

CAPITOLUL 21

Cassandra

Și eu, care credeam că prima zi la bibliotecă a fost groaznică. Azi este o adevărată tortură. Poate pentru că știu ce are de gând Lawrence să facă. Nu mi-a dat prea multe detalii, dar pot să ghicesc. Ceva legat de Cooper Enterprises, cu toate că în momentul ăsta ar trebui să stea cât mai departe de ei cu putință.

Mi-a promis că va fi cu ochii în patru. Iar eu i-am promis că nu-mi voi face griji. Încerc, cu fiecare fibră a conștiinței mele afectate, dar este un jurământ greu de respectat.

Chiar imposibil.

Simt nevoia să-l văd. Vreau să-i simt pulsul cald. Vreau să-mi sprijin capul de pieptul lui când inspiră și expiră aerul din plămâni. Trebuie să-l ajut să rămână în viață. Un gând înspăimântător iese la iveală din adâncul minții. Dacă ne-am jucat iar cu continuumul spațiu-timp? Oare faptul că l-am avertizat pe Lawrence de posibila moarte i-a schimbat acțiunile, ceea ce a modificat apoi viitorul?

Azi-dimineață l-am așteptat o oră întreagă. Numai pescărușii și valurile cenușii tulburau liniștea mohorâtă. Știu, știu,

trebuie să facă ce are de făcut. Dar nu putea să vină măcar să mă salute?

Stomacul mi se strânge şi mai tare. Nu ştiu cât o să mai rezist cu tot stresul ăsta. Şi tot ce pot să fac este să sap mai adânc şi să mă rog să găsesc ceva care să ne fie de folos.

Privesc în lumina proiectorului, urmărind absorbită microfilmul, când târşâitul unui scaun îmi distrage atenţia. Mama se aşază la masa de alături.

— Măi, să fie! Tu chiar eşti la bibliotecă!

Mă holbez la ea, nevenindu-mi să cred.

— Şi tu chiar ai bătut drumul până aici ca să mă verifici?

— Ei, haide, Cass! Doar nu te aşteptai să-nghit toată povestea asta a ta. Pare cam greu de crezut că-ţi petreci aceste zile superbe de vară îngropată în bibliotecă.

— Ei, uite că asta fac! Aşa cum poţi vedea şi singură. Cred că acum poţi să ai mai multă încredere în mine.

Ridică din umeri:

— Cred că n-am încotro. Dar ce faci aici?

Citeşte eticheta cutiei goale: „1 decembrie 1928 – 1 februarie 1929".

Mă prind încordată de marginile mesei. Depun mari eforturi să nu-i smulg cutia din mână. Trebuie să-mi păstrez calmul. Să nu trezesc suspiciuni.

— Ei, nimicuri.

Mama înalţă din sprânceană şi îmi dau seama că nu scap aşa uşor. Mintea o ia razna. Gândeşte, Cass! Trebuie să găsesc ceva plauzibil cu care s-o îmbrobodesc. În disperare de cauză, caut cu privirea pe rafturile de jos ale etajerelor din jurul meu, poate-poate găsesc ceva. Gândeşte! Gândeşte!

Dintr-odată, îmi vine o idee.

— Este o chestie pentru Jade, zic eu, ridicând nepăsătoare din umeri. Studiază suprarealiştii anilor '20. Crede că am putea colabora pentru un proiect la cursul de Istoria artei atunci când revine în ţară.

Mama se încruntă uşor, cercetând din nou cutia. Eu îmi ţin respiraţia.

— Păi... pare cam nedrept din partea ei să-ţi ceară să-ţi petreci vacanţa de vară prin săli de bibliotecă, iar ea să se distreze la Paris.

Îmi reprim un oftat de uşurare.

— E-n regulă. Și ea face muncă de cercetare la Paris. Cu siguranţă la ea e mai distractiv, dar *c'est la vie!*

Mama se uită în ochii mei. Este acea privire de „vreau să fii sinceră cu mine" cu care m-a învrednicit de atâtea ori. Și este de-ajuns ca un sentiment de vină să mă cuprindă. Nu-mi place să o mint. Și încerc să evit asta cu orice preţ. Dar acum este vorba despre altceva. N-aş avea cum să-i explic. În cel mai bun caz, ar considera că am luat-o pe arătură și atunci și-ar face și mai multe griji. În cel mai rău, mi-ar interzice să mai merg pe plajă. Prin urmare, îi adresez un zâmbet şi o mângâi pe braţ.

— E-n regulă, mamă! Acum poţi să pleci împăcată că ţi-ai făcut datoria părintească de a mă verifica.

Își îngustează privirea:

— OK, dar vreau să fii acasă la cină. La cinci și jumătate. Niciun minut întârziere, ne-am înţeles? Și apoi petrecem timpul în familie. Se pare că între treaba asta cu cercetarea și noua ta pasiune pentru alergat, abia te mai văd la faţă.

Îmi muşc buzele. Cu cina mai merge. Dar să-mi pierd vremea în familie este exclus. Însă voi vedea la momentul potrivit cum o s-o rezolv.

— Sigur, mamă. O să vin.

Mă sărută în creștetul capului.

— Să nu studiezi prea mult, OK? Școala este minunată, dar în vacanță ar trebui să te bucuri de viață și să ieși în lume.

— Bine, mamă!

Când se apropie ora cinei, încă nu sunt gata să plec din sala de lectură. Dar timpul trece, oricât ai vrea tu să mai aștepte. Este prima oară când realizez cât de prețios poate fi câteodată un minut. Sau o oră. Sau o zi. Zboară atât de repede și nu putem face nimic ca să le oprim.

Îmi târăsc picioarele pe scări până în aripa principală a bibliotecii. Când ajung pe ultima treaptă, privirea îmi este atrasă de un tablou agățat pe perete. Razele soarelui îl scaldă în lumina lor, în ciuda obscurității locului în care este plasat.

Nu știu de ce, dar mă trezesc ducându-mă țintă spre el. Este un peisaj cu o plajă – nu chiar plaja noastră, dar una asemănătoare. Deasupra unui ocean indigo, strălucește luna plină. Astrul se reflectă într-o dungă luminoasă în apă și pe nisipul țărmului. E ceva cu luna aceea...

Nu era lună plină în noaptea în care l-am cunoscut pe Lawrence? Reclădesc în minte imaginea. Îmi amintesc o flamă de-a lungul valurilor, însă nu sunt sigură că așa s-a întâmplat cu adevărat sau a fost un vis. Prima noastră întâlnire îmi pare un film pe care l-am văzut despre viața altcuiva.

Stau și privesc pictura o vreme înainte să plec și un sentiment ciudat, tulburător mă cuprinde. Când mă îndrept către ușa automată de la ieșire, mai arunc o privire către tablou. Cercul palid al lunii tronează deasupra rafturilor nesfârșite de cărți.

În drum spre parcare, îmi scot telefonul din buzunar şi tastez pe Google „următoarea lună plină". O iconiţă cu imaginea astrului îmi apare odată cu informaţia.

Următoarea lună plină va fi pe 6 august.

Mi se taie respiraţia – 6 august, a două zi după presupusa moarte a lui Lawrence. Mă opresc. Ce vrea să însemne asta?

Simt nevoia să merg acasă şi să bag ceva în stomac. Chiar încep să cedez nervos.

Pornesc spre casă şi pe drum mă tot gândesc că informaţia asta are o oarecare importanţă.

CAPITOLUL 22

Cassandra

Parcă niciodată cina nu a durat atât de mult. Să nu mă înţelegeţi greşit. Îmi iubesc familia. Frank este mereu cu umorul la el, iar Eddie este întotdeauna adorabil. Însă acum nu mă pot gândi decât la Lawrence. Starea de anxietate a căpătat proporţii odată cu venirea serii. Dacă nu-l văd cât mai repede, o să înnebunesc de-a binelea.

Aproape că am terminat să o ajut pe mama cu strânsul mesei, când Frank intră triumfător, ţinând jocul Candyland ca un ospătar ce-ţi prezintă un fel apetisant de mâncare.

— Cine este gata pentru o călătorie legendară pe tărâmul dulciurilor, bomboanelor şi minunilor? întreabă el cu surle și trâmbiţe.

— Eu! Eu! Eu! strigă Eddie încântat.

Îi ciufulesc părul.

— Mă tem că eu o să zic pas. Mlaștina de melasă mă bagă în sperieţi.

— Frumoasă încercare, Cass! zice mama, ştergându-şi mâinile cu prosopul de bucătărie. dar ne-am înţeles că vom petrece seara asta împreună.

— Şi tocmai am avut o cină minunată în familie.

— Ba o să joci o rudă de Candyland, decretează ea calm şi ferm. Şi să nu mai aud o vorbă!

Eddie se balansează în scaunul lui.

— Vino lângă mine, Cassie!

Mă uit ţintă la uşa din spate. Mi-l închipui pe Lawrence aşteptându-mă. Fierb de nerăbdare, dar nu-mi pot permite să-i trezesc mamei suspiciunea. Le ofer un zâmbet larg.

— Atunci Candyland să fie!

După trei runde, toate câştigate miraculos de Eddie (căci Frank trişează), în sfârşit îmi dau voie să mă duc „să mă culc". La fel ca noaptea trecută, aştept până aud clicul de închidere a uşii dormitorului mamei şi al lui Frank, apoi mă strecor pe scări şi ies pe uşa din dos.

Alerg spre plajă, convinsă că gravitaţia va dispărea în orice clipă şi că îmi voi lua zborul ca o rachetă. Înaintea mea întrezăresc poteca dintre tufişuri. O privelişte pe care am ajuns s-o iubesc. Însă în seara aceasta simt teamă. O nevoie inexplicabilă de a mă grăbi. A trecut prea mult timp de când nu l-am mai văzut pe Lawrence. Orice s-ar fi putut întâmpla în douăzeci şi patru de ore.

Mă ard plămânii. Mă avânt printre crengile ascuţite. Zgomotul valurilor şi gustul de sare al oceanului mă izbesc din plin.

Lawrence stă întins pe nisipul ud de la marginea plajei. Valuri negre cu creastă de spumă albă îi mătură trupul nemişcat.

Mi se opreşte inima în loc. Pământul îmi fuge de sub picioare. Înaintez în stare de şoc.

Am ajuns prea târziu. A murit.

Dar apoi îl văd cum se ridică în capul oaselor. Îmi întâlneşte privirea şi îmi zâmbeşte uşor:

— Iată-te!

Mă poticnesc brusc.

— Nu ești... mort!

— Mai am cinci zile, ai uitat? râde el, apoi se saltă în picioare. Te simți bine?

— M-ai speriat ca naiba! Ai idee cât de îngrijorată am fost azi?

Se încruntă puțin și mă ia în brațe.

— Îmi pare rău. Dar sunt bine. Vezi? Mă strânge puternic. În carne și oase. Cât se poate de viu.

Îmi lipesc fața de gâtul lui. Gândul că Lawrence zăcea acolo mort îmi dă fiori. Dar nu vreau să vorbesc despre asta. Îmi închipui ce-i în capul lui zilele astea. Nu-i nevoie să-i sporesc gândurile negre.

— Las-o baltă, zic eu și îl îmbrățișez. Atunci îmi dau seama că e ud. Mă dau înapoi. Ai înotat? Cu hainele pe tine?

Ridică din umeri, cu un zâmbet tâmp.

— M-am plictisit cât te așteptam.

— N-am mai întâlnit pe cineva atât de îndrăgostit de ocean.

— Așa cum am mai spus, face bine la suflet. Mă ia de mâini. Vino! Hai să-ți arăt!

Are pielea rece. Ca de mort. Mă ia cu fiori.

— Lawrence...

— N-o să-ți dau drumul deloc, îmi promite el și mă trage spre apă. Și nici nu ne avântăm în larg.

— Nu putem!

— Hai, nu fi o mâță speriată! Apa e rece, dar suportabilă.

— Nu! spun eu și mă eliberez din strânsoarea lui.

Se oprește, uimit de duritatea tonului meu. Închid ochii. Pulsul meu a luat-o razna.

— Nu e că nu vreau. Doar că nu mă pot distra până nu știu că ești în siguranță.

— Cassandra..., oftează el.

— Nu! Avem de lucru. Acum spune-mi mai bine ce ai făcut azi.

O umbră trece peste chipul lui Lawrence.

— Ce este?

— N-o să-ți placă.

Tonul lui grav mă face să simt o gheară în stomac.

— Spune-mi!

Lawrence își netezește părul pe spate.

— Am făcut niște cercetări împreună cu Charles pe la depozitul Cooper Enterprises. Și am văzut... ceva.

— Ce anume? întreb eu poruncitor, scuturându-l.

— Nu vreau să te îngrijorezi mai mult decât o faci deja.

— Ești nebun? E important! Spune-mi acum, Lawrence!

Se scarpină la ceafă.

— Am văzut... execuția unui om. Împușcat în cap în spatele depozitului.

Un ghimpe de gheață îmi străpunge pieptul.

— Vorbești serios?

Încuviințează din cap, cu o grimasă.

— Abia am scăpat de acolo.

Îmi înfig degetele în brațul lui.

— Vrei să spui că ați fost observați?

— Nu-i chiar atât de grav pe cât pare...

— Ce tot vorbești? Bineînțeles că e grav! Oamenii ăștia sunt periculoși, iar faptul că te-au văzut...

Îmi piere glasul, cântărind posibilele urmări. Oare Lawrence tocmai și-a creat propria soartă? Sau și-a pecetluit-o?

Judecând după expresia feței lui, aș spune că pornit-o deja pe acest drum întunecat. Îl trag spre mine și-l îmbrățișez. Văzându-l în halul ăsta, în inima mea simt un amestec de tristețe și determinare.

— Nu contează, zic eu hotărâtă. Cu siguranță cineva de la Cooper Enterprises este autorul... Nu pot pronunța cuvintele. Mă smulg din îmbrățișare și vreau să mă duc spre casă. Jerome Smith, spun. Ăsta era numele lui, nu? Mă duc să-l caut chiar acum.

Lawrence mă prinde de mână.

— Nu te duce!

Când mă întorc spre el, chipul lui răvășit de groază mă face să izbucnesc în lacrimi.

— Nu mă părăsi! zice el încet, ca și cum i-ar fi rușine să mă roage așa ceva.

Mi se rupe sufletul.

Mă arunc la pieptul lui, iar el mă cuprinde într-o îmbrățișare strânsă. Se agață de mine de parcă aș fi colacul lui de salvare, ca și cum aș fi parapetul care îl împiedică să cadă în prăpastie. Îl îmbrățișez și eu, copleșită de greutatea misiunii mele. Oare îl pot salva? Chiar există o șansă sau doar ne amăgim?

Îi simt răsuflarea tremurată pe gâtul meu.

— M-ai desconsidera dacă ți-aș spune că mi-e frică?

— Cum să nu-ți fie? Și mie mi-e frică, Lawrence. Atât de frică...

Mă strânge și mai tare. Aproape că nu mai pot să respir.

— Nu vreau să mor! spune, apoi brusc îmi dă drumul și privește trist cum valurile negre se rostogolesc în ocean. Iartă-mă, Cassandra. Nu vreau să te împovărez cu gândurile mele. Ar trebui să-mi port singur povara. Ca un adevărat bărbat.

Îl prind de umeri și-l oblig să se uite în ochii mei.

— Ascultă-mă. Suntem parteneri. Ai înțeles? Nu te las baltă. Şi nici tu nu trebuie să te dai bătut. Am fost trimisă aici să te salvez. O să descopăr cine vrea să te omoare şi o să te salvez şi apoi vom putea fi împreună... Îmi ascult cuvintele şi scot un hohot de râs sec: Crede-mă, n-aş fi atât de penibilă dacă n-aş fi convinsă că este adevărat.

Face un pas înapoi.

— Poate că n-ar trebui să fii atât de convinsă! zice el încet.

Vorbele lui mă străpung ca o suliță.

— Poftim?!

— Acesta e un basm, Cassandra!

— Oare? Dar despre asta ce zici? întreb eu şi arăt către noi doi, apoi către plajă. Îi iau mâna şi o aşez pe obrazul meu: Sau despre asta?

Mă priveşte adânc, de parcă s-ar agăța de cel mai subțire fir de speranță pe care-l pot oferi. Îmi pune şi cealaltă mână pe obraz, iar eu îi acopăr mâinile cu palmele mele.

— Dacă ne putem vedea, zic eu. Dacă ne putem atinge, deşi ne despart aproape o sută de ani, cum crezi că menirea mea de a te salva este un simplu basm? E soarta, Lawrence. Este destinul. Suntem meniți să fim împreună. Trebuie să crezi asta.

— Vreau să cred!

— Trebuie să crezi. Este singura noastră şansă.

Expiră, tremurat.

— Cassandra!

Mă sărută apăsat, cu fermitate, cu sete, cu disperare. Și eu fac la fel.

Rămânem aşa, înlănțuiți. Sărutările noastre sunt o rugă plină de dor şi speranță. O rugă disperată către acea forță care ne-a adus pe amândoi pe această plajă. O rugă pe măsura frumuseții şi realității valurilor care se sparg la picioarele noastre.

CAPITOLUL 23

Lawrence

Încă o noapte albă. Probabil că epuizarea va fi cea care-mi va lua viaţa peste patru zile.

Dar, sincer, cum aş putea să pun capul pe pernă şi să dorm liniştit ca şi cum n-aş şti nimic? Îmi privesc moartea în faţă. Aşa că somnul nu este o alegere.

Totuşi, aseară nu disperarea şi teama m-au ţinut treaz. Ci imaginea Cassandrei. În orele întunecate de dinaintea zorilor, am bântuit pe coridoarele pustii ale casei unchiului meu, întrebându-mă ce am făcut ca să merit un astfel de înger în viaţa mea. Îngerul meu izbăvitor.

Ea mă poate salva. O simt în adâncul sufletului meu – speranţa zbătându-se, vibrând plină de viaţă în inima mea. Ce alt motiv ar fi pentru toate întâmplările acestea? Nu sunt omul care să se gândească prea mult la soartă sau la planuri divine, însă teoria Cassandrei pare din ce în ce mai plauzibilă.

Şi astfel, dimineaţa mă găseşte treaz şi îmbrăcat, fără o ţintă anume. Cassandra a insistat să se ducă să facă cercetări despre Cooper Enterprises. Încă nu pot să-mi dau seama ce este acest „Internet" sau acest „microfilm" despre care vorbeşte.

Par o sumedenie de aiureli, dacă e s-o spun pe-a dreaptă. Dar ea crede că ne pot ajuta. Bănuiesc că n-am încotro şi trebuie să mă încred în ea.

Iau un mic dejun frugal, mă sui în maşină şi pornesc într-o lungă plimbare. Ar trebui să mă ajute să-mi limpezesc mintea, dar nu este aşa. Nu mă pot gândi decât la Cassandra. La ce s-ar întâmpla dacă am fenta moartea. Ar fi oare posibil ca ea să călătorească în timpul meu sau eu în al ei? Pare ridicol să încurajez astfel de gânduri.

Dar ce-ar fi dacă?

Trec pe lângă coasta stâncoasă şi ocean şi îmi imaginez viitorul alături de Cassandra. Cu ea lângă mine, voi continua să scriu. Îi voi spune tatălui meu că nu vreau să devin avocat. Mă voi elibera de viaţa modelată cu grijă care deja mi-a fost plănuită şi voi căuta noi orizonturi strălucitoare, necunoscute. Alături de Cassandra, voi fi în stare s-o fac.

Am ajuns la belvedere, acolo unde îi place lui Charles să-şi ducă noile cuceriri târziu în noapte.

Gândul acesta mă face să zâmbesc. Opresc automobilul şi cobor să admir peisajul. Este şi mai spectaculos la lumina zilei, dar nu cred că ăsta este rostul lui.

Sprijinindu-mă de parapetul de piatră dură, invoc imaginea Cassandrei. Cum ar fi să o iau de mână şi să o conduc departe de plajă? Să văd cum arată la micul dejun în bucătăria însorită, cu părul ciufulit de somn? Vreau s-o duc la operă şi s-o ţin de mână când îndrăgostiţii îşi cântă duetul final. Vreau să ne întindem amândoi în pat, s-o iau în braţe şi să adormim, ascultând serenada greierilor.

Respiraţia mea tremură la aceste dorinţe pe care nu le pot împlini. Urmăresc o pereche de pescăruşi albi planând în

văzduh, pe aripile vântului sărat, sfidând cu țipătul lor eternitatea. Oare de ce aceste păsări pot fi împreună, iar eu și Cassandra nu?

Hotărârea ce mă cuprinde e mai puternică decât oricând. Nu voi trăi fără ea. Când ajung acasă la Ned, visurile m-au încărcat cu energie pură, sălbatică. Și se canalizează spre un singur gând: viitorul.

Ned mă strigă din casă, dar am o misiune și mă îndrept direct către camera mea și mă năpustesc pe ușă. Mă las în genunchi lângă birou. Ascunsă printre perechi de pantaloni împăturite, în sertarul de jos, găsesc o cutiuță din lemn. Și în ea, inelul mamei.

În lumina soarelui de după-amiază târzie, safirul pare o mică stea între degetele mele. O mulțime de curcubeie dansează pe fațetele șlefuite cu grijă, răspândind luminițe prin încăpere.

Este perfect. Ținând inelul, simt gheara tristeții. Aș fi vrut ca mama s-o fi cunoscut pe Cassandra. I-ar fi îndrăgit inteligența ascuțită și energia neîngrădită. Ele două seamănă în multe feluri.

Este prima bijuterie pe care tata i-a oferit-o mamei. Erau prea tineri pentru a se căsători, dar se iubeau la nebunie. Când tata a plecat în vacanță în Europa, i l-a dat mamei ca un simbol al iubirii veșnice, care sfidează sutele de mile care îi despărțeau.

Mama l-a prețuit toată viața. Cred chiar că l-a iubit mai mult decât inelul de logodnă, cu diamant, care a sosit câțiva ani mai târziu.

O umbră trece pe lângă mine, stingând strălucirea inelului.

— Vai, Lawrence! Pentru mine?

Nu e nici urmă de veselie în vocea lui Fay. Când mă uit peste umăr, îi văd ochii la fel de negri precum norii de furtună.

Stă cu picioarele bine înfipte în podea, provocator. Şi-a pierdut complet senzualitatea pe care avea întotdeauna grijă să o etaleze. Mă ridic şi o înfrunt.

— Ai ceva de spus? mă întreabă, veninul răzbătând din glasul ei.

Ce-aş putea spune? Ar respinge adevărul mai mult decât orice scuză deplorabilă pe care aş putea-o găsi. Trebuia să anticipez acest moment. Mai devreme sau mai târziu, trebuie să discutăm ideea nebunească a lui Ned cum că am fi logodiţi. Însă acum am rămas fără cuvinte.

Buzele ei se arcuiesc, exprimând dispreţul:

— Nimic, nu? Dar se pare că ai multe de spus când nu-ţi sunt prin preajmă.

— Ce vrei să spui? întreb eu încruntat.

Merge apăsat până la birou şi trage violent sertarul.

— Am citit câtă vreme stăteam să te aştept.

Apucă o mână de foi scrise. Paginile se boţesc în pumnul ei încleştat.

— Binevoieşti să-mi explici asta?

O prind de încheietură.

— Dă-le drumul!

— Ba dă-mi tu drumul!

Se zbate să scape din strânsoare, iar cu mâna liberă mă plesneşte puternic peste obraz.

Strâng din dinţi în faţa durerii ascuţite.

— Cred că o meritam.

— Din plin, replică ea cu ochii plini de lacrimi de mânie. Mi-ai dat cu flit de săptămâni. Și acum știu de ce.

— Îmi pare foarte rău dacă te-am făcut să suferi. Totuși nu ai niciun drept să-mi citeşti notele personale.

— Dar sunt logodnica ta!

— Ba nu eşti! Indiferent de aranjamentele tale cu unchiul Ned!

— Cine e? urlă ea. Cine-i fata asta cu care te întâlneşti pe la spatele meu? Cine-i Cassandra asta?

N-am mai văzut-o aşa niciodată. Fay este mereu stăpână pe sine şi cu sânge-rece. Mereu seducătoare şi zâmbitoare. Mereu stăpână pe situaţie. Acum parcă nu este ea. Şi mă gândesc că nu e doar faptul că am tras-o pe sfoară.

O ating pe braţ.

— Fay...

— Ia-ţi mâinile de pe mine, ticălosule!

— Trebuie să te linişteşti.

— Ba n-o s-o fac!

Se trage înapoi, gâfâind de furie. O clipă, pare că vrea să mă lovească din nou, în schimb se repede ca o furtună spre uşă.

Fac un pas şi-i blochez ieşirea.

— De ce eşti atât de furioasă?

— Tu de ce crezi, idiotule? Tocmai am aflat că iubitul meu îşi face de cap cu o fufă.

— Nu te mai amăgi singură. Nu-i vorba de mine aici. Tu nu doreşti să te măriţi cu mine, Fay. N-ai dorit asta niciodată.

— Crezi ce vrei! îmi dă ea replică, însă nu îndrăzneşte să mă privească în ochi.

Neliniştea cu care reacţionează când îi pun la îndoială motivele îmi întăreşte suspiciunea.

— Nu ştiu nimic despre tine, spun eu şi îmi îngustez privirea. N-am ştiut niciodată ceva concret despre tine.

Încearcă să mă dea la o parte, dar nu o las să treacă.

— Zilele trecute am avut o discuţie interesantă cu mătuşa mea. Pare destul de convinsă că eşti o newyorkeză get-beget, crescută în Lower East Side.

Privirile ni se întâlnesc. Rămâne fără cuvinte doar pentru o clipă, înainte să izbucnească:

— Mătuşa ta e nebună de legat.

— Ştie pe cineva care te cunoaşte.

Fay râde dispreţuitor:

— Nu mai spune!

— Jeffery Duncan. Zice că stai în casa lui pe perioada verii.

— Nici n-am auzit de el, zice ea şi încearcă din nou să treacă de mine.

O împiedic.

— Mi s-a părut ciudat că n-am auzit niciodată de vreun Cartwright în Crest Harbor. Că nu ţi-am văzut niciodată părinţii iubitori. Că n-am fost niciodată invitat la prânz sau la cină sau măcar la un ceai. Logodnicul unicului lor copil... şi n-am dat niciodată nas în nas cu ei la vreo petrecere.

— Eşti ridicol! spune ea. Ai luat-o pe arătură!

— Și apropo de petreceri, o întrerup eu, ce zici de petrecerea de deunăzi? Cine era individul acela? De ce i-ai spus să ne urmărească?

— Nu ştiu cine este.

— Minţi. Este cumva iubitul tău, Fay? Stăteaţi îngrijorător de aproape în bibliotecă.

Clatină din cap, zâmbind cu amărăciune:

— Eşti incredibil, Lawrence. Este fratele meu. A fost plecat cu afaceri de familie. A venit să-mi facă o vizită.

Rămân fără grai. Fay crede că mi-a dovedit că n-am dreptate. Cât greşeşte. Nu-mi iese din minte ce mi-a spus Hank înainte să plece pe şapte cărări. Toţi fraţii Cartelli seamănă între ei.

— Fratele tău, zic eu gânditor.

— Da, confirmă ea cu o înclinare a capului.

Cred că nu minte în privința asta. Dacă-mi amintesc bine, pot vedea asemănarea.

— Fratele tău..., repet eu.

— Așa cum am spus. Unii dintre noi sunt fideli. Unii dintre noi nici nu visează să-și facă de cap cu alte persoane.

— Dacă este fratele tău, atunci de ce-l cheamă Cartelli? Ăsta este numele tău adevărat? Fay Cartelli?

Îi piere culoarea din obraji. Face ochii mari. Buzele se întredeschid, dar pentru o clipă nu iese niciun cuvânt. Apoi, clătinând din cap, furia pune din nou stăpânire pe ea.

— Asta-i ridicol!

— Oare?

— Nu încerca să schimbi subiectul, Lawrence! Acum nu este vorba despre mine. Vorbeam despre tine și despre trădarea ta nenorocită.

— Cum îți pot fi credincios când nici nu te cunosc cu adevărat?

E o lovitură sub centură, dar nu e nimic neadevărat. În cele două săptămâni de când o cunosc pe Cassandra, simt că o înțeleg mai bine decât am înțeles-o vreodată pe Fay.

— Ți-am oferit totul! strigă ea.

— Numai sărutările tale. Niciodată inima. Mă ții la distanță. De parcă n-ai vrea să știu cine ești tu cu adevărat. Poate pentru că ești într-adevăr Fay Cartelli din New York. De ce, Fay? De ce pretinzi că ești altcineva?

Mă împinge cu toată puterea.

— Lasă-mă să trec, brută!

— Te rog, vreau să discutăm despre asta!

— Nu!

— Te implor!

Clatină din cap, dar lacrimile îi curg pe obraji.

— Lasă-mă-n pace!

N-am văzut-o niciodată plângând. Nici măcar cu ochii umezi. Mă uimeşte. Fay stă cu capul plecat şi umerii săi se cutremură de plâns. Uluit de această revărsare de emoţii, o iau în braţe. Iar ea nu se împotriveşte, deşi o simt cum se încordează.

Când se linişteşte, o eliberez şi îi ridic bărbia, astfel încât ochii ei plini de lacrimi să fie la acelaşi nivel cu ai mei. Pare tulburată, speriată. O mângâi pe obraz, ştergându-i urmele de dermatograf. Este foarte frumoasă, trebuie să recunosc. Nu că nu am fi petrecut nişte clipe minunate împreună de-a lungul verii. Mă simt într-un fel un escroc sentimental pentru că am rănit-o. Nu vreau ca relaţia noastră să se termine aşa. O iau de mână.

— Spune-mi măcar un lucru adevărat, Fay. Un singur lucru.

Se uită în ochii mei, ca şi cum ar fi chibzuit ce să spună. Apoi, dintr-odată, chipul ei devine dur și vorbește cu o voce gravă:

— O să-ţi spun un lucru adevărat: vei regreta cu vârf și îndesat ce mi-ai făcut, Lawrence Foster! Ţine minte bine!

Cu o privire mânioasă, mă împinge şi, de data asta, o las să treacă.

CAPITOLUL 24

Cassandra

După o altă zi interminabilă de cercetare la bibliotecă, gândul de a veni acasă și de a nu trezi suspiciuni la cină mă face să zăbovesc multă vreme în mașină, după ce am parcat-o. Ai putea crede că mama e bucuroasă că mă țin departe de droguri sau de băute sau orice altceva consideră periculos părinții de adolescenți. Dar nu! Mama stă permanent de gardă pentru că fata ei petrece prea mult timp la bibliotecă. Și atunci, care este cea anormală dintre noi? Ea sau eu?

Când în sfârșit reușesc să mă târăsc în casă, îi găsesc aici doar pe Frank și pe frățiorul meu. Frank pregătește clătite pentru cină și îl lasă pe Eddie să-l ajute să toarne aluatul în tigaie. Pentru un băiețel de trei ani, asta e cea mai cool chestie din lume. Când Eddie ridică privirea la mine, ochii lui mari și albaștri scânteiază de plăcere.

— Gătim, Cassie!

Vin lângă el și-l ciufulesc un pic.

— Văd asta. Și te descurci de minune, piticule!

Frank încearcă să răsucească în aer o clătită aproape arsă și să o prindă apoi cu spatula. Aterizează la loc în tigaie, boțită într-un ghem lipicios. Eddie chicotește vesel.

— Te pricepi, Frank! zic eu.

Zâmbeşte stânjenit:

— Ce pot să spun? Nu sunt bucătar, Cassarino.

— Asta-i clar. Unde e mama?

— Ia cina cu nişte prietene.

— Adică nişte snoabe din înalta societate, vrei să zici?

Frank ridică din umeri:

— Hei, dacă ea se simte bine...

Azvârle în sus încă o clătită. De data asta se rupe în două.

— Dar tu? Ai vreo întâlnire fierbinte?

Arunc o privire pe furiş către uşa din spate.

— De fapt, cred că o să mă duc să înot.

— Petreci mult timp pe plajă, nu-i aşa? întreabă el zâmbind.

Semnal de alarmă.

— Mmm, da, probabil. Chiar îmi place să înot.

— Cred că e *fantastico*! exclamă Frank, învârtind spatula cu un gest teatral. E bine că foloseşte cineva plaja aia. Întotdeauna mi s-a părut prea stâncoasă pentru gustul meu, dar...

— ...dar dacă aşa mă simt eu bine..., completez eu.

Îmi face cu ochiul şi îşi loveşte uşor nasul.

— Exact!

— Păi, savuraţi-vă clătitele! le urez eu şi îl sărut pe Eddie în creştetul capului.

— Savurează-ţi înotul! spune Frank.

— Fii sigur de asta.

În camera mea, arunc geanta pe pat şi vreau să ies, însă, trecând prin dreptul oglinzii, mă opresc brusc. Nici că se putea să arăt mai şleampătă. Cred că o zi de cercetare asiduă nu-ţi dă strălucire. Cine-ar fi crezut?

Mă întind după un tricou şi nişte blugi scurţi, însă altceva îmi atrage atenţia. Agăţată undeva în fundul dulapului, văd o

rochie de plajă roz pal. O catalogasem drept prea cuminte, dar în seara asta mi se pare romantică şi feminină. O îmbrac. Mă uit în oglindă. Îmi desfac părul prins într-un coc dezordonat şi îl las să îmi cadă în valuri pe umerii goi.

Înşfac notiţele de la bibliotecă şi cobor în grabă scările în drumul meu spre plajă.

La mijlocul potecii aud muzică. Mă opresc, ascult, neştiind de unde vine. Dar descopăr atunci când păşesc pe nisip.

Lawrence a fost foarte ocupat. O pătură roşu aprins este întinsă pe jos, proptită la fiecare colţ cu câte un felinar din alamă. Farfurii cu mâncare sunt aşezate pe ea. Un minunat patefon, din acelea cu pâlnia mare şi neagră răsucindu-se într-o parte, se află chiar în mijlocul păturii. Muzică veche de jazz acoperă uşor zgomotul valurilor.

Lawrence stă într-o rână pe pătură şi citeşte dintr-o carte ferfeniţită şi mănâncă bomboane cu o formă ciudată. Când mă observă, se ridică în fund. Apoi se opreşte de parcă n-ar vrea să scape niciun centimetru din mine necercetat.

Privirea lui îmi stârneşte un roi de fluturi în stomac. Fără să vreau, mă trag de rochie.

— Nu ştiu de ce m-am îm...

— E minunată, Cassandra! zice Lawrence, surâzând cu toată faţa. Tu eşti minunată! Serios!

Roşesc, dar mă aşez lângă el pe pătură.

— Aşadar, ce avem aici? Un picnic? Pare mâncare nesănătoasă.

— Mâncarea mea preferată. Mai puţin Starsparkles, bineînţeles, mai ales că trebuie să uit de existenţa lor.

— Vrei să zici Starbursts, râd eu. Dar mă bucur că nu ţi-ai uitat jurământul solemn.

Face o reverenţă, apoi îşi aruncă în gură o boabă de strugure.

— Acum asculți muzica mea preferată, zice el, dând din cap spre patefon.

Eu arăt către cartea pe care o citea la sosirea mea.

— Poeziile tale preferate?

Încuviințează din cap, apoi zâmbetul îi pălește. Îl iau de mână.

— Vreau să mă bucur de toate, spune, în caz că... este ultima ocazie de a face asta.

Îl strâng de mână.

— Nu va fi așa. Nici măcar nu te gândi la asta! Îi arăt foile cu care am venit. Uite. Am făcut o grămadă de descoperiri despre Cooper Enterprises. Sunt aici probe cu adevărat incriminatorii. L-am prins pe făptaș. Ia, uită-te la asta!

— Cassandra...

— Stai o secundă. Stai să găsesc articolul...

În vreme ce eu răsfoiesc paginile, Lawrence așază o mână peste a mea. Îmi trage cu blândețe foile și le pune deoparte.

— Nu în seara asta.

— Dar trebuie să discutăm, Lawrence. Nu mai avem timp.

— Știu.

— Nu e că nu vreau să fac o pauză, dar suntem pe un butoi de pulbere. Mai avem mai puțin de trei zile. Trebuie să-i dăm de capăt acum.

Un sunet slab, repetat, îi atrage atenția. Este patefonul care a ajuns la capătul melodiei. Înalță ușor acul. O clipă studiază cele patru discuri care stau sprijinite de aparat, apoi alege unul. O voce melancolică de femeie răsună din pâlnia patefonului.

Lawrence e în picioare și îmi întinde mâna:

— Dansezi cu mine?

— Lawrence...

— Te rog, Cassandra. Doar o dată.

Trebuie să vorbim despre cele aflate la bibliotecă. Este esențial pentru salvarea lui. Şi totuşi mă trezesc ridicându-mă. Îmi strecoară un braţ în jurul taliei şi îmi ia mâna într-a lui. Mă trage mai aproape de el şi începem să ne legănăm în ritmul muzicii. Lawrence se mişcă uşor şi stăpân pe sine. Nu-şi ia ochii de la mine. În seara asta se poartă altfel. Mult mai insistent decât de obicei şi mă face să mă simt stânjenită. Nu pot ţine ritmul şi mă tot împiedic de pătură.

Lawrence mă sărută repede pe obraz.

— Eşti o dansatoare neîndemânatică, ştiai asta?

— Hei, vrei să te calc pe picior?

— Mai mult decât ai făcut-o până acum?

— Ai grijă! Am arme din viitor care-ţi pot zăpăci mintea ta din anii douăzeci cât ai clipi.

— Ai dreptate, râde el. Nu ştiu cu cine mă pun aici.

— Nu. Nu ştii!

Mă răsuceşte, dar eu nu reuşesc să fac o piruetă completă.

— Propun să terminăm cu dansul, spun eu şi mă aşez.

Lawrence vine lângă mine.

— Cu o condiţie.

— OK...

— Fără astea, zice el și apucă foile tipărite.

— Dar, Lawrence...

— Te rog! Știu că e important, dar nu aşa vreau să-mi petrec una dintre ultimele mele nopţi.

— Nu mai vorbi așa!

— Ba trebuie să vorbesc aşa, Cassandra. Trebuie să acceptăm amândoi faptul că, oricât de mult am încerca sau am şti, probabil că voi muri sâmbătă.

Crudul adevăr al vorbelor sale mă doboară inevitabil. Lawrence mă ţine strâns de mâini.

— În seara asta vreau să trăiesc. Vreau să fiu cu tine. Vreau să-ţi arăt chestiile care-mi plac cel mai mult şi vreau ca şi tu să faci la fel. Dă-mi doar noaptea asta, Cassandra, şi mâine vom relua lupta cu soarta. Poţi să-mi oferi noaptea asta? şopteşte el.

Încuviinţez din cap. Mă sărută apăsat. Inima mea se desface ca o floare şi vrea mai mult. Îl sărut înapoi cu pasiune. Se trage din îmbrăţişare, cu un zâmbet amuzat.

— Uşurel, păpuşico! O să fiu aici toată noaptea.

— Nu mai spune! Tu eşti cel care a adus pătura, ca să nu mai pomenesc de privirea de căţeluş în momentul în care m-ai rugat să împărtăşesc cu tine pentru ultima oară lucrurile tale favorite. Nu-mi spune că nu este un plan bine gândit de a ajunge în pantalonii mei.

Lawrence râde, şocat şi totodată încântat de cuvintele mele. Duce mâna la inimă.

— N-am avut nicio intenţie de a te ademeni, jur. Asta dacă, bineînţeles, nu vrei tu să fii...

Mă duc să-l înghiontesc cu cotul, dar el mă trage la pieptul lui. Ciocnirea ne face să ne prăbuşim la pământ, iar eu aterizez peste el.

— Vai, Cassandra! mimează el şocul.

Îi dau un pumn în umăr, după care îl sărut apăsat.

Ne aşezăm pe pătură, iar Lawrence își descheie gulerul cămășii.

— Cred că trebuie să ne răcorim un pic.

— Nu-mi spune că vrei să înoţi.

Caută în coşul cu mâncare şi apucă două sticle. Le ridică în aer.

— Ce-ai zice de niște coca-cola?

— Drăguţ!

Îmi aruncă o sticlă și eu o studiez:

— O cola vintage. Încă din anii '20 au încetat să pună în ea cocaină, nu?

Lawrence dă din umeri şi închină cu sticla lui:

— Pentru ce să toastăm?

— Pentru seara asta! zic eu şi ciocnesc sticla de a lui.

— Să nu închidem un ochi toată noaptea!

Ridic din sprâncene când sorbim din cola. Chiar mă vrea.

Însă în următoarele câteva ore totul rămâne în limitele cuminţeniei. După o scurtă incursiune în casă pentru a o păcăli pe mama că sunt în pat, mă strecor din nou afară şi mâncăm toate bomboanele şi prăjiturile de pe pătura de picnic. Apoi Lawrence încearcă să mă înveţe să dansez charleston, o intenţie care nu se termină cu bine. Ascultăm toate discurile şi dansăm ca nebunii. De fapt, eu arăt ca o nebună. O fi Lawrence din anii '20, dar tipul are stil. Şi e incredibil de sexy.

După ce epuizăm melodiile, mai bem nişte cola, mergem până la mal, râzând şi ţopăind când valurile ne udă picioarele. Lawrence recită poezii. Eu îi desenez portretul în nisip. Vorbim la nesfârşit despre orice.

Este perfect.

În cele din urmă ne aşezăm pe pătură. Mă cuibăresc în braţele lui şi mă uit la stele.

Ritmul valurilor ne ademeneşte într-o tăcere somnoroasă.

— Cassandra, spune Lawrence în cele din urmă.

— Mmm?

Se întoarce pe o parte ca să mă privească. Înlătură o şuviţă pe care vântul mi-a suflat-o pe faţă.

— Nu ştiu ce se va întâmpla peste trei zile...

— N-ar trebui să te...

Îmi acoperă buzele cu degetele lui.

— Nu ştiu ce se va întâmpla sâmbătă, dar pot să spun că nu mai contează. Orice-ar fi, sunt norocos că te-am cunoscut. Şi dacă trebuie să mor, dacă soarta vrea neapărat să mă ia, atunci

voi părăsi viaţa asta fericit pentru că te-am întâlnit pe tine. Pentru că mi s-a oferit şansa să te cunosc şi să te iubesc. Chiar dacă doar pentru câteva săptămâni.

Mi se pune un nod în gât. Dar e prea târziu. Nu-mi pot controla emoţiile la două noaptea.

— Mă iubeşti? întreb eu cu voce sugrumată.

Încuviinţează din cap, mângâindu-mă uşor pe obraz cu dosul degetelor:

— Da. Sunt îndrăgostit de tine, Cassandra.

Mă abţin cu greu să nu plâng când mă gândesc la cuvintele lui.

— O să te salvez, îi şoptesc eu.

— Dar chiar nu vezi? Deja m-ai salvat. Sufletul meu este împlinit doar pentru că te-a cunoscut pe tine.

Lacrimile îmi înţeapă ochii.

— Şi eu m-am îndrăgostit de tine. Nu pot să te pierd. Trebuie să ştiu că toate astea nu au fost în zadar.

Mă mângâie pe obraz.

— În noaptea asta sunt doar al tău. De asta putem fi siguri.

Mă uit în ochii lui, dorind să-mi transmită calmul de care dă dovadă. Apoi înţeleg. Oricare dintre noi poate muri în următoarele trei zile. Am putea muri amândoi mâine. Dar clipa prezentă este a noastră. Fiecare părticică a corpului parcă îmi este mistuită de foc. Îi sărut mâna.

— Atunci hai să facem ca noaptea asta să conteze, îi şoptesc eu.

Mă sărută cu buzele lui moi și dureros de dulci. Lawrence mă trage deasupra lui și fiecare fibră a trupului meu se umple de senzaţii. Îmi voi face mai târziu griji pentru ziua de mâine. Clipa aceasta minunată, copleşitoare, valorează cât o eternitate.

CAPITOLUL 25

Cassandra

Zorii pe plajă sunt surprinzător de reci. Stăm amândoi îmbrățișați și înfășurați în pătură, dar tot simt frigul, ceea ce mă face să mă trezesc. Într-un fel e mai bine. Trebuie să mă furișez în casă înainte ca mama să se scoale. Mă răsucesc, intenționând să-mi caut telefonul în pătura boțită.

Lawrence oftează în somn, ceea ce-mi atrage atenția. Este atât de dulce, încât îmi vine să-i sărut pleoapele. Gândul la noaptea trecută îmi provoacă un val de căldură ce-mi invadează obrajii și gâtul. Dintr-odată devin conștientă de situație. Oare îmi pute gura? Arăt ca sculată din morți?

Nu că Lawrence ar comenta ceva dacă aș fi așa. Mă las pe spate pe pătură și îl privesc o vreme. Totul încă pare ca un vis ciudat. Aș minți dacă n-aș admite că o părticică din mine încă se întreabă dacă este sau nu o fantomă. Însă o parte mult mai mare din mine se întreabă dacă pot cu adevărat să-l salvez.

Îi ating ușor mâna și îi simt pielea netedă. Am fost atât de concentrată să descopăr cine vrea să-i facă rău, încât abia mi-a trecut prin minte problema privitoare la ce facem după. Fiecare moment petrecut alături de Lawrence a fost dominat de

probabilitatea de a fi chiar ultimul. Ce se va întâmpla când vom putea fi împreună fără opreliști? Și, mai important, unde vom fi împreună? Nu putem sta pe plaja asta pentru totdeauna. Deci în ce lume ne vom stabili? A mea sau a lui? Mi-aş putea oare lăsa în urmă viaţa pentru a fi cu el? I-aş putea cere lui să facă asta?

Întrebările se adună grămadă şi îmi iau mâna de pe el. Un sentiment de nelinişte se strecoară în ceea ce se dorea o dimineaţă perfectă. Închid ochii, vrând să alung aceste gânduri.

Lawrence se răsuceşte spre mine. Deschide ochii, clipind rar. Un zâmbet îi înfloreşte pe faţă.

— Deci n-a fost un vis.

Asta mă face şi pe mine să zâmbesc.

— Nu!

Se întinde vesel.

— Divin!

Râd, iar el urmăreşte cu degetul linia maxilarului meu.

— Eşti perfecţiunea întruchipată, Cassandra!

— Să-mi notez în minte: Lawrence face complimente dimineaţa.

— Ar trebui să profiţi mai mult de asta în viitor.

— O să-ncerc!

Însă faptul că a menționat viitorul îmi retrezește starea de neliniște. Mă uit la telefon să văd cât este ceasul. Șase dimineața.

— Ce-i ăla? mă întreabă Lawrence, sprijinindu-și bărbia de umărul meu.

Părul său răvășit după somn e criminal de drăguţ. Vâr telefonul sub mine și îl sărut repede.

— Chestii futuriste. Încă n-ai voie să vezi.

— Dacă așa consideri.

Dar întinde mâna către buzunarul meu şi încearcă să îl fure.

— Hei!

Reuşesc să pun deoparte telefonul, însă el înşfacă în schimb legătura de chei.

— Aha! Am aici...

Ridică cheile şi le cercetează încruntat.

— Ce naiba sunt astea?

Încep să râd. Port o grămadă de prostii pe inelul brelocului. Probabil că îi par nişte gadgeturi trăsnite.

Arată spre cheia de la casă.

— Asta pare un soi de cheie, dar ce sunt toate celelalte?

Apuc elefănţelul de pluş.

— Fă cunoştinţă cu Charles Xavier. Îl am din clasa a noua. E o poveste lungă.

— Dar asta? zice el și arată minilanterna.

— Apasă pe butonelul ăla şi descoperă singur.

Mă ascultă și lanterna luminează în alb, cu intermitenţe roşii. Lawrence tresare şi se uită la ea amuzat. E atât de adorabil.

— Oare aş vrea să ştiu ce face obiectul ăsta? zice el, indicând spray-ul cu piper.

— De fapt, nu, n-ar trebui. Pot să-ţi spun doar că este un fel de armă care să mă protejeze de băieţii răi.

Se uită la mine surprins:

— Fascinant!

— Crede-mă, în viitor există mult mai multe lucruri uimitoare decât fleacurile astea pe care le ţin eu pe inelul brelocului.

— Ce fel de lucruri? Descrie-mi-le.

Îl ameninţ cu degetul.

— Gata cu vorbăria despre viitor. Și aşa ne aflăm pe muchie de cuţit. Hai să nu ne forţăm norocul. Mă ridic și îmi trec degetele prin păr, care cred că arată ca un ciuf de maimuţă, apoi

spun: Că tot am ajuns aici, cred că ar trebui să ne facem planul pentru următoarele trei zile.

— Să revenim la afaceri, oftează Lawrence.

— Mda. Nu ştim cum se vor desfăşura evenimentele sâmbătă. Prin urmare, astăzi şi mâine reprezintă un interval de patruzeci şi opt de ore de siguranţă. Trebuie să profităm de el.

— Să profităm de el? repetă Lawrence, privindu-mă cu zâmbetul plin de speranţă.

— Ştii ce vreau să spun, îl trimit eu la plimbare.

— Mi-ai stricat buna dispoziţie, zice el morocănos.

Mă apuc să adun foile pe care le-am adus aseară.

— Totul merge conform planului cu petrecerea de sâmbătă? N-a intervenit nimic neobişnuit?

Clatină din cap, dar se opreşte brusc. Se încruntă. Rămâne tăcut, frământat de gânduri.

— Lawrence? îl atenţionez eu, atingându-l pe braţ. Ce este?

— Păi... s-a întâmplat ceva.

Simt cum frica se răspândeşte în sufletul meu.

— Ce anume?

— Nu are nicio legătură cu Cooper Enterprises.

— OK. Atunci spune-mi.

Lawrence clatină din cap:

— Pare o nebunie chiar şi numai să sugerez aşa ceva.

— Dă-i drumul odată, Lawrence! Mă sperii.

— Vezi dacă poţi să afli ceva despre familia Cartelli din New York. Cartierul de Est.

Ce-o fi cu ochii ăştia brusc vinovaţi?

— Aşa...

Oftează prelung:

— Vezi dacă apare şi numele Fay Cartelli.

— Fay Cartelli. Recepţionat.

Nu îndrăzneşte să mă privească. Desenez o spirală în nisip în încercarea de a nu deveni suspicioasă.

— Deci, cine este ea?

Obrajii lui prind culoare.

— Nu ţi-am mai pomenit de ea?

— Nu.

— Este... o prietenă.

Îmi stă inima în loc.

— O prietenă...

Pare să nu se simtă în largul lui.

— Cam aşa... poate un pic mai mult de-atât.

Aş vrea să fie o glumă, dar îmi dau seama că nu este. Mă străduiesc să-mi păstrez calmul.

— Aha!

— Cassandra, nu este ceea ce pare.

— Deci nu este iubita ta?

— Nu... nu tocmai.

— Cum adică „Nu tocmai"?

Îşi freacă stânjenit puntea nasului. De data asta, tăcerea lui îmi transmite tot ce-mi trebuie să ştiu. Sar în picioare. Lawrence mă imită.

— Fiecare cuvânt pe care l-am rostit aseară este adevărat. Te iubesc, Cassandra!

Clatin din cap, dar nu îndrăznesc să vorbesc.

— Fay nu înseamnă nimic pentru mine. N-a însemnat niciodată. Şi, odată ce te-am cunoscut, a însemnat şi mai puţin.

— Dar asta nu te-a împiedicat să te întâlneşti cu ea.

— Nu mai fi aşa! Te rog, Cassandra! Nu i-am oferit inima mea. Trebuie să mă crezi.

Nici măcar nu pot să-l privesc în ochi.

— Am nevoie de timp.

— Timpul este exact lucrul pe care nu-l avem.

Simt un gust amar.

— Crezi că eu nu știu asta? zic eu, încercând din răsputeri să nu plâng. Trebuie să plec. Mama se trezește în curând.

— Cassandra, te rog! mă imploră el nefericit. Te vei întoarce?

Mă răsucesc s-o pornesc spre casă, fără să-i ofer un răspuns.

— Te voi aștepta aici. Întreaga zi dacă este nevoie.

Odată ajunsă în camera mea, mă târăsc în pat și mă ghemuiesc sub pătură, cu trupul și mintea sleite de putere. Stau acolo cel puțin o oră, cu ochii închiși, cu inima suferind cu fiecare bătaie. Dar somnul nu vrea să apară. Oricum, nu mai contează.

Până la urmă, sunetele venite din bucătărie anunță prepararea micului dejun. N-am de gând să cobor, însă cu cât zăbovesc mai mult aici, cu atât risc s-o supăr pe mama. Mă furișez până la bucătărie și, ca un zombie, mă așez alături de mama, Eddie și Frank. Ei pun la cale o excursie cu iahtul de-a lungul coastei pentru weekend. Mă simt de parcă îmi sunt smulse toate măruntaiele. Vreau să fiu furioasă pe Lawrence, dar este posibil să nu mai avem decât două zile la dispoziție pentru a fi împreună. Chiar vreau să le pierd prostește, supărată pe el? Noaptea trecută a fost foarte specială. Unii oameni nu vor avea niciodată șansa să trăiască astfel de clipe romantice. Știu asta. Nu pot să las ca îndoielile mele să strice asta. Însă gândul că Lawrence este cu o altă fată... mă epuizează fizic.

După micul dejun, mă târăsc sus și mă prăbușesc pe pat. Mă bag iar sub pătură. O parte din mine își dorește să stea acolo toată ziua și să-și plângă de milă. Dar, din fericire, cealaltă parte din mine știe că nu-mi pot permite să fac asta. Este aproape ora unsprezece. Ziua se scurge. Fiecare minut pierdut zăcând în pat ar putea fi un minut petrecut cu Lawrence.

Mă rostogolesc pe spate şi-mi apăs mâinile pe ochi, dorind să-mi scot din minte gândul la această Fay. Dar nu reuşesc. Deci este timpul să mă maturizez şi să mă confrunt direct cu problema, în loc să mă înec în lacrimi. Acum numai Lawrence contează.

Iau laptopul şi-l pun pe burtă. Tastez „Fay Cartelli" în motorul de căutare.

Puţine şanse, ştiu asta.

Da, găsesc website-ul unei tipe din Dallas, graphic designer. Apoi pagina de Facebook a unei fete. Muşcându-mi buzele, încerc „Fay Cartelli 1925".

Trec în revistă cinci pagini de rezultate ale căutării şi nu găsesc nimic. Încerc încă cel puţin zece variaţiuni ale numelui, adăugând diverse cuvinte-cheie, fără succes.

Apoi caut „Cartelli, Cartierul de Est, New York 1925". Pe a doua pagină observ un site dedicat New Yorkului în perioada Prohibiţiei. Este chiar acolo. Numele Cartelli. O familie renumită de mafioţi din Cartierul de Est.

Mi se ridică părul pe ceafă. Mă holbez în ecran. E imposibil. Există probabil zeci de Cartelli în Cartierul de Est. Probabilitatea ca unul dintre ei să fie rudă cu duduia Fay este astronomic de mică.

Dar... ce-ar fi dacă? Aici avem de-a face cu o crimă. Din câte ştiu, crima este specialitatea Mafiei. Bineînţeles, n-ai cum să nu te întrebi de ce s-ar deranja să omoare un adolescent de optsprezece ani dintr-o familie de bogătani din Massachusetts.

Asta dacă, bineînţeles, nu o înşală pe fetiţa lor. Gândul ăsta mă împunge ca un ghimpe în inimă.

Oare eu sunt motivul pentru care Lawrence este ucis?

CAPITOLUL 26

Cassandra

— Nu te poţi gândi aşa, Cassandra. O s-o iei razna.

Ce ironie, Lawrence este cel care are mai puţin de patruzeci şi opt de ore de trăit şi tot el încearcă să-mi calmeze atacul de panică.

— Știam că nu trebuia să ne jucăm cu timpul, zic eu, abia respirând. Am spus asta de la bun început. Dacă intervii în trecut, distrugi viitorul. Odată ce am realizat ce se întâmplă, trebuia să ne lăsăm în pace unul pe altul.

Mă apucă de mâini.

— Nu avem de unde să ştim dacă familia lui Fay este măcar responsabilă pentru moartea mea. Nu ne putem panica din senin.

— Dar sunt mafioţi, Lawrence. O familie din Mafia italiană. N-ai văzut niciodată filmul *Nașul*? Nu înțelegi cum operează oamenii ăștia? Omoară doar dacă din greșeală le dai pălăria pe jos. Ai zis că Fay era furioasă când v-aţi despărţit.

Se scarpină la ceafă, reţinut:

— Da.

— Și de ce era furioasă? Pentru că i-ai vorbit despre mine?

— Păi, nu, deşi a aflat, dar în alt mod. Însă nu-mi pot imagina că vrea să mă omoare pentru asta.

— Nu ea. Dar ce zici de barosanul de taică-său? De fratele ei înspăimântător care te urmărea?

Îmi masez tâmplele cât Lawrence ia în considerare această idee. Și, de parcă lucrurile nu erau suficient de înfricoșătoare, cu cât îi cer mai multe detalii, cu atât mă îngrozesc și mai tare. Mă simt de parcă m-aș învârti fără să mă pot opri.

— Ar trebui să-l previn pe Ned, zice Lawrence. În tot timpul ăsta el a crezut-o pe Fay o fată din Crest Harbor. Bogată, de familie bună. Una de-a noastră. Habar nu are cine este ea de fapt. Dacă ar fi știut, niciodată nu s-ar fi gândit la o...

Pălește brusc.

— Ce-i cu tine?

Cuvintele i se rostogolesc încet de pe buze:

— Trebuia să ne căsătorim. Fay și cu mine. Ned aranjase asta.

Mă retrag, amețită de această destăinuire.

— Uau!

Mă ia de mână.

— Te rog, nu pune la suflet, Cassandra! Nu a fost niciodată ceva oficial. Și, oricum, nu a fost ideea mea. Am aflat de planul lui Ned abia în urmă cu o săptămână, două.

— Și nu vrei să te însori cu ea?

— Nu. Doar ți-am spus. N-am iubit-o niciodată pe Fay. Unchiul meu m-a împins către relația asta încă de la început.

— Ei bine, aș zice că unchiul tău are o judecată de rahat.

— Dar tocmai asta e. El nu realizează cine este Fay cu adevărat. Când va afla, o să rupă imediat înțelegerea. Poate că Mafia este pe urmele lui Ned.

Îmbin piesele de puzzle:

— Iar tu ești prins la mijloc.

Lawrence oftează și se scarpină în cap:

— Dar nu ştim nimic sigur.

— Ba da, ştim, îl contrazic eu.

Fiecare cuvânt parcă îmi arde gâtlejul.

— Ştim că dacă nu m-ai fi cunoscut, ai fi acum în siguranţă. Eu sunt motivul pentru care vei fi ucis. Este vina mea. Nu trebuia să mă întorc pe plajă. Ştiam ce-a păţit Travis, dar pur şi simplu nu mi-a păsat.

— Dar nu este vina ta.

— Bineînţeles că este! ţip eu, apoi, respirând cu greu, ripostez: Şi toată discuţia noastră despre soartă şi destin? E o aiureală. M-am convins singură doar pentru că doream să găsesc motive de a veni aici să te văd. Doream un motiv ca să ignor avertismentele care-mi erau înfăţişate clar. Am fost egoistă şi acum uite ce se întâmplă!

Lawrence îmi ia chipul în mâini.

— Nu mai vorbi aşa. Nu vreau să aud.

Clatin din cap şi dau să mă eliberez, dar el mă ia în braţe.

— Uită-te la mine.

— Nu!

— Cassandra!

Povara este mult prea apăsătoare. Simt nevoia să fug de acolo. Să plâng. Să ţip.

— N-aş renunţa la nicio clipă petrecută cu tine, Cassandra. Nici măcar o singură suflare. Sau un cuvânt. Faptul că te-am întâlnit a fost cel mai minunat lucru care a putut să mi se întâmple.

Îmi ard ochii de lacrimi. Dar mă abţin şi îl sărut apăsat. Mă cuprinde în braţe. Sărutul nostru vibrează de dorinţă, de teamă şi de speranţă. Când ne desprindem, îmi las fruntea pe fruntea lui.

— Mi-e frică, îi şoptesc eu.

Îmi înlătură o şuviţă de păr de pe faţă.

— Şi mie. Dar acum trebuie să fim curajoşi. Ştim mult mai multe acum decât la început.

— Dar încă nu ştim cum să te ţinem la adăpost.

— Ştim despre Cooper Enterprises. Şi despre familia lui Fay. E ceva! Să fii sigură că o să stau cu ochii-n patru la petrecerea de sâmbătă.

Mi se întoarce stomacul pe dos numai la simpla rostire a acestor cuvinte.

— Ai de gând să te duci la petrecerea unchiului tău?

— Și ce, vrei să stau toată ziua încuiat în camera mea?

— Nu! Ar trebui să te urci în maşină şi să pleci cât mai departe de aici.

— Asta m-ar salva sâmbătă, dar în ziua următoare? Săptămâna următoare? Nu crezi că vor veni să mă caute? Singura cale de a-mi împiedica moartea este să mă confrunt cu criminalii, oricine ar fi ei.

Este foarte serios. Mă cuprinde furia.

— Ai înnebunit? Vrei să fii ucis, Lawrence? Chiar crezi că poţi să te pui cu Mafia şi să nu sfârşeşti cu un glonţ în cap?

Dintr-odată, privirea lui mă îngheaţă:

— N-ai idee cum e când ştii că poţi muri în dimineaţa următoare. Ai habar cât mă frământă asta?

— Normal că da! La fel ca tine, numai la asta mă gândesc.

— Nu-i acelaşi lucru, insistă el.

— Cum poţi să spui asta?

Clatină din cap și îmi întoarce spatele, frustrat.

— Încerci să faci pe viteazul! îi strig eu. Dar în felul ăsta vei fi ucis de-a binelea!

— Dacă fug ca un laș, atunci va muri unchiul în locul meu. Nu ştie cine este Fay cu adevărat. Nici măcar ce învârtesc cei de la Cooper Enterprises. Va organiza petrecerea lui măreaţă, plină de veselie, și va sfârși fără viaţă.

Are ochii roşii, sticlind de durere. Îmi vine să-l iau în braţe şi să-i şterg lacrimile cu sărutări. Dar n-o fac. Tensiunea creată în urma discuţiei în contradictoriu îşi face simţită prezenţa între noi.

— Îmi fac griji pentru tine, Lawrence.

— Iar eu îmi fac griji pentru unchiul meu, pufneşte el.

— Dar nu spun să...

— Ştiu exact ce sugerezi...

— Nu pot să te pierd. Nu mi-aş putea ierta niciodată asta. Nu mi-aş reveni niciodată după aşa ceva.

— Cassandra...

— Nu! Nu vreau s-o las mai moale! replic. Mă simt de parcă cineva mă apasă cu toată forţa pe piept, nu pot să respir. Încerc să-ţi salvez viaţa, Lawrence. Promite-mi că nu te vei duce la petrecere.

Oftează din greu şi mă trage spre el. Braţele lui mă cuprind şi le simt ca şi cum ar fi oxigen curat. Îmi lipesc faţa de gâtul lui. Urăsc faptul că ne petrecem ultima zi luându-ne la harţă. Este total aiurea.

— Pot să-ţi promit că voi fi foarte atent. În joc se află viaţa mea şi a unchiului meu.

Îmi ridică bărbia, astfel încât să ne privim în ochi.

O răsuflare scurtă ne face să privim speriaţi înspre tufişuri.

Brandon a apărut pe plajă şi se uită la noi cu ochi acuzatori.

CAPITOLUL 27

Cassandra

Brandon arată de parcă ar fi fost pălmuit. O clipă am înghe-țat cu toții. Apoi mă îndepărtez de Lawrence cu un pas.

— Brandon...

Ridică mâna ca să mă împiedice să vorbesc.

— Nu!

— Lasă-mă să-ți explic.

— Nu-i nevoie! se răstește, după care rostește cu amărăciune: Deci de-asta mă tot trimiteai tu la plimbare. Știi, mama ta a zis că-ți petreci mult timp pe plajă, dar ea crede că ai căpătat o pasiune pentru înot. Cred că am fost amândoi păcăliți.

Fac un schimb de priviri rapide și intense cu Lawrence. Și el își dă seama de gravitatea consecințelor ce ar putea decurge din această turnură a evenimentelor. Trebuie să detensionez situația cât mai repede cu putință. Din păcate, darul vorbirii m-a părăsit tocmai acum.

— Nu este ceea ce crezi! doar atât reușesc să îngăim.

— Scutește-mă, Cass! izbucnește Brandon. Este evident ce se petrece aici. Doar că puteai să spui de la bun început că te vezi cu cineva. Nu e ca și cum n-aș putea face față refuzului.

— Ştiu asta.

— Şi-atunci, de ce n-ai spus nimic?

— Uite ce e! Nu-ţi datorez explicaţii pentru fiecare amănunt din viaţa mea, OK?

— Mă rog, pufneşte el. Ştii, într-un fel mă bucur că te-am văzut cu Domnul Breteluţe aici de faţă. Acum mi-am făcut o idee despre cine-mi eşti.

Dorinţa de a-l alunga îmi stă pe limbă, dar o înghit. Cred că o merit. Pe de altă parte, trebuie să-l atrag de partea mea. Nu trebuie să spună nimănui despre Lawrence. Şi aşa este destul de nasol că a fost văzut. Nici nu vreau să mă gândesc ce efect poate să aibă asupra evenimentelor următoare.

— Brandon, îmi pare rău, OK? N-am vrut niciodată să te rănesc. De fapt, chiar am avut intenţia să-ţi spun, dar...

— Dar ce? Şi, cum răspunsul meu nu vine imediat, el mă opreşte cu un gest al mâinii: Ştii ceva? Las-o baltă! Ştiu de ce nu mi-ai spus. Pentru că îţi place să fii în centrul atenţiei. Îţi place la nebunie să ai amorezi secreţi şi să-i joci pe degete.

— Dar nu este adev...

— Nu mă duce cu zăhărelul, Diva lui Peşte!

Lawrence face un pas înainte, încordat, cu pumnul strâns, gata pregătit.

— Îţi spun o singură dată s-o tratezi pe Cassandra cu mai mult respect!

Brandon se întoarce către Lawrence, cu ochii plini de furie:

— Ei, nu zău! Da' tu cine te crezi?

Lawrence îşi aţinteşte privirea fioroasă asupra lui Brandon.

— Potoliţi-vă odată! Amândoi! strig eu.

Trebuie să-l iau de aici pe Brandon cu orice preţ. Fiecare secundă pe care o petrece pe plajă adânceşte pericolul. Fiecare cuvânt complică situaţia.

— Nu, pe bune, cine-i tipul? zice Brandon. Nu-l recunosc.

Mi se strânge stomacul, dar reuşesc să scot un râs forţat:

— Aşadar, cunoşti pe toată lumea din oraş?

— Cam aşa ceva, admite Brandon şi îl măsoară din cap până în picioare pe Lawrence.

— Crede-mă, intervine Lawrence, iritat. Nu ne cunoaştem.

— Exact asta am vrut să spun şi eu. Oricine merită a fi cunoscut se află pe lista mea de cunoştinţe.

— Sau poate că nu eşti tu atât de popular precum îţi închipui, îl tachinează Lawrence.

Îl săgetez cu privirea, avertizându-l să înceteze, dar el încă este atent la Brandon, care îşi încleştează fălcile.

— Vrei să te apropii şi să-mi spui asta direct în faţă?

— Cu mare plăcere!

Brandon şi Lawrence fac câte un pas unul spre celălalt, însă reuşesc să mă interpun.

— Încetaţi! Amândoi! Mă întorc către Lawrence: Poate că ar trebui să pleci.

— Dar nu te las cu marţafoiul ăsta. E nebun de legat.

— Marţafoi? pufneşte Brandon. Ce, eşti cumva din anii cincizeci sau ce?

— Mă descurc, îi spun eu lui Lawrence. N-avem de ales.

Lawrence nu răspunde, însă văd că nu e de acord cu mine. Până la urmă, încuviinţează din cap.

— Bine, fie. Dar mă întorc curând să văd dacă n-ai păţit ceva.

— Aşa să faci!

Lawrence porneşte spre casă. Când trece pe lângă Brandon, îl loveşte intenţionat cu umărul.

Îmi vine să-l omor.

Ochii lui Brandon scânteiază de mânie. Lawrence merge mai departe. Eu ridic mâna, de parcă aş putea să împiedic explozia ce e pe cale să se producă.

— Brandon...

Numai că el a sărit ca din puşcă pe urmele lui Lawrence. Alerg după ei.

— Brandon, stai!

Pe poteca îngustă dintre tufişuri, Brandon îl înşfacă pe Lawrence de cămaşă şi îl răsuceşte spre el.

— Vrei să dai de belea, frate?

Lawrence îi împinge braţul.

— Ia-ţi labele de pe mine!

— Încetaţi! ţip eu.

Dar mă ignoră amândoi. Brandon îl îmbrânceşte cu sălbăticie pe Lawrence. Tufişurile se cutremură în locul în care aterizează şi o pasăre îşi ia zborul în văzduh, speriată. Nu l-am văzut niciodată atât de furios pe Lawrence. Îl apuc de la spate.

— Termină! Apoi îmi lipesc faţa de gâtul lui şi-i şoptesc în ureche: Gândeşte-te unde ne aflăm.

Lawrence mă priveşte încordat, apoi îl observăm amândoi pe Brandon, care vine întins spre noi, cu flăcări în ochi. Încearcă o lovitură cu pumnul, însă Lawrence se eschivează şi mă împinge şi pe mine în lături pentru a mă proteja. Brandon îşi ia din nou avânt, însă de data asta, Lawrence, când se fereşte, face un salt înapoi.

Prea înapoi. Şi începe să devină străveziu.

Fără să-şi dea seama, se retrage şi mai mult. Şi bineînţeles că se face transparent.

— N-am de gând să mă bat cu tine, zice el, însă vocea i se aude înfundat.

Brandon îngheață locului, iar eu sunt cuprinsă de panică.

— Lawrence!

Abia acum realizează ce se întâmplă. Face ochii mari. Vine înapoi spre plajă, dar Brandon îi stă în cale, ba chiar face un pas înainte, iar Lawrence nu are de ales decât să se retragă, devenind astfel şi mai ascuns vederii în umbrele timpului.

— Ce dracu'? se miră Brandon, iar vocea lui e moale din cauza confuziei şi a şocului.

Îl apuc de braţ:

— Trebuie să ne întoarcem pe plajă.

Se scutură din strânsoarea mea, fără să-şi ia ochii de la Lawrence, care se uită la mine. Nu-i prea desluşesc expresia, dar cred că este la fel de îngrijorat ca mine. Ce putem face? Ce putem spune?

Apoi, dintr-odată, Lawrence face stânga-mprejur şi fuge, dispărând complet în 1925.

Treaba e nasoală. Mai mult decât nasoală.

Îl apuc de braţ pe Brandon şi-l întorc spre mine. Se holbează la mine, aşteptând o explicaţie pentru cele petrecute. Dar cuvintele refuză să iasă.

Brandon înaintează printre tufişuri şi, când ajunge în curtea din spate, se uită în jur. Îl caută pe Lawrence. Dar nu-l zăreşte nicăieri. Îşi duce încet mâna la frunte. Apoi, peste o clipă, o ia la goană spre casă. Sunt paralizată de frică. Exact de asta mă temeam că o să se întâmple. Cel mai rău scenariu pe care mi-l puteam închipui.

Fug după el:

— Stai! Brandon!

Aleargă mai departe, fără să se uite înapoi. Îl întrec, încercând să-i blochez înaintarea.

— Pot să-ţi explic.

Clatină din cap, îndepărtându-se de mine ca de lepră:

— Nu mai vorbi cu mine!

Mă ţin după el cât traversează casa şi iese pe uşa din faţă. Când se urcă în maşină, eu mă aplec pe geamul portierei.

— Brandon, te rog! Nu este ceea ce crezi.

Mă priveşte în ochi pentru prima dată după cele întâmplate. Îi este teamă, îmi dau seama de asta. Îi ating mâna care ţine atât de strâns volanul, încât i s-au albit încheieturile.

— Trebuie să-mi dai şansa să-ţi explic.

Brandon bâjbâie după cheie. Îi tremură mâna când bagă cheia în contact.

— Trebuie să plec.

Ambalează motorul.

— Brandon!

Fără să mai rostească un cuvânt, bagă în viteză şi demarează. Fac un salt înapoi ca să nu dea peste mine.

În următoarele trei ore îl sun pe Brandon de douăsprezece ori. Îi găsesc chiar şi numărul de fix şi o întreb pe mama lui dacă poate să mi-l dea la telefon. Se duce să-l cheme, dar revine şi încearcă să găsească nişte scuze bâlbâite, cum că Brandon doarme. La ora patru şi jumătate după-amiaza!

Închid telefonul şi mă prăbuşesc pe pat, nehotărâtă dacă să ţip sau să vărs lacrimi.

Un şir ameninţător de dar-dacă-uri îmi năvăleşte în creier. Dar dacă Brandon îi spune mamei despre Lawrence, iar ea mă împiedică să-l mai văd? Dar dacă întâlnirea asta întâmplătoare declanşează iar efectul de fluture? Şi nici măcar nu asta este cel

mai grav. Dacă târgul pe care l-am făcut cu soarta depindea cumva de păstrarea secretului? Îl puteam salva pe Lawrence doar dacă nimeni nu ştia că ne jucăm cu timpul. Dar acum ştie şi Brandon. Poate că târgul a căzut. Poate că acum, când mă întorc pe plajă, totul va fi cum a fost înainte. Iar Lawrence îşi va înfrunta moartea de unul singur.

CAPITOLUL 28

Cassandra

O să-mi pierd controlul. Stresul în care mă aflu o să-mi distrugă sănătatea mintală. Nu mai am nicio îndoială în privința asta. Pășesc pe nisipul cald și aștept. Au trecut patruzeci și cinci de minute și Lawrence încă n-a apărut. Refuz să accept ceea ce poate să însemne asta. Inima mea n-ar putea îndura.

O să-l omor pe Brandon. Cineva trebuie să răspundă pentru tot. O să-mi ies din fire și o să mă răzbun pe întreaga comunitate din Crest Harbor. Pe rând, unul câte unul. O să...

— Cassandra...

Mă răsucesc pe călcâie. La vederea lui Lawrence, închid ochii și răsuflu ușurată.

— Îmi pare rău, zice el, repezindu-se să mă cuprindă în brațe. Ned era acasă și n-am putut scăpa mai repede.

Mă topesc în îmbrățișarea lui.

— Nu mai contează. Mă bucur că ești aici acum.

Lawrence mă sărută. Dar simt din sărutul lui că s-a schimbat ceva. O grabă, o nerăbdare de a face ca fiecare îmbrățișare să fie cea mai importantă. O recunosc pentru că și eu simt la fel.

Ne agăţăm strâns unul de altul mult timp, apoi ne aşezăm pe nisip.

— Aşadar, ce facem acum? spune Lawrence într-un final.

— M-am gândit mult şi trebuie să acceptăm faptul că şi Brandon ar putea fi un suspect de crimă. Sau cel puţin să fie cel care declanşează o serie de evenimente ce vor duce la uciderea ta.

Lawrence răsuflă încet şi-şi trece degetele prin păr, arătându-şi frustrarea.

— Sunt un prost.

— Dar nu e vina ta! E a mea! Totul este din vina mea. La început, Cooper Enterprises era singurul suspect plauzibil. Acum, din cauza amestecului meu, Brandon şi familia lui Fay au devenit încă două posibilităţi.

Aş vrea să-mi spună că mă înşel, dar nici el nu poate rosti o asemenea minciună.

— Dacă mi-aş fi urmat instinctul şi m-aş fi retras... Dacă te-aş fi lăsat în pace...

— Nu mai vorbi aşa!

— De ce nu? Ăsta-i adevărul. Dacă nu m-aş fi întors pe plajă, aşa cum mi-am promis, ai fi avut o viaţă lungă şi un viitor fericit înainte.

— Nu mai spune asta, Cassandra! Nu vreau să aud aşa ceva. Lawrence îmi ia faţa în mâini. Nu vreau un viitor fără tine.

Mă sărută. Ochii mă înţeapă. Nu merit valul de adrenalină simţit la atingerea buzelor lui. Nu merit să mă iubească cineva cu o asemenea intensitate. E o seară de vară ideală - aurie, caldă şi parfumată. Totul în noaptea asta, posibil ultima petrecută împreună, trebuie să fie perfect. Şi ar fi aşa, dacă n-ar exista frica asta oribilă, înăbuşitoare, că eu am stricat totul.

— N-ar trebui să judeci atât de aspru, îmi zice Lawrence încetişor. Nu cred că are vreo influenţă treaba cu Brandon.

— Sau are întru totul.

— N-avem cum să ştim, aşa că mai bine nu ne-am mai gândi la asta. Lawrence mă ia de mână. Nu vreau să ne petrecem astfel timpul rămas.

— Nici eu.

Mă sărută pe obraz, iar căldura buzelor sale mi se răspândeşte prin tot corpul. Numai că gustul atât de dulce este copleşit de amărăciunea gândului la ce are Lawrence de înfruntat.

— Ar fi mai bine să mă duc la cină, zic eu, cu inima grea. Probabil că mama se întreabă pe unde umblu.

Lawrence îmi îndepărtează o şuviţă de păr de pe faţă şi o îndeasă după ureche.

— O să te furişezi afară când se duc părinţii tăi la culcare?

Dau din cap, cu speranţa că voi reuşi să alung starea de melancolie până când voi reveni pe plajă. Dacă într-adevăr astea vor fi ultimele ore cu Lawrence, atunci vreau să fie ca aseară şi nu ca acum.

— Ne vedem mai târziu.

Lawrence mă trage spre el într-o ultimă îmbrăţişare.

— Te voi aştepta.

Îmi simt picioarele ca de plumb când mă îndrept spre casă. Ultimul lucru pe care aş vrea să-l fac este să-l las singur pe Lawrence. Ar trebui să mă aflu acum în braţele lui, nu să fiu nefericită la un secol depărtare în timp. Nu. Acum sunt nevoită să stau în bucătărie cu mama, Frank şi Eddie şi să pretind că totul este în regulă. Să evit întrebările mamei. O adevărată tortură. Însă, când pun piciorul în casă, nu mama mă aşteaptă acolo, ci Brandon.

Simt cum mă sfâşie gheara terorii. S-a întors ca să se bată cu Lawrence? Are de gând să le divulge mamei şi lui Frank secretul meu? De parcă toate scenariile dar-dacă în varianta lor cea mai oribilă ar deveni realitate.

— Cine ţi-a deschis?

Liniştea din casă sună ca o notă gravă în urechile mele. Nu cred că este cineva prin preajmă. Poate au plecat să ia ceva de mâncare şi apoi revin.

— Hai să facem o tură cu maşina, mă invită Brandon.

Pentru o clipă rămân încremenită. Ce are de gând să facă? Poate plănuieşte să mă omoare.

Aproape că îmi dau ochii peste cap la acest gând prostesc. Brandon poate fi în multe feluri, dar ucigaş nu este cu siguranţă. Totuşi... nu am deplină încredere în el. Numai că trebuie să-l recâştig de partea mea. Poate că am astfel şansa să repar lucrurile.

— O tură unde? îl întreb eu precaută.

— Contează?

— Presupun că nu, dacă evităm aleile întunecate şi depozitele abandonate.

Brandon îşi păstrează expresia împietrită şi o ia înainte. Arunc o privire către uşa din spate, apoi, fără ca Brandon să mă vadă, îi trimit mamei un SMS, după care o iau pe urmele lui.

Vreme de şapte minute – pe care le-am urmărit trecând pe ecranul ceasului de la bordul maşinii –, niciunul dintre noi nu scoate un cuvânt. Apoi privesc pe geam la peluzele proaspăt tunse şi copacii care alunecă rapid pe lângă noi, ca o ceaţă verde. Şi gândurile mele par să se deruleze cu aceeaşi viteză. Ce-i pot spune lui Brandon? Cum pot îmbunătăţi situaţia? A văzut ce a văzut. Nu-i pot îndruga verzi şi uscate şi să-l conving că n-a văzut nimic. Trebuie să-i dau o explicaţie logică.

Problema este, dacă mă gândesc bine, că sunt puţine şanse ca vreuna din variante să funcţioneze.

— Brandon...

Mă străpunge cu privirea, care, deşi cât se poate de tăioasă, este plină de o emoţie nedesluşită. Teamă? Mânie? N-aş putea spune.

— Vreau un răspuns, Cass.

— Ştiu asta.

— Ei bine, zice el după câteva clipe de tăcere, ce dracu' s-a petrecut acolo?

Sunt tentată să-l iau prin învăluire, să pretind că n-a văzut nimic, că a luat-o razna. Dar instinctele îmi strigă că, dacă o fac, el va căuta dovezi. Pe de altă parte, Brandon merită să-i spun adevărul. Una peste alta, nu e un băiat rău. Dacă vara asta ar fi decurs altfel, noi doi chiar am fi putut deveni prieteni buni. Poate chiar mai mult. Poate că îmi asum cel mai mare risc posibil, dar, cumva, în sufletul meu, ştiu că trebuie să fiu sinceră cu el.

— Trage pe dreapta, zic eu, punând mâna pe braţul lui.

Şovăie puţin, însă parchează maşina pe marginea şoselei. Oceanul scânteiază în lumina soarelui ce se pregăteşte de apus chiar în dreptul promontoriului, ceea ce-mi dă o fărâmă de putere.

— Ce-ţi voi spune acum pare lipsit de logică, Brandon. N-o să-ţi vină să crezi. N-o să vrei să crezi. Dar trebuie să ai încredere în ceea ce ai văzut. Să te gândeşti la asta. A fost real. Imaginaţia nu ţi-a jucat feste.

— Destul. Spune-mi ce-am văzut.

Îmi dreg glasul:

— Ai avut dreptate. Lawrence nu este de pe aici. De fapt, este, dar nu în felul în care îţi închipui tu. Este dintr-un alt Crest Harbor. Unul care a existat... în 1925.

Brandon își îngustează ochii, dar privirea îi rămâne ațintită asupra mea.

— Știu că pare o nebunie. Crede-mă, și eu m-am luptat cu aceleași îndoieli la început. Și uneori încă mai am nevoie de dovezi pentru a mă convinge. Însă Lawrence chiar este din 1925. Locuiește în aceeași casă în care stau eu acum, doar că în trecut, în urmă cu aproape o sută de ani. Și, dintr-un anume motiv, pe care nu l-am descoperit niciunul dintre noi, ne putem vedea pe plajă.

Tăcere.

— Plaja este totuși singurul loc în care putem interacționa. De aceea a dispărut când s-a îndreptat către casă. S-a întors în 1925. Și asta ai văzut tu.

Brandon clatină ușor din cap, mânia aprinzându-i obrajii.

— Nu sunt idiot, Cass!

— Știu că nu ești! Tocmai de-aia sunt sinceră cu tine.

— Nu sunt idiot! strigă el și izbește cu palmele în volan.

— Atunci ai încredere în mine.

Brandon pufăie, apoi clatină iar din cap și pornește motorul.

— Ți-am spus că n-o să-ți vină să crezi, dar asta nu înseamnă că nu este adevărat.

Bagă în viteză și revine pe șosea, roțile protestând cu un scârțâit.

— Dacă îmi mai acorzi puțin timp, o să-ți spun tot ce știu.

Mașina gonește pe asfalt. Brandon este extrem de furios. I-am anticipat reacția, însă el se îndreaptă spre casa mea. Oare vrea să-i spună mamei tot ce i-am mărturisit? Am nevoie de timp ca să-l atrag de partea mea.

— Măcar dă-mi șansa de a ți-o dovedi, insist eu.

Tăcere ucigătoare.

— Nici pentru mine nu are sens, OK? Dar așa este. Nu pot schimba faptele pentru a le face mai credibile.

Nu pot face faţă furiei lui mute. Nu pot face faţă, de fapt, întregii situaţii. Este prea mult. Aş vrea să fiu acum înapoi în Oraşul de Nicăieri, Ohio, iar singurele mele probleme să fie la ce colegiu să mă duc sau ce voi face când voi creşte mare.

— Ai de gând să-i spui mamei că sunt nebună? îl întreb, cu lacrimi în ochi. Vrei să mă duci la poliţie sau ce?

Ca răspuns, Brandon apasă pedala acceleraţiei.

— Fă ce vrei, OK? mă răstesc eu. În momentul ăsta nici nu-mi mai pasă.

Castelul de nisip în care am trăit Lawrence şi cu mine se năruie în cele din urmă, măturat de valul realităţii. Nu puteam păstra secretul la nesfârşit. Brandon va da fuga să mă pârască mamei, care mă va târî pe la vreun drăguţ de psiholog, iar Lawrence va muri pe plaja aia chiar mâine.

Brandon coteşte pe alee. Îmi şterg lacrimile de pe obraji. Nu-mi mai folosesc la nimic. Apasă cu putere frânele şi deblochează uşile, însă nu opreşte motorul.

— Du-te! zice el, cu ochii la parbriz.

Flacăra speranţei renaşte în mine.

— Nu-i vei spune mamei... ce ţi-am povestit?!

Brandon se uită în sfârșit în ochii mei. Nu mai pare atât de mânios cum am crezut. Mai degrabă confuz.

— Nici măcar nu mai vreau să vorbim vreodată despre asta. De fapt, nu mai vreau să vorbesc vreodată cu tine. În ceea ce mă priveşte, nici conversaţia asta, nici cea de pe plajă n-au avut loc niciodată. OK?

Aprob din cap, clipind repede, surprinsă:

— Eşti sigur că nu vei spune nimănui?

— La revedere, Cass!

— Eu doar...

— La revedere!

Ies în grabă din maşină.

— OK, la revedere!

Înainte să apuc să-i fac cu mâna pentru ultima oară, Brandon își ia zborul.

Urmărindu-l cum accelerează pe alee, nici nu-mi mai dau seama ce simt. Cred că ar trebui să simt ușurare, numai că nu mă pot relaxa în totalitate. E prea frumos ca să fie adevărat...

Îmi frec brațele pentru a-mi potoli tremuratul și mă îndrept către casă. Mama n-a venit încă, așa că mă duc direct pe plajă. Vreau să mai stau un timp cu Lawrence.

Străbătând culoarul dintre tufișuri, mi se ridică părul pe ceafă.

Ceva se petrece. Și nu e de bine.

Mai fac un pas și îi văd.

Pe Lawrence și pe mama, pe plajă.

Se uită amândoi la mine în același timp. Chipul lui Lawrence spune totul. Deși buzele strânse ale mamei fac și ele o treabă bună.

În acest moment, o parte din mine capitulează. Poate că la mijloc este destinul, dar nu așa cum mi-am închipuit. Poate că lui Lawrence îi este sortit să moară și, cu cât mă implic mai mult, cu atât se apropie de îndeplinire. Orice fac ca să-l ajut se pare că ne adâncește pe amândoi în bucluc.

Mama își încrucișează brațele pe piept, privindu-mă furioasă. Până aici mi-a fost. Ridic brațele în sus.

— Nu știu ce să spun, mamă.

Pare mai degrabă dezamăgită decât supărată. N-am fost niciodată genul de fată care se furișează sau care să o mintă.

— Cred că prietenul tău vrea să plece.

Schimb o privire tensionată cu Lawrence.

— Locuiește de cealaltă parte a promontoriului, zic eu repede.

Lawrence aprobă aproape imperceptibil, apoi o salută pe mama cu o înclinare a capului.

— Încă o dată, vreau să-mi cer scuze, doamnă. Nu am vrut să arăt lipsă de respect.

Mama se înmoaie vizibil la vorbele lui politicoase, deşi încearcă să-şi păstreze privirea dezaprobatoare.

— Sper să ne revedem în condiţii mai bune.

— Într-adevăr.

Lawrence o porneşte în jos pe plajă, aruncându-mi o privire peste umăr. O să ne vedem mai târziu, dar, chiar şi aşa, nu-mi place să-l văd plecând. Avem atâtea de plănuit pentru mâine. Întreruperile astea îmi dau serioase dureri de cap.

Când Lawrence ajunge suficient de departe, mama se întoarce către mine şi expresia ei se înăspreşte.

— De când? întreabă ea.

Mi se face rău de la stomac.

— E o situaţie complicată, mamă.

— Asta explică purtarea ta ciudată din ultima vreme, zice ea, oftând. Ştii care sunt regulile mele în privinţa minciunii.

— Dar nu am minţit niciodată.

— Cu tot timpul petrecut „pe plajă"? Cu toate acele „excursii la bibliotecă"?

— Dar chiar am fost la bibliotecă! Doar m-ai văzut!

Clatină din cap.

— Nu înrăutăţi situaţia!

— Mamă, ascultă-mă...

Îmi face semn cu mâna să tac.

— O să discutăm mai târziu, când o să am o dispoziţie mai bună. Deocamdată eşti pedepsită. Şi vreau să spun în casă. Nu pe plajă.

Mă încordez toată:

— Nu!

— În camera ta. Toată noaptea. O să păzesc scările! adaugă. Ştiu că te-ai furişat afară noaptea trecută.

O apuc disperată de braţ.

— Mamă, te rog! Nu pot...

— Ajunge! zice ea cu fermitate. Trebuie să mă gândesc ce-o să fac cu tine.

— Mamă!

Îmi indică direcţia către casă - o comandă fără drept de apel. Nu-mi poate face una ca asta. Nu tocmai astăzi, dintre toate zilele! Lawrence şi cu mine trebuie să profităm de fiecare minut pentru a construi un plan pentru mâine. N-o să-l abandonez. Nu pot.

— Mişcă-te, Cass! zice mama. Nu faci decât să-ţi îngreunezi situaţia.

Un val de energie sălbatică îmi umple pieptul și îmi vine să urlu „Nu poţi să mă obligi!". Eddie face asta tot timpul. Poate că ar trebui să încerc și eu. Sau pur şi simplu să evadez. Să mă ascund până ce renunţă să mă mai caute.

Mă gândesc la Lawrence și la cât de multă nevoie are de mine. Încerc să respir încet, ca să mă liniştesc. Mă voi controla, de dragul lui. Dacă îmi voi juca bine cărţile cu mama, e posibil să rezolvăm impasul. Şi apoi mă pot întoarce pe plajă. Smerită, îmi cobor privirea și o iau uşor către casă.

Mama merge în urma mea până ajung în faţa ușii de la camera mea. Mă aşez pe pat, încercând să găsesc cuvintele potrivite, pe un ton de umilinţă.

— Aveam pretenţii de la tine, Cass!

— Îmi pare rău.

— Părerile de rău nu sunt de-ajuns. Va trece mult timp până voi avea din nou încredere în tine. Dă să închidă uşa, apoi

se răzgândeşte. O, şi dacă tot suntem la subiectul ăsta, mâine n-o să rămâi acasă.

— Poftim?

— Vii cu noi în croazieră. O să stau cu ochii pe tine. Oricine ar fi băiatul ăsta, să-şi vadă singur de treabă mâine.

Nu! Nu! Asta nu se poate întâmpla! Sar în picioare şi mă holbez cu groază la mama. Dar ea este de neclintit. Fără să clipească, trage uşa după ea. Cu un bufnet, iată-mă închisă la mine în cameră.

Iar Lawrence este pe cont propriu.

CAPITOLUL 29

Lawrence

Cum ţi-ai petrece ultima zi pe pământ? În această întrebare constă un joc foarte popular la petreceri, în care participanţii sunt dispuşi într-un cerc. Nu-mi amintesc care a fost răspunsul meu. Dar nu mi-aş fi imaginat că-mi voi petrece ultimele ore pe plajă.

Aşteptând.

Au trecut ceasuri bune, dar ea încă nu s-a întors. Privind cum soarele își urmează încet drumul către apus în ultima mea zi de viaţă, îmi dau seama că s-ar putea să nu mai vină deloc. Poate că a dat de necaz mai mult decât credeam. Poate că s-a îmbolnăvit sau a fost rănită. Poate că străduinţa de a mă salva a copleşit-o și a plecat pentru totdeauna. Poate că s-a orientat către o relaţie mai puţin bizară și complicată.

O vreau înapoi. Este mai mult decât pot îndura. Singurătatea deznădăjduită în care aştept aici mă stoarce de vlagă. Privesc în gol la tufişuri, cu speranţa de a o vedea venind.

Și apoi, în sfârșit, aud crenguţele foşnind. Inima mi s-a urcat în gât. Sar în picioare. Însă nu e Cassandra. Este mătuşa Eloise. Mă simt de parcă aş fi fost izbit de un zid și făcut mii de fărâme.

— Iată-te, Lonnie! strigă ea. Ned te căuta peste tot! De cât timp ești aici?

Sunt atât de dezamăgit, încât nici nu-mi vine să vorbesc.

— Nu de mult.

Eloise vine degrabă lângă mine, cu fruntea încruntată.

— Speram să mă ajuți cu pregătirea petrecerii pe care o dă mâine unchiul tău. Se uită mai atent la mine: Da' tu ești bine? Arăți cam palid.

— Sunt bine, răspund eu, însă nu pot nici măcar să-i ofer un zâmbet ca să-i alung îngrijorarea.

Cuta dintre sprâncene se adâncește. Îmi pune o mână pe frunte.

— Cred că ești bolnav, Lon. Vino înăuntru să te odihnești.

— N-am nimic. Aș vrea să mai stau puțin aici și să-mi adun gândurile.

Eloise bâiguie:

— Păi, nu poți. Este ora mesei. Știi că trebuie să plec și eu acasă.

— Îmi pare rău că am ratat vizita ta de astăzi, zic eu, fără convingere.

— Ei, Ned vrea să-ți prezinte pe cineva.

Îmi înghit nemulțumirea față de mătușa Eloise. Nu are intenția s-o lungească. Iar eu nu am intenția să mănânc în seara asta, dar văd că nu are de gând să se lase până nu mă vede intrat în casă. Oftez și o pornesc într-acolo. Eloise se străduiește să țină pasul cu mine.

— Mai bine te-ai duce să te aranjezi puțin, Lon, mă sfătuiește ea. E un oaspete special pentru unchiul tău. Un om de afaceri. Unul barosan, așa zice Ned.

Mă opresc brusc și Eloise aproape că se ciocnește de mine.

— Jerome Smith?

Eloise clipeşte nedumerită:

— Cum ai zis?

— Oaspetele lui Ned, rostesc eu rar, astfel ca ea să priceapă cât de serioasă este întrebarea. E un barosan de la Cooper Enterprises?

— Cred că da. Ştii că nu mă interesează chestiunile astea, Lonnie. Abia pot urmări conversaţia la cină.

Arată către casă. Clădirea se întrezăreşte în faţă, luminând în întunericul nopţii. Parcă te îmbie cu frumuseţea ei. Însă picioarele mele stau înfipte în iarbă. Genunchii sunt paralizaţi şi aud un ţiuit neîntrerupt, tot mai tare, în urechi. Nu pot să alung fiorul care mi-a cuprins tot trupul.

Aşadar, începe!

Intrăm în casă. O conduc pe mătuşa Eloise până la uşă, poate pentru a amâna inevitabilul. Dar, odată ce o porneşte la drum, nu mai am de ales. Trebuie să înfrunt orice mi-ar aduce noaptea asta. Fiecare pas pe care îl fac pare desprins dintr-un vis ciudat, năpădit de umbre. Îi aud discutând pe Ned şi pe invitatul său. Vocile lor sună destul de cordial, însă stomacul mi se strânge. Păşesc încordat spre sufragerie.

Mă aştept să văd asasinul nemilos de la depozit, însă Jerome Smith arată cât se poate de normal. Este un om în vârstă, cu o mustaţă albă şi deasă şi un costum scump. Pare mai degrabă un individ foarte bogat, un snob, şi nu un om malefic. Totuşi, când intru în cameră şi el se uită la mine, surprind o scânteie de duritate în ochii lui. Omul ăsta este în stare să comită o crimă.

— A, uite c-a venit! tună Ned.

Îmi dau seama că este tensionat după broboanele de sudoare de pe frunte şi după surâsul crispat, lipsit de veselie. O aud în tonul vocii, mult prea strident.

— Lonnie, fiule, te aşteptam.

Abia mormăi o scuză lamentabilă în timp ce îmi trag un scaun la masa lungă. Îl privesc ţintă pe Ned. De ce este atât de tensionat? Oare a aflat adevărul despre Cooper Enterprises?

— El este Jerome Smith, mi-l prezintă unchiul pe omul cu mustaţă, după care arată către mine: Nepotul meu, Lawrence. El este cel despre care ţi-am vorbit. Are înainte o carieră promiţătoare. Va lucra la o firmă importantă din New York. Foarte curând!

— După ce termin colegiul şi facultatea de Drept, precizez eu.

Jerome Smith aruncă o privire scurtă spre Ned, care încuviinţează din cap:

— Bineînţeles! Bineînţeles, aşa e!

Nu l-am mai văzut niciodată pe unchiul meu atât de agitat. Trebuie că ştie în ce pericol se află.

Parcă văd întreaga scenă. O confruntare la cină. Strigăte. Este scoasă o armă. Îndreptată spre Ned. Eu sar în calea glonţului, care îmi găurește pieptul, cuibărindu-se undeva lângă inimă.

Numai că în articolul de ziar pomenit de Cassandra scria că voi muri pe plajă, mâine. Așadar, poate că mă târăsc până acolo cu ultimele puteri, cu speranţa de a-mi lua rămas-bun.

Mă cuprinde greaţa, ca un val rece. Ce gânduri întunecate, îngrozitoare. Mă uit la Ned și la Jerome Smith și văd că între timp conversaţia și-a urmat cursul, că ei își mișcă buzele, numai că eu nu aud decât nenorocitul ăsta de ţiuit în urechi.

Îmi apăs degetele pe ochi. Întreaga scenă a morţii mă face să-mi pierd minţile.

O mână se lasă pe braţul meu şi tresar, venindu-mi în fire. Este Jerome Smith. Cu sprâncenele încruntate.

— Ascultă, fiule, te simţi bine?

Îi simt mâna ca pe un fier înroşit. Sar în picioare. Ameţeala mă copleşeşte.

— Nu mă simt bine.

Cuvintele ies de undeva din gâtlejul sugrumat, apoi mă răsucesc pe călcâie şi fug. Fug până ajung în camera mea, după care trântesc uşa şi o încui. Răsuflând din greu, mă reazem de ea şi alunec pe podea.

Rămân aşa o oră întreagă. Însă, chiar dacă stau nemişcat şi respir rar, pulsul nu-mi scade. Încă simt în plămâni aerul greu şi rarefiat. Îmi tremură mâinile.

Fiecare ticăit al secundarului pe cadranul ceasului mă înţeapă ca un ac. Fiecare junghi de durere mă face să mă urăsc din ce în ce mai mult. Mi-e frică. Atât de frică. Dar nu pot fi laş. Ned este în pericol. Cum să-l abandonez în halul ăsta?

Închid ochii strâns şi mă gândesc la Cassandra. Am nevoie de ea. De puterea ei. De inteligenţa ei. De focul ei. Aş da orice pe lume s-o am alături în clipele-astea.

Numai că sunt pe cont propriu. Am ştiut asta din momentul în care mi-a vorbit despre pericol. Deschid ochii şi trag adânc aer în piept. Mă ridic.

Cu fiecare pas pe care îl fac, las bătăile inimii să mă conducă atunci când îmi părăsesc camera şi cobor scările. Lumina din sufragerie se reflectă în pardoseala de marmură, bine lustruită, de la intrare. Vocea lui Ned şi a omului de la Cooper plutesc în tăcerea plină de umbre.

Respir. Asta este tot ce trebuie să fac. Să respir în continuare.

Glasul lui Ned îl acoperă pe al celuilalt. Strident. La limita superioară. O limită a panicii. A fricii. A disperării. Preţ de o fracţiune de secundă fragilă, înţepătoare, paralizez. Apoi dau buzna în sufragerie.

Cei doi sunt încă la masă, însă Ned şi Jerome Smith stau în picioare, aplecaţi în faţă, cu palmele apăsate pe tăblia de mahon lăcuit. Faţa lată a lui Ned este roşie de furie, iar ochii, sălbatici. Se întorc amândoi spre mine.

La început nu ştiu ce anume să spun. Vreau să-l arunc afară pe Jerome Smith, dar nu sunt atât de tâmpit.

— Ned, trebuie să vorbim, reuşesc eu să îngăim.

— Nu e momentul, Lon, zice el cu asprime.

— Este foarte important.

Smith face o grimasă:

— Ce înseamnă asta?

— Ce vrei să insinuezi? contracarează Ned.

Pulsul îmi bubuie în tâmple. Dar Jerome Smith nu se întinde după armă. Pare doar intrigat şi iritat de prezenţa mea aici.

— Vreau să vorbesc cu tine, repet eu. Trebuie să ai încredere în mine.

— Ce ar putea fi atât de important? întreabă el, iar chipul îi devine din ce în ce mai roşu.

Smith dă cu pumnul în masă.

— Ce joc faci aici, Foster?

Mă întorc spre el, clocotind de furie:

— Dumneata faci jocuri, te prefaci că eşti la cârma unei companii respectabile, când în realitate conduci o şleahtă de escroci.

Parcă dintr-odată camera a fost golită de aer. Ned se face alb ca varul. Smith se holbează la mine.

— Ştiu ce vrei să-i faci unchiului meu, zic eu cu îndrăzneală. Scrisorile de ameninţare. Vizitele de la miezul nopţii în maşini vechi. Este şantaj şi nu vom mai accepta asta.

— Lawrence! strigă aspru Ned.

— Dar este adevărul, Ned! insist eu. Poate că ai o vagă idee cu ce fel de oameni ai de-a face, dar eu i-am urmărit. Am aflat nişte lucruri groaznice...

— Hai că asta-i chiar amuzant! sare Smith, fără urmă de veselie pe chip. Puştiul crede că noi suntem escrocii!

Îl ţintuiesc cu privirea:

— Ce vrei să spui?

— Las-o baltă, Smith! zice Ned, cu flăcări în ochi.

— Băiatul va merge la facultatea de Drept. Trebuie să înveţe ce înseamnă şantajul.

— Tacă-ţi gura! mârâie Ned.

Smith continuă, vorbind peste unchiul meu:

— De fapt, mă întreb dacă mai ai şi alte trucuri de arătat, Ned!

— Despre ce tot vorbeşte? insist eu.

Smith pufăie cu zgomot:

— Unchiul tău nu ţi-a explicat termenii acestei minunate fuziuni pe care o încheiem mâine?

Un fior de gheaţă îmi străbate tot corpul, alungând furia. Ned respiră cu greutate. Îmi evită privirea.

— Ce se întâmplă? întreb cu o voce spartă.

Smith clatină din cap:

— Unchiul tău e înglodat în datorii de atâta vreme, încât nu mai ştie pe ce lume se află. A făcut datorii mari la cazinouri. De-a dreptul jalnic. Şi faptul că a apelat la noi este singurul lucru care îl apără să nu fie mâncat de viu de recuperatori.

Mi se învârte capul. Aud din nou ţiuitul în urechi.

— Ned?

— Este la fel de escroc ca şi mine, zice Smith, batjocoritor. Îl acceptăm alături de noi doar pentru că ne-a făcut mari

promisiuni: să vină cu nişte asociaţi barosani. Se pare că a bătut palma cu nişte peşti mari, dar nu vrea să-mi spună cine sunt.

— O minciună sfruntată! strigă Ned, răsturnând tot ce era pe masă.

Paharul lui cu apă zboară şi se izbeşte puternic de perete.

Smith îl ameninţă cu degetul:

— Nu îndrăzni să negi!

— Ba o să neg! Nu mai poţi veni cu minciuni şi mizerii în casa asta!

— Eşti un idiot! mârâie Smith printre dinţi şi dă scaunul la o parte. Nu mai rămân aici nicio secundă. În momentul ăsta poţi considera că fuziunea este anulată.

Ned face ochii mari:

— Stai puţin!

— Las-o baltă! Nu mă mai lua de prost, Foster. Nu ştiu ce pui la cale, dar cu siguranţă nu e pe placul meu.

Iese din încăpere ca o furtună. Ned aleargă după el.

— Smith! Aşteaptă!

Sunt uluit, dar mă duc repede după ei.

Uşile de la intrare sunt deschise. Îl aud pe Ned cum strigă la Jenkins să pornească automobilul.

Stau de unul singur în mijlocul marelui hol de la intrare. E întuneric și se face curent din cauza ușilor deschise larg. Mă ia cu fiori în tot corpul. Casa pare să se învârtă cu mine, dar ştiu că stau nemişcat. Ameninţarea la adresa vieţii mele n-a fost nicicând atât de reală. Atât de crudă.

Apoi aud pendula din bibliotecă bătând miezul nopţii.

Este sâmbătă, 5 august. Ziua în care voi muri.

CAPITOLUL 30

Cassandra

Gata, a sosit! Sâmbătă, 5 august.

Urmăresc pe ceasul telefonului cum se face miezul nopții. Simt cum o parte din mine se frânge.

Poate am crezut că nu se va ajunge până aici. Că, prin iubirea noastră și prin faptul că făurim ceva frumos pe lumea asta, putem fenta trecutul. Că putem fenta destinul.

Însă acum nu mai avem ce fenta.

N-am făcut nici măcar un pas afară din casă de când m-a pedepsit mama ieri. Nu că nu aş fi încercat. Am implorat, m-am umilit, am plâns, am trântit uşi, însă mama s-a ţinut tare pe poziţii. Nu pot nici măcar să mă furişez, deoarece a setat alarma să se declanşeze la deschiderea oricărei uşi sau ferestre.

Așa că stau în fața laptopului, căutând disperată pe net vreun sfat plin de înțelepciune. Vreun mesaj cât de mic, trimis printr-un portal cosmic, din care să aflu că Lawrence nu va păți nimic. Pe măsură ce orele nopții se scurg, oscilez între stări de disperare și speranță, de încredere și deznădejde.

Abia când aud cum se deschide ușa dormitorului, îmi dau seama că am adormit cu capul pe birou, cu un braț sprijinit pe

tastatură. Lumina dimineții mă inundă. Mă ridic brusc și icnesc când simt crampa ascuțită în ceafă.

Mama stă în pragul ușii.

— Doamne, Cass! Ai stat trează toată noaptea făcând schimb de mesaje cu iubitul tău? Oftează nemulțumită. Trebuia să mă gândesc să-ți iau și calculatorul.

— În primul rând, nimeni nu mai zice acum „schimb de mesaje". Și, oricum, nu s-a întâmplat așa. Stai fără grijă. Nici măcar nu are un calculator.

Mama se încruntă:

— Și-atunci ce făceai?

— Mai contează? N-am părăsit camera, spun eu și îmi înghit restul comentariilor acide.

Trebuie să fiu isteață și să-mi joc perfect cartea.

— Mamă, încep eu, încercând să păstrez un ton calm și degajat. M-am gândit mult la asta și sper că vei face un compromis. Dacă mă lași să stau azi acasă, atunci...

— Nici vorbă! sare ea, clătinând din cap. Ne însoțești în croazieră. Este bătut în cuie. Putem discuta mai târziu termenii pedepsei tale, dar, în ceea ce privește ziua de astăzi, nu ai cum să te fofilezi.

— Dar, mamă...

— Îmi pare rău, Cassandra. Nu mă poți face să mă răzgândesc. Am discutat cu Frank aseară și considerăm că tot ce ai nevoie este să-ți petreci mai mult timp în familie.

— Dar o să am tot timpul din lume ca să mi-l petrec în familie. Doar că nu azi. Te rog, crede-mă când îți spun că astăzi, dintre toate zilele, este extrem de important pentru mine să stau acasă.

Pe fața ei apare un zâmbet fugar.

— Totul pare extrem de important la vremea adolescenţei. Crede-mă. Nu e chiar sfârşitul lumii aşa cum îţi închipui tu.

Tonul ei de superioritate mă irită.

— Dar nu e corect!

— Asta se-ntâmplă când mă minţi.

— Dar niciodată nu te-am...

— Încetează! mă ameninţă ea cu degetul. Gata cu vorbăria!

Vrea să închidă uşa, dar eu sar în picioare.

— Mamă, te rog!

— Cassandra, vrei să te potoleşti? zice ea exasperată. Nu e ca şi cum ar dispărea dacă nu-l vezi o zi.

Ironia crudă a cuvintelor ei îmi taie răsuflarea.

— Îmbracă-te! îmi ordonă ea. Plecăm în zece minute.

CAPITOLUL 31

Lawrence

Primele ore ale ultimei mele zile trec ca anii de greu. După ce am traversat casa peste care se lăsase tăcerea, m-am dus în camera mea. Știu că nici aici nu mă aflu în siguranță, dar unde să mă mai duc?

Nu-mi găsesc cuvintele, așa că nu pot să scriu nimic. Somnul m-a părăsit de mult, prin urmare am renunțat să mai stau întins în pat. Tot ce pot să fac este să mă așez pe podeaua rece, cu urechile ciulite. Să aud dacă se întoarce Ned, dacă răzbat voci ridicate, orice. Dar casa rămâne insuportabil de tăcută.

Zorii mă găsesc pe balcon. Stau înfășurat într-o pătură, dar asta nu mă oprește din tremurat. Răsăritul nu mi s-a părut niciodată atât de mohorât ca acum, când mă umple de groază. Cad în genunchi și mă las cu fruntea pe pardoseala de marmură a balconului, nemaiputând suporta toate astea.

Cassandra, am nevoie de tine. Am nevoie să fii lângă mine.

Stau astfel, ațipind și trezindu-mă repede dintr-un somn agitat, până când soarele e sus pe cer și mângâie vârful copacilor din grădină. Mă scol brusc. Mă cuprinde un sentiment de nerăbdare. Ar trebui să fac ceva, orice, ca să împiedic soarta asta nefastă.

Însă, când văd cum dimineața se dezvăluie înaintea mea, sunt uimit de cât de normal pare totul în jur. De parcă restul lumii nu și-a dat seama că astăzi voi muri. Și de ce și-ar da seama? Așteptasem nori negri, de furtună. Corbi planând deasupra capului, croncănind trist.

Dar astăzi este o zi luminoasă, însorită și frumoasă. Pescărușii zboară în cerul înalt, o ciocârlie cântă veselă. Casa este la fel. Când, în sfârșit, mă aventurez la parter, fiecare colțișor freamătă de agitația pregătirilor pentru petrecerea de diseară. Servitorii tund peluza și spală Rolls Royce-ul lui Ned. Ospătarii și decoratorii se fâțâie de colo-colo cu brațele încărcate de alimente, pahare de șampanie și ornamente pentru petrecere.

Un singur lucru este ieșit din comun. Nu e nici urmă de Ned.

Tânjesc după Cassandra. Aș fi vrut să vorbim despre ce ar trebui să fac. Pentru că nu am văzut-o aseară, trebuie să mă duc s-o aștept acum. Cred că e îngrijorată până peste cap. Vreau s-o alin. Și simt nevoia ca și ea să mă aline.

După zece minute, timp în care urmăresc pregătirile minuțioase, consider că nu e nicio amenințare și mă strecor afară. Soarele își trimite razele asupra mea asemenea unui reflector, iluminându-mă astfel încât orice individ periculos să mă poată repera. Mi se face pielea de găină, de parcă m-aș simți supravegheat. Trebuie să fiu curajos, pentru Cassandra. Totul va fi mai bine odată ce vom fi împreună. Când traversez peluza, privirea mi se oprește asupra unui bărbat. Stă sprijinit de o coloană de marmură pe terasa din spate a casei, urmărind mulțimea zorită în vreme ce fumează o țigară. Mi se zburlește părul de pe ceafă. Îl recunosc.

Dar unde l-am mai văzut?

Îmi aduc aminte dintr-odată. Hank.

Este exact la fel ca ultima oară, când, foarte degajat, a ordonat execuţia unui om legat, neînarmat. Genunchii îmi paralizează. Şi apoi, de parcă teroarea mea mută l-ar fi chemat, Hank îşi întoarce încet faţa în direcţia mea.

Instinctul de supravieţuire pune stăpânire pe mine. Ştiu că atrag şi mai tare atenţia asupra mea dacă fug, dar nu mă pot stăpâni. În acest moment, tot ce vreau este să mă întorc în siguranţa camerei mele.

Străbat casa în fugă şi trântesc uşa dormitorului în spatele meu, după care o încui. Inima îmi bate cu putere, dând să-mi spargă pieptul.

A fost cât pe ce. Totuşi, poate m-a văzut. Poate că este pe urmele mele chiar acum. Deschei nasturele de la gulerul cămăşii. Chiar şi aşa, respir greu, cu răsuflări scurte, sacadate. Îmi lipesc fruntea de lemnul rece al uşii.

Cassandra, ce mă fac?

Nu pot să mă duc acum pe plajă. Nu pot să risc să fiu văzut. Nu-mi place să mă ascund în halul ăsta, dar trupul refuză să facă altceva.

După-amiaza vine insuportabil de greu. Apoi începe să se lase înserarea. Pe la şapte apar primii oaspeţi. Atmosfera se umple de muzica orchestrei care cântă pe terasă. Din casă se aud râsete şi murmure de conversaţie uşoară.

Nu mai pot suporta camera mea nicio secundă şi cobor pe scări, apoi mă strecor într-un salonaş rareori folosit. Vreau să văd dacă Hank se află în mulţime. Trebuie să-l găsesc pe unchiul Ned. Din cauza aşteptării, nervii mei sunt încordaţi la maximum. Mă ascund în întuneric, ascultând pulsul petrecerii de afară şi simţindu-mă mai dureros de singur decât mi-aş fi imaginat.

Trag cu ochiul printre draperiile de mătase la ghirlandele de lumini şi la veşmintele colorate. Afară e un haos plin de voie bună, lipsit de griji. Îmi imaginez cum privirea mea trece printre invitaţi şi călătoreşte până la frumuseţea liniştită a plajei. Soarele va apune în curând, accentuând culorile în lumina aurie strălucitoare ce se reflectă peste valuri. Mi-o închipui pe Cassandra stând pe ţărm, cu părul ei lung şi cu rochia albă fluturând în adierea uşoară a brizei. Braţele ei se întind spre mine. Buzele ei îmi murmură numele.

Apoi, ca o flacără ce-mi trece prin faţa ochilor, zăresc o pată roşie în mijlocul mulţimii agitate. Şi asta mă face să mă trezesc din reverie. Cunosc culoarea aceea, rochia aceea, părul acela negru, tăiat scurt.

Fay.

Înaintează prin mulţime, căutând ceva. Pe mine oare? O urmăresc cu inima cât un purice. Din întâmplare, ajunge în preajma ferestrei la care stau eu, nebănuind că sunt chiar lângă ea. Însă se află suficient de aproape încât să-i văd bine expresia. Nesiguranţa îi ascute privirea. Caută disperată, întorcând fiecare invitat de vârsta mea pentru a-i vedea chipul.

Pe mine mă caută. Şi este speriată.

Înainte să-mi dau seama ce fac, sunt deja afară, în mijlocul vânzolelii. O pierd din vedere pe Fay.

Sentimentul că sunt urmărit pune din nou stăpânire pe mine. Muzica zgomotoasă şi zumzetul flecărelilor parcă îmi strivesc urechile. Cercetez în stânga şi în dreapta, dar nu-l văd nicăieri pe Hank.

Uitându-mă după Fay, aproape că dărâm un chelner care duce o tavă cu pahare pline cu şampanie. Un individ cu râsul

ca un lătrat mă depășește, lovindu-mă cu umărul, de parcă nici n-aș fi acolo. O femeie mânjită cu prea mult dermatograf la ochi mă întreabă dacă nu cumva am văzut un cățeluș alb cu guler de clovn. Amețeala mă inundă ca apa. Mă răsucesc și întâlnesc o pereche de ochi negri arzători ascunși în mulțimea încețoșată.

Niciodată n-am fost mai bucuros s-o văd pe Fay. Aleargă spre mine, cu răsuflarea tăiată.

— Lon! Unde ai fost?

În ochi încă i se distinge scânteia fricii. O apuc de umeri.

— Ce-i cu tine, Fay? Ce s-a-ntâmplat?

Își trage sufletul câteva clipe. Sau își caută oare cuvintele potrivite?

— Ai avut dreptate, îmi spune, cu vocea gâtuită de emoție. Ți-am ascuns un secret. Încă de la început nu trebuia să...

— Știu, zic eu și o cuprind în brațe.

Nu pot suporta să văd rușinea ce i se citește pe chip. Nu e ea de vină pentru păcatele familiei.

Se smulge din îmbrățișare și se uită în ochii mei nedumerită, poate simțindu-se ușor trădată.

— De când știi?

— Tocmai am aflat. Dar n-am nimic cu tine, Fay. O fi având familia ta legături cu Mafia, dar asta nu te transformă pe tine într-o criminală.

Face un pas înapoi.

— Te-am urmărit de la fereastră, șoptesc eu. Păreai atât de speriată. Vin după mine? Cei din familia ta?

Clatină încet din cap.

— Tu chiar nu înțelegi, nu-i așa? zice ea, apucându-mă de reverele hainei. Ești în mare pericol, Lawrence.

— Ştiu asta. I-ai spus familiei tale că ţi-am dat papucii şi acum tatăl tău vrea să-ţi apere onoarea?

— Poftim? Nu! Nu de tatăl meu trebuie să te temi!

— Atunci de cine?

Ochii lui Fay se umbresc, în pofida luminii aurii intense a soarelui.

— De unchiul tău Ned! El vrea să-ţi facă rău!

CAPITOLUL 32

Cassandra

Croaziera cu părinţii mei mă aduce în pragul unei căderi nervoase. Trec prin toate stadiile durerii de mai multe ori.

Negare. Asta nu se poate întâmpla cu adevărat. Nu pot pluti fericită pe apele oceanului câtă vreme iubirea vieţii mele înfruntă moartea. Este pur şi simplu imposibil.

Negociere. Fac orice dacă mă laşi să plec. Sunt bolnavă. Trebuie să mă duci înapoi. O să fac o gaură la fundul iahtului dacă nu mă laşi să plec.

Mânie. Din plin. Starea asta m-a consumat aproape întreaga zi.

Dar cum stau ghemuită la pupă, urmărind cum soarele se cufundă în oceanul unduitor, deprimarea pune stăpânire pe mine. Din greu.

Fruntea îmi cade pe balustrada rece, de metal. Privesc lung la ultima geană de lumină, cu răsuflarea tăiată. Mă ard ochii de cât m-am uitat în soare. Sau poate că urmează să plâng, căci mi-am reţinut lacrimile aproape toată ziua.

Sâmbăta este pe terminate de-acum, iar Lawrence probabil că a fost ucis. Şi eu nu am făcut nimic, nimic să-l salvez.

— Cass?

Mama îngenunchează lângă mine. Își lasă mâna pe umerii mei și mă privește cu o dragoste și o grijă copleșitoare.

Apar și lacrimile.

Cu hohote mari și zguduitoare. Stresul, teama și tristețea din ultimele zile sunt eliberate dintr-odată. Mama mă strânge în brațe, iar eu îmi vărs toată durerea în lacrimi.

— Spune-mi ce se întâmplă, Cassandra, zice ea și mă mângâie pe păr, în timp ce eu bocesc pe umărul ei. Mă îngrijorezi. Ți-a făcut cineva rău? Ți-a făcut rău băiatul ăla, Cassandra? Dacă a făcut-o, atunci jur c-o să-i rup...

— Nu, mamă! Nici vorbă.

— Atunci ce? Nu te-am mai văzut niciodată în halul ăsta, Cass. Nici măcar când am divorțat. Mă sperii, draga mea. Trebuie să-mi spui.

Dar ce i-aș putea spune? Adevărul? Reacția lui Brandon mi-a arătat clar că nu asta este soluția.

Sau o fi oare? I-aș putea oferi o variantă a adevărului. La momentul ăsta, ce mai am de pierdut?

Inspir adânc, tremurat.

— Lawrence. Ăsta e numele lui. Și sunt îndrăgostită de el. Numai că e într-o încurcătură. Nu are probleme cu legea sau chestii de-astea. Este ceva legat de afacerile unchiului său. Și acum se află într-un mare pericol.

Mama se încruntă.

— De ce ar fi în pericol din cauza afacerilor unchiului său?

— Pentru că sunt tipi răi, OK? Crede-mă. E într-un mare pericol. Și ar putea fi... rănit.

Mama mă trage spre ea într-o îmbrățișare puternică.

— Sunt sigură că e bine, draga mea. Te temi pentru că ții la el, dar...

— Nu! strig eu şi mă smulg din îmbrăţişare. O să fie rănit. Ştiu sigur.

— Cum poţi să...

— Pur şi simplu. Trebuie să ai încredere în mine. Ştiu că nu are sens ce zic. Pare o nebunie. Dar ştiu. Cu siguranţă. De aceea am vrut să stau acasă. Trebuie să-l ajut.

Un nou şuvoi de lacrimi mi se prelinge pe obraji. Şi simt iar o gheară în inimă. Mama îmi înlătură o şuviţă de păr de pe ochi. Mă cercetează în tăcere. După o lungă pauză, se uită cum Frank se joacă cu Eddie la proră. Toată lumea se preface că nu vede adolescenta ţăcănită care jeleşte într-un colţ. Mama se încruntă.

— Greg! îl strigă ea pe căpitan. Du-ne acasă. Pe cea mai scurtă rută posibil.

Fac ochii mari. Mama mă mângâie pe păr și zâmbeşte.

— Ziua încă nu s-a încheiat. Sunt sigură că puştiul ăsta Lawrence o să fie OK, dar dacă este atât de important pentru tine să-l ajuţi, ei bine, e un lucru demn de respect. Şi sunt mândră de tine.

O înlănţui cu braţele.

— Te iubesc, mami!

— Și eu, puştoaico!

Vântul îmi suflă părul de la spate când căpitanul întoarce iahtul. Mă prind de balustrada de la pupă și privesc cum se conturează ţărmul. Prima stea începe să strălucească pe cerul ce se întunecă treptat. Închid ochii strâns.

Vin, Lawrence! Te rog, Doamne, să nu fie prea târziu!

CAPITOLUL 33

Lawrence

Fay a fost întotdeauna misterioasă şi greu de citit, însă acum este ceva diferit. Îi cuprind pumnii încleştaţi pe reverele hainei mele cu o forţă deznădăjduită.

— Cum adică, Ned vrea să-mi facă rău? Ce tot spui acolo?

— El este în spatele a tot, zice ea, cu o privire speriată.

— În spatele a tot ce?

— Totul! Of, Lon! N-am vrut să se ajungă aici.

— Vorbeşte!

— Nu avem timp. Vine după tine.

— Fay, te rog!

Se uită în toate părţile.

— Trebuie să mergem într-un loc ferit. Nu suntem în siguranţă aici.

Îşi face loc prin mulţime. Parcă aş fi într-un vis ciudat. Ne oprim într-o zonă a grădinii ascunsă de ochii lumii, pavată cu cărămidă şi decorată cu trandafiri sălbatici. Fay se aşază pe băncuţa din piatră, apoi se ridică.

— Nu ştiu de unde să încep.

— Încearcă.

Răsuflă tremurat, apoi spune:

— Ştii că familia mea face parte din lumea interlopă. Ei bine, şi unchiul tău este tot acolo. Ăsta e motivul pentru care mă aflu aici. Cred că a intrat în nişte afaceri proaste. Foarte proaste. Şi a venit la familia mea să-i ceară ajutorul. Şi a bătut palma, făcând un târg mai puţin ortodox. O înţelegere care ne priveşte direct pe noi doi.

— Ce fel de înţelegere?

Fay îşi pleacă privirea.

— Spune-mi sincer, Fay. Dacă ai avea cea mai mică idee prin ce am trecut în ultimele douăzeci şi patru de ore, n-ai mai lungi cuvintele.

— Unchiul tău a promis că te dă familiei Cartelli. Le-a spus că vei lucra ca avocat pentru tatăl meu pentru a-l ajuta să se strecoare legal printre afaceri necurate.

Rosteşte cuvintele, dar ideea mi se pare prea fabuloasă ca să pot crede aşa ceva.

— Cum naiba s-a gândit el că voi fi de acord cu un asemenea lucru?

— Aici a venit rolul meu, zice ea și privește în altă parte. „Aşa o fată frumoasă!" spunea mereu Papa. „Într-o zi vei ajuta familia aşa cum o fac Nico şi Riff." Fay îşi duce mâna la faţă, pierdută în gânduri, apoi continuă: M-a pregătit de când aveam doisprezece ani. M-a învăţat modalităţi subtile de a obţine ce vreau de la un bărbat. Cum să-mi port singură de grijă. Cum să vorbesc. Cum să mă îmbrac. Cum să fiu visul oricărui bărbat. Dar întotdeauna m-a făcut să înţeleg foarte clar că nu-mi voi putea alege singură soţul. Nici măcar nu mă puteam duce la întâlniri. Singurele interacţiuni cu bărbaţii au fost de antrenament, sub atenta supraveghere a lui Papa.

Ascultând-o pe Fay cum își deschide sufletul în fața mea, văzând-o atât de tristă și vulnerabilă, mă copleșește dorința de a o proteja. O iau de mână.

— Îmi pare rău.

Ea ridică din umeri.

— N-a fost o viață rea. De fapt, Papa m-a răsfățat teribil. Mi-a cumpărat orice rochie am vrut. Bijuterii. Pantofi. Excursii la mare cu mama și Isabella. Atâta vreme cât înțelegeam că nu-l puteam dezamăgi când sosea momentul potrivit.

— Și momentul a sosit atunci când Ned m-a oferit ca avocat, spun eu, punând totul cap la cap.

Încuviințează din cap:

— Eu am fost momeala. Eu trebuia să pecetluiesc târgul făcut. Odată ce te îndrăgosteai de mine, trebuia doar să mă asigur că mă faci fericită, chiar dacă asta însemna să lucrezi pentru tatăl meu.

Mă așez pe băncuța de piatră, cu capul greu de atâtea informații.

Oare este posibil? Se poate coborî Ned atât de jos?

Încet-încet, fragmente de amintiri completează întreaga poveste. Ned mi-a prezentat-o pe Fay. A aranjat următoarele întâlniri, plus noaptea aceea din New York, când a stăruit atâta pe ideea că mă voi însura cu ea.

Apoi mai e și tot ce-am aflat aseară. Jerome Smith mi-a spus despre datoriile lui Ned de la jocurile de noroc. Mi-a dezvăluit că fuziunea cu Cooper Enterprises era posibilă doar în condițiile în care Ned le promisese sprijinul unor „persoane necunoscute". Adică, Mafia.

— Nu-mi vine să cred, zic eu încet.

Fay vine lângă mine.

— Poți să mă ierți, Lon?

Mă uit la tânăra din fața mea. Mi se pare ciudat să o văd într-o cu totul altă lumină. E o persoană diferită din multe puncte de vedere. Şi totuşi, este aceeaşi fată frumoasă pe care am cunoscut-o în această vară. Îi aranjez după ureche o şuviță din părul negru ca pana corbului.

— Bineînțeles că te iert. Nu e vina ta. Tu doar îți făceai datoria.

— La început a fost datoria, spune ea, înecându-se parcă cu vorbele. Dar m-am îndrăgostit de tine, Lon. Cu adevărat.

Îi iau chipul în mâini.

— O, Fay!

Închide ochii strâns, mă ia de guler şi mă sărută apăsat pe gură. Sunt lovit de o furtună de emoții contradictorii. Cassandra este stăpâna inimii mele, dar nu pot s-o resping pe Fay. Nu ştiu dacă mai apuc ziua de mâine. Iar buzele lui Fay sunt calde şi moi, ca întotdeauna. Îmi permit un singur sărut.

— Ei, dar ce priveliște minunată! Și eu, care eram îngrijorat...

La auzul vocii lui Ned, Fay şi cu mine ne separăm.

Stă înaintea noastră, îmbrăcat într-un costum elegant, dar care îi dă un aspect comic aşa cum stă întins pe trupul lui masiv. Vederea lui îmi trezeşte furia. Îmi strâng pumnul pe lângă corp.

— Uşurel, băiete! rosteşte Ned printre dinți, expresia devenindu-i brusc severă. Ai făcut destul rău astăzi. Hai să nu exagerăm.

— Îmi datorezi o explicație, zic eu, încleştându-mi fălcile.

— Sunt sigur că Fay ți-a prezentat deja varianta ei deformată asupra evenimentelor.

— Deci este adevărat? întreb eu, simțind înțepătura trădării sale. Chiar ai pierdut totul la masa de joc? Chiar m-ai oferit

Mafiei? Chiar vrei să mă împingi spre o căsătorie astfel încât să-ţi rezolvi tu problemele financiare?

Ned face un semn cu mâna prin aer:

— Am făcut ceea ce trebuia să fac. Nici tu n-ai fi făcut altminteri. Nu e ca şi cum ţi-aş fi oferit capul pe tavă, băiete. Alături de Roberto, vei fi bogat şi puternic, dincolo de orice închipuire. Este mai bine decât orice ţi-ar putea asigura idiotul de taică-tu. De fapt, îţi fac o favoare.

Clatin încet din cap.

— Cum ţi-ai putut imagina că voi deveni un infractor? Bănuiesc că atunci când te cobori atât de jos, crezi că toată lumea va face la fel.

— Nu eşti atât de nobil cum îţi place să crezi. Eşti la fel de josnic şi de ordinar ca mulţi de-aici.

Fay sare în apărarea mea:

— Să nu-ndrăzneşti să-l insulţi!

Ned se răsuceşte spre ea.

— Tacă-ţi gura! zice el, cu ochii plini de furie. N-ai niciun drept să-mi spui ce pot să fac şi ce nu. Eşti un nimic! Eşti complet inutilă! Dacă ţi-ai fi făcut treaba ca lumea, n-am mai fi în situaţia asta. Târfă ordinară!

Odată cu vorbele jignitoare, lovește obrazul lui Fay cu un dos greu de palmă.

Ea ţipă de durere. Sângele îi înroşeşte buza de sus. Uluit şi furios, îi reţin braţul lui Ned, smucindu-l.

— Cum îndrăzneşti să dai în ea?

Ned mă împinge la o parte. În ochii lui Fay strălucesc lacrimi de mânie.

— Acum îl vezi pe unchiul tău în adevărata lui lumină, Lon.

— Taci! latră Ned.

— Ba nu tac! strigă Fay. O fi tatăl meu un criminal, dar măcar nu se preface a fi altcineva. Tu te străduieşti să te dai drept un om de afaceri bogat. Organizezi toate petrecerile astea ca lumea să te respecte şi să te admire. Dar o să le spun tuturor ce vierme eşti. Vor afla toţi!

Ned o înşfacă pe Fay de încheietură şi îi îndoaie mâna într-un unghi neobişnuit. Ea urlă de durere.

— Dă-i drumul!

Fac un pas înainte şi-l iau de guler. Încă o dată, Ned mă împinge la o parte, iar statura lui îi dă o putere înfricoşătoare. Când pornesc din nou spre el, mă izbeşte atât de tare cu pumnul în falcă, încât aterizez cu spatele în banca de piatră.

Ned se întoarce spre Fay, dar ea ţine în mână unul dintre pantofii ei roşii şi, cu un strigăt, îl loveşte cu tocul înalt în faţă. El urlă de durere şi de uimire. Eliberată din strânsoare, Fay fuge spre locul de desfăşurare a petrecerii şi se pierde în mulţimea mişcătoare.

Ned scoate un muget furios. Apasă cu palma peste tăietura din obraz şi se ia iute după ea.

— Ned! strig eu, încercând să ţin pasul cu el. Asta e între noi doi! Las-o pe ea în pace!

Ned îşi face loc printre trupurile ce se răsucesc şi se leagănă, dar eu nu reuşesc să trec şi rămân blocat printre ele. Într-o clipă, nu-l mai văd deloc. Dar nici pe Fay. O strig, dar cuvintele sunt acoperite de muzică. Mă uit de jur împrejur cu disperare.

Nimic.

Un trio se apropie de mine, ademenindu-mă să mă alătur lor într-un joc de-a v-aţi ascunselea. Îi împing la o parte fără să scot o vorbă. Trebuie s-o găsesc pe Fay. Avea dreptate. Unchiul meu este cel periculos.

Şi atunci, cu puterea unui motor cu aburi, mă izbeşte un gând. Oare pe unchiul meu trebuia să-l suspectez în tot acest timp? El este cel care mă va ucide?

Dintr-odată, muzica şi veselia petrecăreţilor devin un zgomot în surdină. În jurul meu, culorile şi luminile se amestecă. Pe peluză şi apoi în umbrele nopţii, o văd pe Fay alergând, cu rochia ei roşie ca o pată imensă de sânge. Ned o urmăreşte îndeaproape.

Încet, Fay aruncă o privire îngrozită peste umăr. Privirea ei o întâlneşte pe a mea. Apoi ea se avântă în tufişuri. Pe cărare.

Ca două fantome, ea şi Ned se fac nevăzuţi în frumuseţea învăluită în întuneric a plajei.

Plaja.

Inima îmi bubuie în piept. Mi se taie respiraţia. Bezna pune stăpânire peste tot în jurul meu.

Însă ştiu ce am de făcut. Şi, pentru prima dată după zile în şir, nu îmi este teamă deloc. De fapt, după atâta zbucium, mă minunez de eleganţa sorţii. Cum a găsit ea o modalitate de a mă atrage pe plajă. Iar eu accept provocarea. Pentru că trebuie. Pentru că nu-i permit sorţii să răpească pe altcineva. Şi dacă nu-l opresc pe Ned, Fay va muri şi ea.

Închid ochii, trag aer adânc în piept şi mă îndrept pentru ultima oară în viaţa mea către mare.

CAPITOLUL 34

Lawrence

Calmul straniu pe care-l resimt când mă apropii de plajă este spulberat în momentul în care țâșnesc dintre tufișuri.

Fay este căzută pe nisip. Ned stă îngenuncheat deasupra ei, izbind-o sălbatic cu pumnii. Fay țipă și se apără cu brațele ridicate, dar în van. Cu puterea lui, îi va frânge trupul delicat în câteva minute.

Cu un urlet, mă reped la Ned, încercând să-l dobor cu toată greutatea mea. Reușesc să-l fac să se clatine.

— La naiba, băiete! strigă el. Nu te băga!

Își ia avânt și mă trântește la pământ. Mă răsucesc cu fața spre Fay, care zace nemișcată pe nisip, și sar iute în picioare.

— Las-o în pace, Ned! zic eu și intru în el ca un berbec.

Mă simt de parcă m-aș fi lovit cu umărul de un zid de piatră.

— Nu ți-a făcut nimic!

— Ba a distrus totul!

— Nu! Eu ți-am distrus planurile. Eu sunt cel care i-a sfâșiat inima și apoi a părăsit-o.

Ned se îndepărtează de ea. E roșu la față de furie. Se holbează la mine, răsuflând din greu. Mă aplec, încercând și eu să-mi trag sufletul.

— Mi-am găsit pe altcineva. O fată pe care o iubesc. Pe Fay n-am iubit-o niciodată. Nu în felul ăsta. Oricum, planul tău n-ar fi mers niciodată, Ned.

— Te înşeli, zice el, clătinând din cap.

— Ba, îţi spun, nu m-aş fi căsătorit niciodată cu Fay, darămite să lucrez pentru Mafia.

Ned mă priveşte cu intensitate:

— Deci, m-ai fi lăsat pradă lupilor, nu-i aşa, Lonnie? După tot ce-am făcut pentru tine? După toate câte ţi-am oferit? Te-am tratat ca pe un fiu, ce naiba! Te-am iubit!

I se aude disperarea în glas. Simt un oarecare regret.

— Îmi pare rău, Ned. Vreau să te ajut. Şi o voi face. Dar nu aşa.

— Ei bine, e prea târziu! spune el cu glasul ridicat, furios. Mafia este gata să pună gheara pe mine. Nu înţelegi? Odată ce vor auzi că afacerea cu Cooper Enterprises a picat, mă pot considera un om mort.

— Poate dacă mergem la poliţie...?

— La poliţie? Eşti nebun? Sunt la fel de răi ca familia Cartelli. Şi ei sunt însetaţi de sânge. De sângele meu!

Fac un pas către el.

— Trebuie să mai existe o cale.

— Nu mai există niciuna. Asta era singura, Lon. Singura!

Acum ţipă de-a dreptul, cu voce aspră, sălbatică.

— Îmi pare rău.

Ochiul stâng i se zbate puternic.

— Ba nu-ţi pare rău deloc. Nu mă minţi, băiete!

— Ned...

— Nu! mă întrerupe el şi se îndreaptă de umeri. Este numai vina ta. Vrei să vezi cum mă sufoc. Recunoaşte!

— Te iubesc, Ned! Trebuie să mă crezi.

— Mincinosule!

Ca un bici, braţul lui ţâşneşte spre mine. Pumnul i se lipeşte de falca mea, provocându-mi o explozie de durere. Mă prăbuşesc pe nisip. Luna de deasupra mea se înceţoşează şi se dublează. Apoi chipul lui Ned o acoperă, exact ca o eclipsă.

Ridică iar pumnul, dar eu mă rostogolesc şi dintr-un salt sunt din nou în picioare. Este mai puternic decât mine. Ştiu asta. Însă eu sunt mai rapid. Când Ned lansează lovitura, eu mă feresc. Se răsuceşte şi îmi înhaţă poalele cămăşii. Mă târăşte spre el.

De data asta, reuşesc să-i trag un pumn în faţă. În timp ce Ned îşi revine, eu mă smulg din strânsoare. Cu palma apasă locul unde l-am lovit. Se năpusteşte asupra mea cu braţele înainte, ca un fundaş la un meci de fotbal. Încerc să fac o eschivă la stânga, dar el îmi anticipează mişcarea. Îşi încleştează degetele ca o menghină în jurul gâtului meu.

Mă saltă de la pământ. Cu chipul roşu de furie, mă loveşte cu pumnul în obraz. În falcă. În creştetul capului. Fiecare lovitură parcă îmi arde pielea. Îmi aud gemetele de durere, dar mă simt ciudat, de parcă aş privi de la distanţă, de deasupra, cum mă omoară în bătaie.

Ned se opreşte ca să-şi tragă sufletul. Apoi, strângând din dinţi, îmi dă lovitura de graţie care mă aruncă pe spate.

Aterizez cu capul în apă, împroşcând zgomotos. Partea superioară a corpului meu este acoperită de flux. Apa rece mă trezeşte. Ridic capul la suprafaţă, în încercarea de a trage aer în plămâni, însă Ned este peste mine. Mâinile lui se strâng în jurul gâtului meu. Nu mai văd nimic din omul pe care-l cunosc de-o viaţă. Din omul pe care îl numeam „unchi". Acela este undeva departe. Poate dispărut pe vecie.

Cu un mârâit, Ned mă bagă la fundul apei negre. Imediat, întunericul mă copleşeşte. Mă agăţ de mâinile lui cu toată

forţa, dar în zadar. Sunt slăbit, iar el este de două ori mai puternic decât mine. Mă zbat şi dau din mâini, dar Ned mă ţintuieşte cu genunchiul sub valuri.

Plămânii mă ard, lipsiţi de aer. Ochii mă ard, de la apa sărată. Rănile deschise provocate de pumnii lui Ned mă ard, sângerând. Pieptul parcă mi se destramă şi erupe, tânjind după aer. Mă apuc de mâinile lui Ned şi mă străduiesc să văd ceva în apa neagră de deasupra mea. Dar nu văd nimic. Totul este cuprins de întuneric.

Este sfârşitul.

Închid ochii. Nu vreau ca totul să se termine în felul ăsta. Mă agăţ de ultimul fir de viaţă şi mă gândesc la Cassandra. Poate că, oriunde ar fi ea în acest moment, îmi va percepe gândul şi va şti cât de mult o iubesc. Voi părăsi lumea asta gândindu-mă doar la dragostea mea pentru ea.

Adio, Cassandra!

CAPITOLUL 35

Cassandra

Niciodată nu am iubit mai mult o priveliște decât aceea a curții din spatele casei. Învăluită în lumina palidă a lunii, totul pare magic. Zbor, plutind peste iarbă, trec pe lângă grădină, spre plajă. Mirosul oceanului în depărtare îmi pulsează prin vene.

Vin, vin, Lawrence.

Înlătur în grabă crengile și mă năpustesc pe plajă.

Și instantaneu fac un pas înapoi. Văd câțiva oameni. Străini. O femeie doarme pe nisip și o matahală stă în genunchi chiar pe mal. Îl recunosc cumva. Îl știu. L-am mai văzut o dată. Este unchiul lui Lawrence, Ned.

Văd cum împroașcă apa. Mai este o persoană. Un trup care este ținut sub apă. Recunosc picioarele alea care se zbat...

Lawrence. Este Lawrence.

— Lawrence!

Parcă nu este vocea mea când o aud, pițigăiată de panică, în timp ce mă reped spre apă. Trăsăturile întunecate ale lui Ned sunt schimonosite de furie. În momentul în care mă observă, capul meu deja îi izbește pieptul.

Impactul probabil că îmi provoacă o durere de zece ori mai intensă decât o resimte el. Dar este suficient. Se clatină, pierzându-și echilibrul. Bate aerul cu brațele.

Lawrence sare din apă. Se îneacă și tușește. Dă din mâini în încercarea de a se agăța de viață.

Dar este viu. Binecuvântat, nemaipomenit de viu.

Încă strig cu toată puterea:

— Lawrence!

Fără să vadă ceva, se târăște și se prăbușește pe plajă. Se sprijină cu fruntea de nisip, trăgând disperat aer în piept, parcă din tot corpul. Înnebunită de fericire, mă duc la el.

Dar umbra se aruncă asupra mea înainte să-mi dau seama ce se întâmplă. Ned. Năpustindu-se spre mine. Mă înșfacă de cămașă. Mă ridică de parcă aș fi o păpușă de cârpă. Cu un singur brânci, mă pomenesc trântită cu spatele pe nisip, cu vântul suflându-mi în față.

Clipesc de uimire. Dar când chipul lui îmi apare înaintea ochilor, mă salt din nou în picioare.

Tremurând ca un iepure închis într-o cușcă, ridic brațele, anticipându-i următoarea mișcare.

Însă Ned doar se holbează la mine. Se încruntă:

— Tu!

Eu nu-mi găsesc cuvintele. Inima îmi bubuie, amenințând să-mi spargă pieptul.

— Tu trebuie să fii cea de care s-a îndrăgostit, zice el încet, când își dă în sfârșit seama cine sunt. Trebuia să-mi închipui. Trebuia să-mi fi ascultat instinctul în ziua aia pe plajă.

— N-o să te las să-l rănești.

— Noaptea asta devine din ce în ce mai interesantă, râde el agitat.

Mă dau ușor un pas înapoi, uitându-mă disperată în jur după vreun obiect cu care să lupt. Un băț, o piatră - orice.

Prind cu coada ochiului o mișcare. Femeia de pe plajă începe să se ridice. De partea cui o fi? A lui Ned sau a lui Lawrence? Oare merită riscul de a-i cere ajutorul?

— Ai face bine să pleci, zice Ned. Înainte de a fi nevoit să mă ocup și de tine.

— Îl iau cu mine pe Lawrence.

— Ba pleci chiar acum și-ți pui lacăt la gura aia nenorocită! Asta o să faci!

În ciuda genunchilor care-mi tremură, stau pe poziții.

— N-o să te las să-l rănești.

— Cum vrei.

Înainte să apuc să mă dau un pas înapoi, mă îmbrâncește. Aterizez într-o rână. Brelocul mă înțeapă și simt o durere ascuțită în picior.

— Mama m-a învățat să nu lovesc niciodată o fată, spune Ned, punându-și palmele pe umerii mei și țintuindu-mă la pământ. Dar, vezi tu, ea nu știa cât de des este necesar acest lucru.

Panica pune stăpânire pe mine. Tremur de frică. Mă doare groaznic piciorul acolo unde cheia îmi împunge carnea.

Ia stai!

Brelocul.

Într-o fracțiune de scundă, îmi revine în amintire dimineața pe care eu și Lawrence am petrecut-o pe plajă. Mă văd explicându-i fiecare obiect de pe inelul brelocului, râzând cât de tare se minuna. Elefantul. Minilanterna. Spray-ul cu piper.

Animată de adrenalină, mă împing pe spate, eliberându-mi buzunarul. Ned mă țintuiește din nou. Dar am suficient timp cât să-mi trag brelocul din pantaloni.

Cheile şi elefănţelul zăngăne zgomotos. Lanterna luceşte roşu. Ned se îndreaptă de spate, uitându-se curios la breloc.

— Ce naiba...

Surprinderea lui îmi oferă suficient timp cât să-mi scot spray-ul cu piper. Apuc sigiliul şi îl smulg. Închid bine ochii şi apăs. Nu aud decât fâsâitul scos odată cu golirea tubului. Apoi un urlet de durere.

Deschid din nou ochii. Ned s-a răsucit înapoi. Ţine mâinile la faţă, ţipând.

Mă salt în picioare. Nu-mi vine să cred că a mers. Din nou, o mişcare îmi atrage atenţia. Femeia ciudată este aplecată asupra lui Lawrence, încercând din răsputeri să-l facă să-şi revină. Deci este de partea noastră. Asta-i bine. Nu avem prea mult timp. Ned va fi neputincios doar vreo câteva minute.

Alerg spre ei. Nici măcar nu mă observă din cauza panicii care a cuprins-o. Îi ţine faţa lui Lawrence în palme.

— Lon? Trezește-te! Trebuie să plecăm de-aici!

E ceva în felul în care îi rostește numele. În felul în care îi atinge chipul. Se uită apoi speriată la mine.

Este o fată de vârsta mea, nu o femeie în toată regula. Este frumoasă, are părul negru, cu o tunsoare bob, și ochi căprui, trişti.

Dintr-odată, îmi pică fisa.

— Fay.

Se holbează la mine, mută, apoi închide ochii.

— Iar tu ești Cassandra.

Cad în genunchi de cealaltă parte a lui Lawrence.

— Uite ce este, îi zic eu grăbită. Amândouă îl iubim pe Lawrence şi acum el este în pericol. Îmi las uşor mâna pe mâinile ei. Îmi pare rău, Fay. Vorbesc serios.

— N-ai de ce, mă asigură ea, apoi se îndreaptă de spate. Ce-ar trebui să fac acum?

— Fugi și cere ajutor. Petrecerea este încă în toi, nu?

— Da.

— Atunci du-te și adu pe oricine îți iese în cale. Spune-le că Ned a înnebunit și că vrea să te omoare. Spune orice ar putea atrage aici un grup mai mare de oameni.

Încuviințează din cap. O urmăresc cum se îndepărtează, alergând către mulțimea petrecăreață, și simt un val de speranță.

— Ce mi-ai făcut? urlă Ned.

Își aruncă apă pe ochi, numai că sarea probabil că accentuează usturimea.

Lawrence este complet inconștient, dar îi pot simți pulsul. Nu e mort. Și nici nu va muri. O să învingem soarta.

Îl înlănțui cu brațele în jurul pieptului, dar este mai greu decât mă așteptam. Strângând din dinți, încep să-l trag înspre tufișuri. Dacă aș putea ajunge până acolo...

— Fato! strigă Ned. Unde ești?

Reușesc să-l trag pe Lawrence încă un centimetru. De ce e atât de greu?

— N-oi fi eu în stare să te văd, dar asta nu înseamnă că nu pot să-ți rup gâtul!

Trebuie să fiu puternică. Haide! Haide! Mișcă-te, Lawrence!

Ned vine spre mine, împleticindu-se.

— Unde ești, târfă-mpuțită?

N-am vreme să stau și să-mi imaginez ce s-ar întâmpla dacă Ned și-ar recăpăta vederea înainte să se întoarcă Fay. Hai, Cass, trage tare! Trage ca și cum viața ta ar depinde de asta!

Pleoapele lui Lawrence încep să se zbată. Încercând să respire, ridică ușor capul și mă vede.

— Cassandra!

Ned se împleticeşte în direcţia noastră.

— Fugi, Lawrence!

Îl smucesc de trunchi, iar el geme de durere când dă să se ridice în patru labe. Suntem atât de aproape de tufişuri.

Dar nu suficient.

— Aici erai! latră Ned. O să-mi facă o plăcere nebună să storc şi ultima picătură de viaţă din gâtlejul tău!

Se năpusteşte asupra mea şi mă înşfacă de mijloc.

— Ned! strigă Lawrence cu voce sugrumată în timp ce se târăşte spre noi.

Însă mâna uriaşă a lui Ned îmi prinde gâtul ca într-o menghină.

Îl zgârii cu mâna liberă, dar el nici măcar nu clipeşte. Buza de sus i se arcuieşte de furie, iar strânsoarea devine mai puternică, strivindu-mi traheea.

Deodată, tufişurile freamătă şi un grup de oameni îşi face apariţia pe plajă. Pe chipuri li se citeşte neliniştea.

— Hei! strigă unul dintre ei, când îl vede pe Ned deasupra mea. Las-o-n pace!

— Nu glumea, ţipă un altul. Chiar a înnebunit!

Nou-sosiţii nu-i dau lui Ned nicio şansă de a riposta. Îl îmbrâncesc şi îl ţintuiesc la pământ. Cad în genunchi, disperată după aer. Și mai mulţi petrecăreţi se adună pe plajă, lungindu-și gâtul să vadă și ei ce se întâmplă. Fay îşi face și ea apariţia. Îl caută cu privirea pe Lawrence, apoi se uită la mine.

Inima încă îmi bate tare şi respir cu greutate, însă îi fac semn din cap. Ea îmi răspunde în acelaşi fel.

Pe plajă este un du-te-vino. Câţiva oameni îl târăsc pe Ned către casă. Alţii cer să vină poliţia. Se vorbeşte tare, primii sosiţi explicându-le ce s-a întâmplat celor care au ajuns mai târziu și exprimându-și groaza și dezaprobarea faţă de cele petrecute.

Câţiva se reped spre mine şi Lawrence.

— Te simţi bine?

— Poţi să te mişti?

— Poţi să-mi spui câte degete ţin ridicate?

Lawrence stă în capul oaselor, totuşi pare dezorientat. În ciuda haosului din jurul lui, nu-şi dezlipeşte privirea de la mine. Îl strâng de mână.

— Ai reuşit, Cassandra, îmi şopteşte el. M-ai salvat.

Abia acum realizez asta. S-a terminat. S-a terminat cu adevărat. O uşurare inexprimabilă se amestecă cu frica şi adrenalina rămase şi lacrimile încep să mi se rostogolească pe obraji, fără să le pot opri.

— Amândoi am reuşit, zic eu şi îl ţin bine de mână.

Am nevoie să-i simt carnea şi pulsul. Dovada că este viu. Că este aici. Că suntem împreună aici.

— Trebuie să te vadă un doctor, zice o femeie care se apropie de Lawrence. Eşti bătut rău de tot.

— O să fiu bine.

Un tânăr se apleacă să-l ia de umeri.

— Hai să te ajut să te ridici. Eşti în siguranţă, Lonnie.

Însă Lawrence ridică o mână:

— Nu, Charles. Te rog... Vreau să rămân aici câteva clipe. O să vin, dar lasă-mă un minut. Un minut singur cu Cassandra.

Tânărul - Charles parcă îl cheamă - se uită la femeie, apoi la mine. Când niciunul nu se mişcă de acolo, intervine Fay.

— E-n regulă, anunţă ea. Lon are nevoie să-şi recapete puterile. Este copleşit de atâţia oameni în jur. Haideţi cu toţii! Haideţi să-i lăsăm loc să respire!

Mulţimea nemulţumită nu prea se lasă dusă de acolo. Fay pune o mână pe umărul lui Charles.

— OK, toată lumea, hai să mergem!

Petrecăreții se urnesc, aruncând în urmă priviri curioase. Fay îi mână de la spate.

Chiar înainte de a intra pe potecă, se uită și ea înapoi. Simt cum mă îmboldește vinovăția. Îl iubește pe Lawrence, este evident.

— Mulțumesc, îi spun eu.

Fay reușește să-mi ofere un mic zâmbet, care dispare la fel de repede cum a apărut. Apoi dispare și ea în tufișuri.

Lawrence îmi pune mâna pe obraz. Privirea lui este inundată de dragoste. Îmi sare inima din piept de fericire. Mă cuibăresc la pieptul lui, iar el mă înlănțuie cu brațele. Din nou lacrimile îmi umplu ochii.

— Te iubesc, Lawrence!

— Și eu te iubesc, Cassandra!

Îmi trage fața către el. Senzația buzelor noastre unite nu mi-a adus niciodată atâta fericire.

După această sărutare, Lawrence mă mângâie pe păr.

— Vreau să fiu alături de tine pentru tot restul vieții. Este timpul, Cassandra!

— Acum? întreb eu cu voce tremurată.

Încuviințează din cap:

— Când mă întorc acasă, vreau să fii lângă mine. Mă ia de mână. Ești gata să pășești în anul 1925?

CAPITOLUL 36

Cassandra

Ne ridicăm cu grijă în picioare, ţinându-ne de mână.

— Tremuri, zice el încetişor.

Nu pot decât să dau din cap. Lawrence îmi zâmbeşte şi mă sărută.

— Nu-ţi fie teamă.

Fiecare pas pare ca un urcuş pe un munte. Lawrence intră primul pe potecă.

— Stai!

Se uită înapoi la mine.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu sunt pregătită.

Un mic surâs îi înfloreşte pe faţă.

— De ce nu? Doar pentru asta ne-am străduit atât. Nu mai vrei să fim împreună?

— Bineînţeles că vreau, numai că... dacă asta nu se întâmplă?

— Ce vrei să spui?

— Dacă plaja asta, faptul că ne putem vedea nu e decât un accident ciudat? O anomalie. O fisură întâmplătoare în

continuumul spaţiu-timp. Dacă nu există soartă sau destin şi este... doar asta? Nimic mai mult? Dacă salvarea ta nu a schimbat nimic?

— Există un singur mod de a afla, spune Lawrence şi îmi întinde mâna.

Trenul cu multele vagoane de „dar-dacă?" trece pufăind pe lângă mine.

— Să presupunem că va merge. Dar dacă nu primim decât un bilet dus în călătoria în timp? Simt că mi se pune un nod în gât. Nu am apucat să-mi iau rămas-bun de la mama.

— Sunt sigur că nu este cazul, mă întrerupe Lawrence, dar bag mâna în foc că încearcă să pară mai încrezător decât este cu adevărat.

— Nu poţi şti nimic cu siguranţă, zic eu şi mă uit lung la cărare. Dacă faptul că te-am salvat închide de fapt portalul sau poarta sau orice nebunie o mai fi şi chestia asta care a permis întâlnirea noastră? Dacă soarta mi-a îngăduit să te văd doar ca să te salvez? Și acum că am făcut-o... totul se va termina. Dacă atunci când vom părăsi plaja ne vom evapora şi vom pleca fiecare în timpul său şi nu ne vom mai vedea niciodată?

Aceste întrebări îl fac pe Lawrence să se dea un pas înapoi. Acum se uită şi el lung la cărare, cu ochii lui căprui umbriţi de gânduri. Îmi înfăşor braţele în jurul gâtului său. Mă îmbrăţișează și el strâns.

— Nu vreau să te pierd, Lawrence. Nu-mi pot asuma acest risc.

După o pauză lungă, rosteşte:

— Dar ce altă opţiune mai avem?

Mă eliberez din îmbrăţişare. Lawrence îmi atinge chipul.

— Nu putem sta pe plaja asta la nesfârşit.

— Ba da, putem!

— Cassandra!

Nodul din gât începe să mă ardă.

— Mi-e atât de frică!

— Şi mie. Dar şansa de a-mi petrece toată viaţa cu tine merită riscul. Şi singura modalitate de a afla este să încercăm.

Mă sărută apăsat. Îl sărut şi eu, însetată. Dă să se îndepărteze, dar eu nu-l las. Îmi răspunde cu pasiune. În adâncul sufletului meu, ştiu că asta merită orice risc. Să-l am lângă mine pentru totdeauna. Să păstrez acest sărut pentru toată viaţa.

Îi ating fruntea cu fruntea mea.

— Dacă nu ne vedem de partea cealaltă...

Îmi acoperă buzele cu degetul.

— Nici măcar nu rosti aşa ceva. Ne vom vedea.

Oftez şi mă cutremur uşor:

— OK. Hai s-o facem!

Strângându-ne de mână, înaintăm pe potecă.

Un pas. Apoi altul. Lawrence stă cu faţa la mine. Îmi oferă un surâs.

După care, trăgându-mă de mână, începe să alerge pe cărare.

— Lawrence!

Preţ de o clipă, străvezie, parcă zburăm mână în mână. Apoi... trăsăturile lui Lawrence încep să pălească. Strânsoarea mâinii lui parcă se topeşte. Culorile se estompează și, ca o fantomă, dispare în aerul nopţii.

CAPITOLUL 37

Cassandra

A dispărut.

Stau și privesc la locul în care a dispărut. Nu se poate întâmpla așa ceva. Este mult prea crud.

Mă întorc, clătindu-mă, pe plajă. Este pustie. Doar nisip întunecat și valuri înspumate.

— Lawrence? strig eu.

Nimic.

Urlu cât de tare sunt în stare:

— LAWRENCE?

Răsuflând din greu, cad în genunchi pe nisip.

— Nu, nu, nu!

Nu poate fi ăsta sfârșitul. Nu poate. N-o să-mi iert niciodată greșeala de a-i da drumul lui Lawrence din brațele mele. Și n-o să iert nici universul că nu mi-a îngăduit șansa de a-mi lua rămas-bun.

Însă el iese grăbit din tufișuri.

Are chipul pământiu și ochii holbați. Trag aer adânc în piept. Ne aruncăm unul spre celălalt și ne îmbrățișăm strâns. Fără cuvinte. Pur și simplu ne ținem în brațe.

Lawrence face în cele din urmă un pas înapoi. Mă ia de mână și mă conduce la locul nostru de pe plajă de unde priveam oceanul. Locul unde ne-am cunoscut. Umăr la umăr, contemplăm mișcarea valurilor.

— Nu înțeleg, zice el.

— Eu da, răspund eu și simpla rostire a acestor cuvinte mă doare. Plaja este doar o anomalie. O fisură în timp. Așa a fost și așa va fi mereu.

Lawrence se încruntă:

— Dar cum poate fi posibil așa ceva? Nu crezi că ar mai fi observat cineva asta în secolul care a trecut de când a fost construită casa?

Clatin din cap:

— Poate că nu au făcut-o.

Dar chiar când rostesc aceste cuvinte, îmi dau seama că este ceva greu de crezut. Cu siguranță cineva ar fi remarcat.

— Trebuie să existe o altă explicație, își dă Lawrence cu părerea. Ca totul să aibă un sens.

— Sau poate că nu există una.

Deznădăjduită, mă las pe spate, tresărind din cauza durerii pe care o resimt în tot corpul. Privirea îmi este atrasă de lună. Este nemaipomenit de mare și de strălucitoare, veghind deasupra plajei. Minunată. Aproape plină, la cum arată.

Apoi îmi pică fisa. Luna. Luna plină mâine-noapte. Mă ridic în capul oaselor.

— Ce este? mă întreabă Lawrence.

Îi pun o mână pe genunchi. Am nevoie de câteva momente ca să-mi pun ordine în gândurile ce-au luat-o razna. Prima noapte în care ne-am întâlnit. Luna plină răsărind din ocean. Pulsația de lumină. Lawrence care apare brusc la țărm. Peisajul din bibliotecă.

Luna plină. Trebuie să aibă o semnificație mai adâncă.

— Ce se întâmplă cu tine, Cassandra? Mă neliniștești.

Mă întorc spre el:

— Am o idee. De fapt, o teorie.

— OK. Atunci spune-mi-o.

— Mai întâi, trebuie să-ți pun o întrebare. În noaptea în care ne-am întâlnit prima oară, ai urmărit răsăritul lunii?

— Cred că da, zice el încruntat.

— Și ai observat ceva... ciudat?

Se uită lung la mine o vreme. Apoi, încet-încet, uluirea i se întipărește pe față.

— Scânteia aceea. Ai văzut-o și tu?

Oftez, cutremurându-mă:

— Da.

— Am crezut că a fost o iluzie optică. Dar ce a fost, atunci?

— Tot ce știu este că eram singură pe plajă, iar după acea pulsație ai apărut din senin pe țărm.

A făcut ochii mari:

— Exact așa a fost și în cazul meu. Trebuie să aibă vreo semnificație!

— Lawrence. Următoarea lună plină este mâine-seară.

Lawrence se înseninează la auzul veștii.

— Ești sigură? Ei bine, asta ar putea fi soluția noastră, Cassandra! Asta ne va putea permite să călătorim fiecare în lumea celuilalt. O altă lună plină va deschide portalul.

— Sau l-ar putea închide pentru totdeauna.

Cuvintele mele îi taie puțin din elan.

— Poate această anomalie nu durează decât un singur ciclu al Lunii. Iar la răsăritul următoarei luni pline... totul se va sfârși.

Lawrence clatină din cap, cântărind ceea ce tocmai am spus.

— Nu!

— Gândeşte-te numai. Dacă ar fi existat posibilitatea de a călători în timp, s-ar fi întâmplat asta atunci când am încercat. Nu va dura la nesfârşit.

Lawrence deschide gura ca să-mi dea replica, dar niciun cuvânt nu se face auzit. Stăm o vreme în tăcere, rumegând teribilul, tristul adevăr. Mă uit cu coada ochiului la el, având inima îndurerată după toate cele întâmplate în ultimele douăzeci şi patru de ore.

— Probabil că toţi se întreabă ce-ţi ia atât de mult să te întorci, zic eu.

— Trebuia să vii cu mine, oftează Lawrence.

— Știu.

Mă ia de umeri.

— Vom găsi o soluţie, Cassandra. Trebuie să existe o cale. Vom fi împreună.

— Ar trebui să pleci, îi zic eu. Cred că poliţia a ajuns deja. Va trebui să le spui despre unchiul tău.

— Așa este, admite el cu tristeţe.

— Îmi pare rău. Nici nu-mi pot imagina cum te-ai simţit.

Clatină încet din cap. Îi mângâi obrazul.

— Totul a mers prost, zice el cu voce sugrumată.

— Dar eşti în viaţă. Asta n-a mers prost. Și asta-i cel mai important. Am schimbat trecutul. Și probabil viitorul.

Mă cuprinde un fior. Vechea temere în privinţa amestecului în curgerea timpului îmi dă din nou târcoale, dar reușesc s-o alung.

— Ne vedem aici mâine? întreabă Lawrence. Vrei să-ţi petreci mâine ziua cu mine, dacă...?

Glasul îi amuţeşte, dar știu ce voia să spună. Dacă este ultima noastră zi petrecută împreună.

— Bineînţeles, răspund eu.

Se ridică şi îşi scutură de nisip pantalonii. Se îndreaptă cu paşi lenţi, şovăitori, către tufişuri.

Se întoarce spre mine înainte de a reveni în lumea lui. Minunaţii lui ochi căprui sunt umbriţi de tristeţe.

— Am nevoie de tine, Cassandra. Acum mai mult ca niciodată.

CAPITOLUL 38

Lawrence

Telegrama de la tatăl meu a sosit azi-dimineață. Zace pe birou. Ca o rană. Încerc să ignor mesajul bătut cu grijă la mașină și să-mi vărs durerea în scris.

Mă opresc din scris pentru o clipă și îmi trec degetul ușor peste una din răni. Locul unde pumnii lui Ned mi-au despicat pielea mă arde la atingere. Peste noapte, m-am învinețit puternic.

Poliția l-a arestat azi-noapte pe Ned. După cum s-a dovedit ulterior, FBI-ul îl ținea sub supraveghere de la distanță, fiind la curent cu afacerile lui cu familia Cartelli. Așteptau să fie făcut public anunțul fuziunii cu Cooper Enterprises – o altă companie pe care o aveau în vizor – și atunci ar fi strâns lațul.

După o noapte nedormită, totul pare un coșmar sau o poveste senzațională pe care s-o fi auzit la vreo petrecere. Dar atunci, multe lucruri ar fi părut de felul acesta în vara ce se sfârșește acum.

Mă uit la foile mele. Am umplut multe pagini de când m-am apucat să scriu. Este ca și cum aș încerca să descopăr o modalitate de a o păstra pe Cassandra în propriile-mi cuvinte așternute pe hârtie. Dar fără rezultat.

În schimb, mă zbat în potopul de tristețe, furie și disperare. Singura cale de a continua să exist este să scriu neîncetat.

Telegrama asta nu mă ajută cu nimic.

Cuvintele tatălui meu sunt frumos bătute la mașină:

> Urâtă treabă, situația cu unchiul tău. Mătușa Eloise este distrusă. Ți-a cumpărat un bilet către casă, la trenul de după-amiază, miercurea asta, 7 august. Să nu întârzii.

Sunt primele cuvinte pe care mi le-a adresat tata întreaga vară.

Închid ochii și las jos telegrama. Mi-e totuna. În cazul în care Cassandra are dreptate și în seara aceasta va fi ultima oară când o voi putea vedea, atunci probabil că mă voi sui în trenul către Connecticut. Dacă nu o s-o mai pot vedea pe Cassandra pe plajă, atunci nu voi mai pune niciodată piciorul acolo.

Nu vreau să par nerecunoscător după ce am scăpat din ghearele morții, dar în acest moment nu simt decât durere.

Mâine. Mă întorc acasă mâine după-amiază. Iar diseară îmi iau rămas-bun de la Cassandra mea.

CAPITOLUL 39

Cassandra

Constat că este încă o seară perfectă de vară în vreme ce traversez peluza către plajă. Adie un vânticel cald, iar albastrul începutului de crepuscul parcă scânteiază. Auzind cum se apropie sunetul oceanului, rămân copleşită de frumuseţea acestor locuri.

Lawrence şi cu mine ne-am petrecut împreună toată ziua și ne-am înţeles să ne întâlnim aici după asfinţit. Am venit puţin mai devreme, deşi mi-a luat o groază de timp să mă pregătesc. Mi-am aranjat părul în bucle lungi, m-am parfumat şi mi-am pus rochia verde de mătase, care a zăcut nefolosită în șifonierul meu întreaga vară. E ceva copilăresc probabil, însă vreau ca în ultima amintire pe care o va avea cu mine să arăt minunat.

Mă trezesc visând cu ochii deschişi pe cărare. Mă cuprinde o ciudată dorinţă de a vedea dacă îl pot simţi pe Lawrence trecând prin mine când se îndreaptă spre plajă. Voi fi în stare să-l percep? Chiar şi despărţiţi de un secol?

Însă o mişcare pe ţărm îmi atrage atenţia. Este Lawrence. E deja aici. Poartă cel mai frumos costum al lui, gri-închis cu

dunguliţe, şi o cravată vişinie. Şi el s-a gătit pentru mine. Nu ştiu de ce, dar îmi vine să plâng.

Lawrence priveşte în direcţia mea. La început, face ochii mari de uimire, apoi zâmbeşte trist.

— Vino aici, zice el, întinzând braţele către mine.

Alerg spre el. Când mă îmbrăţişează, simt din nou ameninţarea lacrimilor. Nu vreau să fie o jelanie. Doar mi-am promis asta dinainte.

Ne smulgem din îmbrăţişare, iar Lawrence mă studiază din cap până-n picioare:

— Arăţi... sublim!

Îmi ia faţa în mâini şi îşi lasă fruntea pe fruntea mea. Oftează. În glasul lui sesizez o anumită ezitare.

— Nu vreau să vorbesc, îmi şopteşte el. Ştiu că tot ce-aş spune ar fi începutul unui rămas-bun.

— Nu mai este nimic de spus, Lawrence, răspund eu. Nu-l pot privi în ochi, altfel mi-aş scăpa emoţiile de sub controlul şi-aşa fragil. Ştii că până la urmă tot trebuie s-o facem. De ce să prelungim inevitabilul?

— Nu! se împotriveşte el ferm. Nu, mai am multe de zis înainte de a-mi lua rămas-bun.

Scoate un plic mare din buzunarul de la piept al hainei. Hârtia cu tentă aurie este legată cu o panglică maro. Pot întrezări cuvintele scrise apăsat pe verso. Lawrence îmi pune în palmă plicul şi îmi închide degetele peste el cu amândouă mâinile.

— Pentru tine. În paginile astea am pus sufletul meu. Ceva care să-ţi amintească de mine.

N-o să plâng! Două lacrimi laşe îmi scapă şi picură pe plic.

— Şi mai este ceva, spune el încet.

Bagă mâna în buzunar şi, când deschide palma, dezvăluie un obiect ce scânteiază în lumină. Îmi ţin respiraţia.

Este un inel cu safir. Albastru şi strălucitor ca luna.

Mirată, mă uit în ochii lui. Mă priveşte cu blândeţe, dar şi cu tristeţe totodată.

— A fost al mamei mele. I l-a dăruit tata când s-a dus într-o vară în excursie la Viena, în semn de legământ că nu o va uita. Ea mi l-a dat ca să-l ofer la rândul meu iubirii vieţii mele. Aveam de gând să ţi-l dau odată ce... odată ce eram cu adevărat împreună. Însă seara trecută am realizat că, orice-ar fi, tu eşti iubirea vieţii mele. Vreau să fie al tău. Şi-ţi fac aceeaşi promisiune pe care tata i-a făcut-o mamei. De câte ori te vei uita la acest inel, să ştii că eu mă gândesc la tine.

Încerc să-mi ţin în frâu lacrimile, dar în zadar. Îmi pun mâna peste mâna lui şi simt inelul între palmele noastre. Mă taie mai adânc decât orice lamă ar putea vreodată s-o facă.

— Nu-l pot accepta. Îmi va frânge inima.

— Te rog, zice el, mângâindu-mă pe obraz. Mi-ar frânge inima să-l mai păstrez. Ţie îţi aparţine, Cassandra.

Îmi ridică uşor mâna şi îmi strecoară inelul pe deget. Îmi este mai larg cu câteva numere. Strânge din buze şi îmi pune inelul pe degetul arătător.

— Cred că acum ţi-ai dat seama de unde am moştenit degetele-astea mari.

Râdem amândoi. Îmi şterg câteva lacrimi şi îi sărut apăsat mâna.

— Iubesc la nebunie degetele tale mari.

Surâde, apoi îmi ridică mâna pentru a o examina.

— Locul inelului este aici. Este perfect. Aproape la fel de frumos ca tine.

— Aş fi vrut să-ţi fi adus şi eu ceva, zic eu încet.

Lawrence îmi mângâie dosul palmei.

— Nu este nevoie. Mi-ai oferit deja cel mai mare dar posibil.

— Dar aş vrea să-ţi dăruiesc mai mult decât dragostea mea.

— Cassandra, mi-ai dăruit viaţa. Şi nu mă refer doar la faptul că m-ai salvat din ghearele lui Ned. Ci la mai mult. La mult mai mult. Arată spre plicul din mâna mea: Mi-ai oferit un glas.

Mă uit lung la cuvintele scrise pe foaie.

— Chiar nu-ţi dai seama? Iubindu-te pe tine, am căpătat curajul de a face ceea ce trebuia să fac demult.

— Ce vrei să spui?

— N-o să mă duc să studiez Dreptul. O să scriu. Mâine mă întorc acasă şi-mi voi lua rămas-bun de la tatăl meu. Apoi mă voi îndrepta către New York sau Paris sau oriunde mă va purta scrisul.

Ochii lui minunaţi strălucesc chiar şi în lumina slabă a serii. Fericirea lui mă umple dintr-odată de o bucurie imensă.

— Sunt atât de fericită pentru tine. Vei fi un scriitor nemaipomenit, Lawrence. Ştiu asta.

— Ba s-ar putea să fiu un scriitor jalnic. Dar voi fi un scriitor. Şi ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru asta.

Poate că întâlnirea cu Lawrence n-a fost un plan măreţ gândit de soartă, dar nu contează. Faptul că l-am cunoscut şi că-l iubesc este suficient. Chiar dacă nu pot fi alături de Lawrence pentru totdeauna, tot a schimbat ceva în viaţa mea. Nu mai sunt aceeaşi persoană, acum sunt mai bună pentru că l-am cunoscut, chiar dacă pentru un timp atât de scurt.

Dragostea are raţiunile ei.

Îl mângâi pe obraz. Nu ne sărutăm. Pur şi simplu ne privim în ochi.

Tot ce s-a petrecut între noi, fiecare moment, fiecare sentiment de agonie sau binecuvântare, toate se transmit de la sufletul lui către al meu şi de la al meu la al lui.

— Te iubesc! rosteşte Lawrence cu glasul plin de emoţie. Aş fi vrut să găsesc cuvinte care să exprime mai bine cât de mult te iubesc.

— Un sărut ar fi un început bun, zic eu, zâmbind.

Îmi face pe plac. Pe măsură ce noaptea ne învăluie, renunţăm la orice gânduri, concentraţi doar asupra sărutului.

Ne îndreptăm apoi spre locul nostru preferat. Pare cel mai potrivit aşa. Lawrence mă ţine pe după umeri în timp ce mergem, de parcă n-ar suporta să treacă nicio secundă fără să mă simtă, până în clipa în care vom fi nevoiţi să ne despărţim. Stăm tăcuţi, apoi el pune întrebarea de care ne temem amândoi:

— Când răsare luna?

— Peste vreun sfert de oră.

— Atât de repede?

Îmi așez obrazul pe umărul său.

— Încearcă să nu te gândești la asta.

— Cum aş putea să n-o fac? oftează el adânc. Asta-i agonie curată, Cassandra. Mai bine ne-am spune acum adio şi ne-am despărţi.

— Chiar ai vrea asta?

Închide ochii.

— Nu! Bineînţeles că nu! Vreau să-mi petrec cu tine fiecare clipă care îmi mai este îngăduită.

— Atunci strânge-mă în braţe.

Minutele trec nemiloase. Fiecare secundă care se scurge îmi adânceşte tristeţea.

Apoi zărim prima geană de lumină la orizont, ieşind din ocean. Luna. Apare.

— Nu sunt pregătit, zice el. Nu te pot lăsa să pleci.

După cum îi tremură vocea, îmi dau seama că plânge, dar nu îndrăznesc să mă uit la el. Vederea lacrimilor lui îmi va frânge inima pe veci.

— Trebuie să acceptăm asta, Lawrence.

Se îndepărtează puţin de mine. Ochii îi lucesc şi lacrimile îi alunecă pe obraji. Le şterg şi în acelaşi timp sărut urmele umede. Îmi cuprinde chipul în palme și mă sărută. Deşi încerc să mă bucur de clipă, mă gândesc că nu voi mai avea parte niciodată de un sărut atât de minunat ca acesta.

Lumina lunii ce răsare devine mai puternică.

Lawrence oftează tremurător, străduindu-se să se liniştească. Știu ce cuvinte va rosti.

— Adio, Cassandra!

Nu mai am aer. O parte din mine ar vrea să piară chiar acum. Chiar dacă am muri aici pe plajă, ar fi mai bine decât să-l văd cum dispare pe vecie.

— Adio, Lawrence!

— Să ştii asta: chiar dacă nu vom mai putea fi împreună, te voi iubi cât mi-a mai rămas de trăit.

Îl strâng în braţe cu toată puterea. Îmi afund faţa la pieptul lui, dorind să mai rămână cu mine măcar un minut. Doar atât, un minut. Însă, cum stăm aşa îmbrăţişaţi, strânsoarea lui slăbeşte. Trupul lui își pierde culoarea. O fâşie strălucitoare de lumină se ridică din apele întunecate.

Se întâmplă.

Lawrence se retrage din îmbrăţişare. Se evaporă în nisipul din jur, aşa cum şi eu mă evapor pentru el. Privirile noastre se

întâlnesc – este atât de frumos şi de trist. Uitându-mă la el, un val neaşteptat de fericire mă inundă. Nu ştiu ce-am făcut să merit o dragoste atât de minunată, însă tot restul vieţii mele voi lupta să-i ţin flacăra vie.

Pun mâna pe obrazul transparent al lui Lawrence. Cu lacrimi în ochi, ne unim buzele într-un ultim sărut. Rămânem aşa, înlănţuiţi în sărutul care va dăinui o veşnicie, chiar dacă doar în amintirea noastră. Stăm alături unul de altul, până când Lawrence Foster dispare în anul 1925.

CAPITOLUL 40

Cassandra

Următoarele două zile se scurg pe lângă mine fără să-mi dau seama. Nu-mi aduc aminte ce am făcut, ce am zis, ce am simţit. Am fost înconjurată de neant.

Apoi şi-a făcut apariţia tristeţea. Câteodată, mâhnirea despre care ştiai că va sosi o resimţi mai puternic decât cea care vine pe neaşteptate. Primele nopţi le-am petrecut întinsă în pat, privind la inelul dăruit de Lawrence şi bocind de zor.

Mama face tot posibilul să mă ajute. Vorbim un pic despre cele petrecute, atunci când sunt eu în stare. Ştie că a trebuit să-mi iau rămas-bun de la Lawrence. Mă încurajează, spunându-mi că putem veni şi vara viitoare aici şi atunci ne vom întâlni din nou, numai că asta îmi adânceşte tristeţea. Dar ştiu că nu vrea decât să mă ajute.

Într-un fel, chiar mă ajută. Petrecând timpul acum cu mama şi cu Eddie, chiar şi cu Frank, îmi dau seama de ceva ce am ştiut, de fapt, tot timpul: oricât l-aş fi iubit pe Lawrence, nu mi-aş fi putut părăsi familia pentru totdeauna.

Treptat. Pas cu pas. Oră de oră, durerea cedează. Este încă aici, dar mai puţin acută, mai mult ca o migrenă permanentă.

Apoi, într-o dimineață, mă aflu în fața șevaletului, cu prima mea pictură din vacanța aceasta realizată pe jumătate. Știu că îmi voi reveni. Că voi trece peste asta.

În sfârșit, mă simt pregătită să mă întorc la bibliotecă. De data asta nu este nevoie să caut prin cutii cu microfilme. Doar într-una singură. Cea care a stârnit toate evenimentele ce au urmat. Știu data, bineînțeles, și sunt sigură că am nimerit cutia potrivită, deoarece are aceeași pată roșie pe latura stângă.

August 1925. Știu exact unde să caut. Derulez acolo unde am citit despre uciderea lui Lawrence.

Articolul a dispărut.

De la articolul care era deasupra lui se trece imediat la cel care venea după el. S-a terminat cu bine. Lawrence este perfect în siguranță.

Acum sunt pregătită să citesc paginile pe care mi le-a dat la ultima noastră întâlnire.

Le iau cu mine pe plajă. E prima oară când pun piciorul pe nisip după acea zi în care Lawrence a plecat în lumea lui. Sincer, nu credeam că voi mai fi în stare să revin aici, dar nu există un loc mai bun de a-i simți sufletul aproape.

Îmi tremură degetele în timp ce desfac panglica. În primele momente, tot ce pot să fac este să mă uit năucă la formele cuvintelor sale. Buclele literelor și alinierea delicată a rândurilor, ceva propriu lui. Poate că totuși nu sunt pregătită. M-am străduit atât de mult să vindec rănile în astea câteva săptămâni. Chiar vreau să-mi deschid iar acele răni?

Apoi primul rând mi se dezvăluie:

Chiar dacă nu vom mai putea fi împreună, te voi iubi cât mi-a mai rămas de trăit.

La fel de clar ca și cum ar fi lângă mine, îl pot auzi pe Lawrence rostind aceste cuvinte, ultimele lui cuvinte înainte să

ne despărțim. Senzația aceasta se răspândește în tot corpul. Fiecare părticică din trupul meu vibrează de fericire.

Însetată, parcurg cu atenție toate paginile. Nu vărs o lacrimă în timp ce citesc. Parcă plutesc într-o stare de beatitudine. Citesc fiecare cuvânt și, când ajung la ultimul, le reiau de la început. Stau pe plajă ore în șir, citind și privind valurile, retrăind timpul pe care l-am împărtășit împreună cu el. Stând pe locul nostru, savurându-i cuvintele, aproape că îl simt pe Lawrence lângă mine. Aproape că-i simt brațele înlănțuindu-mă, degetele mângâindu-mi obrajii. Deși doare, sunt mai veselă decât am fost în ultimele săptămâni. Îi simt din nou prezența, iar pentru asta merită să îndur orice suferință.

Când soarele ajunge la amiază, recitesc paginile unde Lawrence descrie cât de important este scrisul pentru el. A scris repede. Îmi pot da seama după felul în care literele sunt înclinate și îngrămădite pe hârtie. Era nerăbdător să-mi împărtășească dorința lui cea mai arzătoare, visul lui cel mai profund. Totuși, când ajung la un anumit rând, mă opresc.

Și recitesc:

Am de gând să părăsesc viața construită cu atâta grijă de tatăl meu pentru mine. Voi renunța până și la numele lui. Voi adopta numele de fată al mamei – Winthrop. Voi lua viața de la început.

Reflectez la pasajul respectiv. O amintire înflorește adânc dintr-un cotlon al minții mele. De ce-mi sună atât de cunoscut numele ăsta?

Apoi îmi pică fisa dintr-odată. Winthrop. La fel de limpede ca o rază de lumină, pot vedea bannerul întins pe peretele bibliotecii: L. JAMES WINTHROP – CEA MAI DE PREȚ COMOARĂ DIN CREST HARBOR.

Ajung la bibliotecă cu mai puţin de cincisprezece minute înainte de ora închiderii. Gâfâind şi cu faţa roşie ca racul, alerg din parcare până ce dau buzna pe uşa de la intrare. Bibliotecara de la recepţie se uită dezaprobator, clătinând din cap. Cred că oamenii ăştia s-au săturat să mă vadă. Dar nu-mi pasă.

O ignor pe doamna de la recepţie şi mă îndrept spre salonul principal.

Bannerul şi decoraţiunile au dispărut. Abia răsuflând, cercetez zona. Trebuie să găsesc bibliotecara care m-a ajutat cu microfilmele. Trebuie să vorbesc cu ea. Trebuie să aflu.

Alerg printre şirurile de rafturi, căutând-o. Cititorii mă urmăresc cu diferite grade de iritabilitate şi curiozitate.

O zăresc. Aranjează volumele dintr-o enciclopedie pe o poliţă înaltă, din lemn de cireş. Sunt atât de bucuroasă că o găsesc aici, încât trebuie să mă abţin să nu sar pe ea ca s-o îmbrăţişez.

— Vă ajut cu ceva? se oferă ea, dar cu o umbră de mustrare la apropierea mea agitată.

— Vreau să-mi spuneţi despre L. James Winthrop.

Dintr-odată, chipul ei se luminează.

— O, sigur că da! Ce-aţi dori să ştiţi?

— Totul, zic eu dintr-o suflare. Totul!

Stăm la o măsuţă în curtea însorită. Biblioteca s-a închis, însă pe Evelyn, noua mea bibliotecară preferată din toată lumea, pare că nu o deranjează să mai rămână cu mine. Aşază un teanc de cărţi în faţa mea.

— Cele mai importante volume de poezie, spune ea. *Gray Coast* este cel mai îndrăgit.

Cea de-a doua carte din teanc, cea de sub *Gray Coast*, îmi atrage atenția. Partea de jos a hainei unui bărbat se zărește pe copertă. Îmi țin respirația. O poză cu el?

Nemaiputând rezista, pun mâna pe prima carte. Inelul de la Lawrence scânteiază în soare. Simpla lui vedere îmi dă putere. Încetișor, trag cartea deoparte.

Iată-l. Lawrence.

Este mult mai în vârstă, dar încă nespus de chipeș. De fapt, dacă este posibil așa ceva, arată chiar mai bine la maturitate. Oricum ar fi, este Lawrence, cu zâmbetul lui minunat.

— Te simți bine?

Mă uit la Evelyn și abia atunci realizez că lacrimile îmi șiroiesc pe obraji. Le șterg repede.

— Sunt doar... o mare admiratoare.

— Se vede..., zice ea zâmbind.

— A avut o viață frumoasă? întreb eu, încercând să-mi revin cât de cât. A fost fericit?

— Din câte se spune, a fost. Chiar foarte fericit. S-a căsătorit, a avut trei copii. Ultimele sale volume i-au adus de trei ori premiul Academiei Poeților Americani. Este cel mai aclamat poet din Massachusetts, ca să nu mai vorbim de Crest Harbor.

Închid ochii, prea copleșită ca să mai pot vorbi.

— Un om remarcabil, adaugă Evelyn. Știi, l-am cunoscut când am terminat colegiul. Chiar am dat mâna cu el.

— Serios? Cum era?

— Atât de încântător, spune ea, cu chipul radiind. Și foarte amabil. Am asistat la mai multe sesiuni de lectură. A vorbit cu

absolut fiecare persoană care aştepta la rând să primească un autograf. Cred că îi plăcea foarte mult să discute cu cititorii.

— Da, spun eu, ca pentru mine. Ăsta-i Lawrence.

— Aşa este, dă din cap Evelyn. Primul lui prenume era Lawrence.

— Şi... nu mai trăieşte?

— Din păcate, nu. Dar este înmormântat aici, în Crest Harbor. Către sfârşitul vieţii, după moartea soţiei sale, a venit aici să-şi petreacă ultimele clipe. A cumpărat vila pe care o construise unchiul său în anii '20, acolo unde îşi petrecuse adolescenţa. Se spune că ieşea în fiecare dimineaţă pe plaja lui privată şi scria. Acolo a compus unele dintre cele mai apreciate poeme ale sale. Evelyn deschide unul dintre volume şi îl răsfoieşte. Uite, spune. Cele de aici. Ultimele lui poeme.

Tremurând de emoţie, iau cartea. Poeziile sunt trecute în ordine cronologică. Privirea îmi cade pe cea de la final. Ultimul poem al vieţii sale.

Este intitulat „Pentru Cassandra".

Mulțumiri

În primul rând, trebuie să-mi arăt recunoştinţa faţă de Mollie Glick, un agent literar nemaipomenit. Mă consider norocoasă că sunt clienta ta. Îţi datorez munţi de ciocolată.

Îmbrăţişări şi mulţumiri lui Annette Pollert-Morgan. Mi-a făcut o deosebită plăcere să lucrăm împreună. M-ai ajutat să spun această poveste în cel mai adecvat mod cu putinţă. Și mă bucur că finalul te-a făcut verşi o lacrimă. Misiune îndeplinită!

Mulţumesc şi minunaţilor oameni de la Sourcebooks and Foundry Literary + Media. Atât de multe persoane m-au ajutat să aduc pe lume această carte. Să văd cum povestea mea prinde viaţă a însemnat pentru mine un vis devenit realitate, ceea ce nu voi uita niciodată.

Doresc să le mulţumesc tuturor prietenilor mei admirabili care au fost alături de mine când am avut suişuri şi coborâşuri în nebuneasca mea viaţă de scriitor: Natalie Whipple, Kasie West, Jenn Johansson, Candice Kennington, Michelle Argyle şi Sara Raasch. Vă iubesc. Nu mă mai satur să vă văd! Trebuie să mergem mai des la Paolo.

O duzină de gogoşi pufoase pentru Tyler Jolley, cea mai bună prietenă scriitoare. O sticlă mare de Dr Pepper pentru

Natalie Holmgren, cea mai veche şi bună prietenă. Ştii că această carte n-ar mai fi fost ce este acum fără ajutorul şi ideile tale minunate. Mulţumesc că îmi eşti întotdeauna alături. Mi-e nespus de dor de tine.

Vă sunt recunoscătoare tuturor celor care aveţi grijă să fiu sănătoasă, fericită şi binedispusă: Lisa, Susan, Aubrey, Mindy, The Best Book Club Ever, Fruita Bike Chicks şi tuturor prietenilor din oraş. Sunt într-adevăr binecuvântată să cunosc atât de mulţi oameni deosebiţi.

Încă o dată mai spun, ştiu că n-aş putea să fiu unde sunt astăzi fără familia mea. Mamă și tată, m-aţi ajutat cu tot ce-aţi putut ca visurile mele să se îndeplinească. Vă iubesc. Nu-mi pot arăta toată recunoştinţa pentru tot ce-aţi făcut pentru mine şi pentru tot ce mi-aţi oferit. Când am stat pe acea stâncă în Irlanda, admirând cea mai frumoasă priveliște pe care am văzut-o vreodată, am ştiut că sunt cea mai norocoasă fată din lume.

Rebecca, Sarah, Jared, Amy, Rachel şi toate rudele: mulţumesc pentru sprijin şi pentru timpul minunat petrecut împreună.

Și, Diana, sfătuitoarea mea și cea mai bună prietenă, știu că nu pot exprima în cuvinte cât de mult însemni pentru mine. Mulţumesc că mă asculţi, că vorbești cu mine, că mă înţelegi mai bine decât orice om de pe lume. Te iubesc, sora mea geamănă!

Multe îmbrăţişări copiilor mei: Amber, Logan și Ella. Voi sunteţi lumina și bucuria vieţii mele. Nu știu ce-am făcut să merit nişte copii atât de încântători, iubitori și amuzanţi. Și dragului meu Ben. Sper că știi cât de nemaipomenit este sprijinul tău pentru mine. Mă bucur că ai fost alături de mine în cele mai bune momente din viaţa mea. Știu că voi mai avea parte de multe astfel de momente. N-aş vrea să se întâmple altfel.

Pentru comenzi şi informaţii, contactaţi:
GRUPUL EDITORIAL CORINT
Departamentul de Vânzări
Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, Bucureşti, cod poştal 010517
Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20
Depozit
Calea Plevnei nr. 145, sector 6, Bucureşti, cod poştal 060012
Tel.: 021.310.15.30
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazin virtual: www.edituracorint.ro

ISBN: 978-606-793-041-2

Format: 16/54x84;
Coli tipo: 20

Tiparul executat la:

EuroBusiness Tiper

office@tipografiaeurobusiness.ro
www.tipografiaeurobusiness.ro